

Η ΝΕΟΤΑΙΑ

Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερ-
νήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ
ἐκπρὸςῶνται, ἀναπληροῦμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερ-
νητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός

ΕΤΟΣ Γ' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Ἐποπτείας Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 15-11 Ἰανουαρίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
» Ἀμερικῆς Δολ. 6
» Αἰνύπου Λίρ. 1
Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμου, Κοινότητος),
Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Τ' ἀγαθὰ τῆς ἀποταμιεύσεως διὰ τὴν Ἐθνικὴν Οἰκονομίαν

Μέσα στίς τόσες ἀρετὲς ποὺ περιτριγυρίζουν τὸν ἄν-
θρωπον καὶ ποὺ ὡς μοναδικὸν τοὺς σκοποὺν ἔχουν νὰ τὸν
τελειοποιήσουν ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς, καὶ νὰ τοῦ πα-
ράσχουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐφόδια ποὺ τοῦ εἶναι ἀπαραίτητα
γιὰ νὰ εὐημερήσῃ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως μέσα στὴ δύσκολη
ζωή, ἀσφαλῶς συμπεριλαμβάνεται μεταξὺ τῶν πρώτων
καὶ ἡ Ἀποταμίευσις. Ποὺ δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρὰ
ἀπόθεμα ὑλικόν, ποὺ μποροῦμε βέβαια νὰ τὸ χρησιμο-
ποιήσουμε σὲ κάθε στιγμή ποὺ ἡ μοῖρα μᾶς δίνει τὸ ὑπου-
λο χτύπημά της. Καὶ τότε νομίζομε ὅτι ὁ θεὸς μᾶς τὰ
ἔστειλε, ὅτι τὰ κερδίσαμεν ἔτσι, καὶ ἀνάγκη δὲν ἔχουμε
ἀπὸ κανένα, γιατί βέβαια πολὺ γρήγορα θὰ ἐπανορθώ-
σωμεν τὴν ἀτυχίαν μας αὐτή. Γιατὶ ἀποταμιεύσεις σημαί-
νει κέρδος, καὶ κέρδος πλοῦτος, καὶ πλοῦτος εὐημερία,
καὶ εὐημερία εὐτυχία. Νὰ λοιπόν. Πρέπει νὰ βαδίζωμε μὲ
τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας, καὶ ἀπὸ αὐτὴν στὴν ἀποταμί-
ευσιν. Ὅτι τὸ θεωροῦμεν περιττόν, νὰ μὴ τὸ ἀγοράζω-
μεν καὶ τὰ λεπτὰ αὐτὰ ν' ἀποταμιεύωμεν, σιγὰ σιγὰ οἱ
δραχμὲς θὰ γίνουν ἑκατοντάδραχμα, χιλιάρικα καὶ χω-
ρίς νὰ τὸ καταλάβωμεν διὰ τῆς ἀποταμιεύσεως αὐτῆς
τῶν οἰκονομιῶν μας, καὶ μὲ τὸν τόκον τῶν Ταχ. Ταμιευ-
τηρίων θὰ βρεθοῦμε κάποτε μπροστὰ σὲ κάποιο ποσὸν
ὀγκῶδες, ποσὸν χρημάτων ποὺ δὲν θὰ μποροῦμε νὰ τὸ
χρησιμοποιήσωμεν. Θὰ ἐκπληττώμεθα καὶ θὰ εὐρισκό-
μεθα πρὸ ἀδιεξόδου σ' αὐτὸν τὸν σωρὸν τῶν χρημάτων.
Μὰ νὰ τώρα μιὰ ἄλλη ἀρετὴ θὰ ἔλθῃ νὰ ἐπισκιάσῃ μὲ τίς
δολόλευκες φτεροῦγες τῆς τὴν σκέψιν μας. Θὰ ἔλθῃ νὰ
συνδράμῃ τὴν ἀποταμίευσιν, τὴν ἀδελφὴν της. Τὰ χρήματα
αὐτὰ νὰ τὰ διαθέσωμεν γιὰ ἀγαθοὺς σκοποὺς, γιὰ κοι-
νωφελῆ ἔργα, στὸ κράτος, στὴν Πατρίδα μας. Νὰ τὰ δώ-
σωμεν σ' αὐτό, ποὺ σὰν ἀκόμητος φρουρὸς μᾶς προφυ-
λάσσει ἀπὸ κάθε δυστυχίαν. Αὐτὸ θὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ
γιὰ κοινωφελῆ ἔργα, γιὰ φιланθρωπικὰ ἱδρύματα, ποὺ
θὰ βρῇ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀνακούφισιν ὁ κατατρεγμένος

ἀπὸ τὴν μοῖραν. Γιὰ διάφορα συσσίτια ποὺ θὰ βρῇ τὸν
χορτασμόν τὸ πεινασμένο φτωχό. Γιὰ σχολεῖα καὶ ἐκπαί-
δευτήρια ποὺ θὰ βρῇ τὴν πνευματικὴν γαλήνην καὶ τροφήν
τὸ ἀπροστάτευτο παιδί. Νὰ λοιπόν τ' ἀγαθὰ ποὺ θὰ μπο-
ροῦν νὰ προέλθουν ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν ἀποταμιεύσεων
τῶν ἀτόμων. Νὰ αἱ ὠφέλειαι διὰ τὴν Ἐθνικὴν οἰκονομίαν.
Τρανότατα παραδείγματα μᾶς πείθουν γιὰ τ' ἀνωτέρω.
Ἀνθρωποὶ μὲ δυνατὴ θέλησιν καὶ καρδιά κτάρθωσαν ὅχι
μόνον νὰ εὐημερήσουν ἀλλὰ καὶ νὰ βοηθήσουν τὴν Ἐθνι-
κὴν Οἰκονομίαν εἰς τὸ ἔργον της. Καὶ νὰ μπροστὰ μου
ἔρχεται ὁ Ἀθέρωφ, ὁ Ἀρσάκης κλπ. καὶ τόσοι ἄλλοι
ὅχι μόνον στὴν Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ στὴν ξένην, ποὺ
ἐξοθήθησαν τὴν ἔθνικὴν οἰκονομίαν νὰ κατασκευάσῃ διά-
φορα χρειώδη, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἄνετον καὶ ἀσφαλῆ
ζωὴν τοῦ πατριώτου ἀπὸ ἐξωτερικὰς ἐπιδρομὰς. Μὲ τὸ
σύνολον τῶν ἀποθεμάτων στὰ ἑλληνικὰ ταμιευτήρια, θὰ
μπορέσῃ τὸ Κράτος μὲ αὐτὸ νὰ κατασκευάσῃ κοινωφελῆ
ἔργα, νὰ ἀγοράσῃ διάφορα προϊόντα ἀπὸ τὴν ξένην, ποὺ
δὲν παράγει ὁ τόπος μας καὶ αὐτὰ μαζὶ ποὺ θὰ ἀποτα-
μιεύῃ ὁ ἀγρότης, ὁ κτηματίας στίς ἀποθήκες του, θὰ
μπορέσῃ τὸ Κράτος νὰ ἐπιτύχῃ τὴν κυκλοφοριακὴν εὐη-
μερίαν καὶ ἔτσι νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόμου.
Νὰ πάλι ἡ ὠφέλεια σὲ μᾶς. Λοιπόν ὅλοι ἄς ἔχουμε ὑπ'
ὄψιν τὸ σοφὸν ρητὸν τῆς λαϊκῆς παροιμίας: «Φασοῦλι τὸ
φασοῦλι γιομίζει τὸ σακκοῦλι». Ἀς πάρωμεν παράδειγμα
τὴν ζωὴν τοῦ μικροσκοπικοῦ μυρμηγκιοῦ ποὺ τόσον καλὰ
ρυθμίζει τὴν ζωὴν του, καὶ ἄς τὴν συνταυτίζωμε μὲ τὴν
ἰδικὴν μας. Καὶ ἔτσι θὰ μπορέσωμεν ν' ἀποταμιεύσωμεν,
νὰ βοηθήσωμεν τὸ Κράτος, τὴν Ἐθνικὴν Οἰκονομίαν, ποὺ
δὲν ἀποβλέπει σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ στὴν καλυτέραν ζωὴν
τοῦ ἀτόμου μας.

Βλάσιος Σ. Πίκουλας
Μαθητὴς Δ' Τάξεως
Ἱεροδιδασκαλείου Κορίνθου

Η Νεολαία

Ἀγαπητὴ μου «Νεολαία»

Τὸ τρίτον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς σου ἔτος ζῆς μαζί μὲ ὅλο τὸ
Πανελλήνιον ἡμέρας ὑψίστης ἐξάρσεως. Ἡμέρας ἀγώνων καὶ
δόξης, τὰς ὁποίας πολλοὶ δὲν ἐπερίμεναν, διότι ἡ Ἑλλάς δὲν τὸν
ἐπερίμενε αὐτὸν τὸν πόλεμον, δὲν τὸν ἤθελε καὶ τὸν ἐδέχθη διότι
ἡ τιμὴ τῆς τῆς τὸν ἐπέβαλε.

Ἐκδοθεῖσα διὰ ν' ἀποτελέσῃ τὸ χρονικὸν τοῦ πολυτιμοτέρου
ἐξ ὅλων τῶν θεσμῶν, ὧν ἔχει δημιουργήσει ἡ 4η Αὐτοῦ στοῦ,
τῆς Ε.Ο.Ν., πρῶτῃς νὰ γίνῃς τὸ χρονικὸν τοῦ ἐνδοξοτέρου
Ἑλληνικοῦ ἔπους, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ αὐτὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς
Νεότητος, τῆς ἀγωνιζομένης κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν καὶ εἰς
τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης, ἐκείνης ἡ ὁποία, μὴ στρατευθεῖσα
λόγῳ ἡλικίας ἢ φύλου, μάχεται καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς διαφόρους
τομεῖς τῶν μετόπισθεν, ὅπου, μὲ τὰ μέσα καὶ μὲ τὸν τρόπον ποὺ
γίνεται ὁ σύγχρονος πόλεμος, οἱ κίνδυνοι δὲν εἶναι οὔτε ὀλιγώ-
τερον ἄμεσοι, οὔτε ὀλιγώτερον διαρκεῖς.

Καλλιτέραν λοιπὸν τύχην ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου δὲν ἦτο δυνατόν
νὰ ἐπιθυμήσῃ δημοσιογραφικὸν ὄργανον. Δὲν μοῦ μένει λοιπὸν
τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ εὐχθῶ, παρὰ μόνον νὰ γίνῃς τὸ χρονικὸν τῆς
Νίκης, τῆς πλήρους καὶ τελειωτικῆς Ἑλληνικῆς Νίκης καὶ τῶν
λαμπρῶν ἡμερῶν ποὺ θὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Θὰ εὐχθῶ ἀκόμη
εἰς τοὺς ἀναγνώστας σου, εἰς τοὺς μεγάλους καὶ εἰς τοὺς μικροὺς,
ἰδιαίτερώς εἰς τοὺς τελευταίους, εἰς τὰ κορίτσια καὶ εἰς τ' ἀγόρια
τῶν Ἐθνικῶν Φαλάγγων τῆς Ὀργανώσεως, νὰ φυλάξουν εἰς τὰ
μάτια καὶ εἰς τὰς ψυχὰς των τὸ φῶς τῆς θυσίας καὶ τὴν φλόγα τῆς
πίστεως, ποὺ ἐφώτισαν καὶ ἐθέρμαναν ὅλους μας τὰς ἡμέρας
αὐτὰς τῶν μεγάλων δοκιμασιῶν καὶ τῆς μεγάλης δόξης.

Ἔτσι θὰ μείνῃ μαζί των ἡ χαρὰ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν διὰ νὰ
τοὺς ἐμπνέῃ πάντοτε καὶ διὰ νὰ καθοδηγῇ τὰ βήματά των καὶ εἰς
τὸ πεδίο τῶν εἰρηνικῶν κατακτήσεων διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς
Ἀθανάτου Ἑλλάδος.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΡΕΑ Αχόρα

ΗΜΕΡΟΜ 24-10-81

ΑΡΙΘ. 30354

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

Είναι τάχα τόσο μικρή ή 'Ελλάδα μας όσο θέλουν μερικοί να την παρουσιάζουν; Ασφαλώς όχι. Βέβαια απέναντι ενός αντιπάλου, όπως είναι ο σημερινός έχθρός μας, η 'Ελλάδα είναι μικρή. Έχουμε εννιά εκατομμύρια και έχει σαράντα πέντε. Αυτός έχει αποικίες με αρκετά εκατομμύρια κι' εμείς έχουμε σκορπίσει ολόκληρα εκατομμύρια παιδιών μας σ' όλη τη γη γιατί ήταν αδύνατο να ζήσουν στη μικρή έκταση της γης που κατέχουμε από την προγονική μας κληρονομία.

Έτσι όμως κι' εννιά εκατομμύρια αποτελούμε ένα από τα μεγαλύτερα έθνη της Ευρώπης, γιατί θα έπρεπε να προστεθούν σ' αυτά και μερικά ακόμη που είναι σκορπισμένα σ' όλη τη γη. Γιατί αν εξαιρέσει κανείς την 'Αγγλία, τη Γερμανία, τη Γαλλία, τη Νοτιοαφρική, τη Ρουμανία, όπως ήταν χθές, και τη Τσεχοσλοβακία όταν υπήρχε, κανένα άλλο έθνος και κράτος της Ευρώπης δεν έχει τον πληθυσμό της 'Ελλάδος. 'Η 'Ελβετία, η Σουηδία, η 'Ολλανδία, το Βέλγιο, η Νορβηγία, η Φινλανδία, η Αυστρία, όταν υπήρχε, η Ουγγαρία ως ήτο χθές, η Βουλγαρία, η Πορτογαλία όλα αυτά τα Κράτη, από τα οποία μερικά με αιώνων ζωή, έχουν πληθυσμό κατά πολύ μικρότερο ή κατώτερο του της 'Ελλάδος. Αυτά, ως προς τον πληθυσμό, ήθικώς όμως καμιά Ευρωπαϊκή και εξωευρωπαϊκή χώρα μπορεί να ορθωθεί μπροστά στην 'Ελλάδα. Τό ήθικό ανάστημά της 'Ελλάδος, που βάρθρο του έχει ιστορία χιλιετηρίδων, ορθώνεται σ' ύψος που ίλιγγιά κανείς να αντικρύσει. Κι' εκείνο που έχει την ίδια σημασία είναι το γεγονός ότι ο ελληνικός λαός εξακολουθεί να είναι λαός νέος, ακμαίος, ζωντανός, γεμάτος αυτοπεποίθηση και όρμη, παρ' όλη την έντατική δράση του επί αιώνων αιώνων, στην υπηρεσία της ανθρωπότητας. Υπηρεσία στην ανθρωπότητα προσέφεραν και οι Φοίνικες και οι Ασσύριοι και οι Βαβυλώνιοι και οι Καρχηδόνιοι, διέγραψαν όμως όλοι αυτοί την τροχιά τους ως έθνη και πολιτείες και τώρα μόνον η ιστορία μνημονεύει τους άθλους και τις υπηρεσίες τους. Μόνον ο 'Ελληνισμός είναι μια δύναμις ζωντανή, από όλα τα έθνη που υπηρέτησαν τον πολιτισμό χθές και προχθές, ανδραγαθούσε πάντα, προσφέρον το αίμά του για τα μεγάλα ιδανικά που ενεπυώναν τους προγόνους του και που οι ίδιοι τα έδιδαν στον κόσμο.

Δεν είναι λοιπόν μικρή ή 'Ελλάδα, ενώ έξ' άλλου λάμπει απτή πραγματικότητα, η ώρα των νέων μεγάλων της πεπρωμένων. Υπέφερε πολύ ο 'Ελληνισμός, έδωσε τόσο αίμα, όσο καμιά άλλη φυλή, για να διατηρηθεί στη ζωή, να διατηρήσει την ύπαρξή του και για να υπηρετήσει τα ιδεώδη του και την ανθρωπότητα.

Όλες όμως οι θυσίες αμείβονται τώρα που άλλη μια φορά θεμελιώνει ο 'Ελληνισμός το άγαλμα της 'Ελευθερίας με το αίμα του. Και μούρχειται

στο νοῦ τώρα όλο εκείνο το έκθαμβωτικό έπος που λέγεται 1821 και ένα ανέκδοτο του Κανάρη, που δεν δείχνει μόνο τι έπληρωσαν ο 'Ελληνισμός για να είναι ένα ελεύθερο Κράτος σήμερα, αλλά πόσο μεγαλοϊδεάτες, πόσο προφητικοί μαζί και ήρωικοί ήσαν οι άνθρωποι που έδημιούργησαν το 1821 και έθεμελίωσαν την καινούργια 'Ελλάδα, που εξακολουθεί πολύ παλλούς λογαριασμούς με τον σημερινό έχθρό.

Εγύριζε τότε ο Κανάρης από την 'Αλεξάνδρεια, άφοι άπέτυχε, για λόγους που τους ξέρεi η ιστορία και δεν είναι η ώρα να εκθέσουμε εδώ, να κάψη τον τουρκικό στόλο. Στο πλοίο του, ούτε ψωμί είχαν, ούτε νερό και το πλήρωμα υπέφερε φρικτωδώς. 'Εξαφνα, ένα καράβι εφάνηκε στο πέλαγος κι' ένας ναύτης έτρεξε να τ' αναγγείλει στον Κανάρη:

— Καπετάν Κωνσταντή, ένα καράβι σ' άνοιχτά.

— Καλά, απήντησε ο Κανάρης ήσυχος και μόνο όταν τα δυο πλοία βρέθηκαν κοντά, διέταξε, εμπρός παιδιά, πιάστε τους γαντζούς.

Σε λίγο, μια βάρκα από το πλοίο του Κανάρη έπλησιαζε μαζί με τον ίδιο το καράβι που ήταν αυστριακό και πριν ο ξένος πλοίαρχος αντιληφθή καλά καλά τι συμβαίνει, ο μπουρλοτιέρης τριγυρισμένος από τους ναύτες και με μια πιστόλα στο χέρι, βρισκόταν μπροστά στον καπετάνιο.

— Τι θέλετε; ρώτησε έντρομος ο Αυστριακός.

— Θέλουμε ψωμί, τυρί και νερό, γιατί έχουμε ψάλια.

Ο Αυστριακός διέταξε τους ναύτες του να φέρουν, δι' έζητησε ο Κανάρης και να τα βάλουν στην βάρκα. Κι' όταν όλα έγιναν όπως ήθέλησε, ο Κανάρης είπε στον Αυστριακό:

— Τώρα γράψε σέ μια απόδειξι τι

κάνουν και φέρε να την υπογράψω, γιατί δεν έχω λεφτά να σου δώσω.

— Δεν κάνουν τίποτε, απήντησε ο πλοίαρχος.

— Βρέ βάλε δυο χιλιάδες γρόσια, είπε ο Κανάρης, και φέρε να το υπογράψω.

Κι' άφοι το υπέγραψε, έπρόσθεσε: «Τό 'Εθνος μας θα σέ πληρώσει».

— Μα έσείς δεν έχετε Κράτος, απήντησε δειλά ο Αυστριακός.

Τα μάτια του Κανάρη άστραψαν: — Και αν δεν έχουμε θα κάνουμε.

Κι' έτσι έχωρίσθησαν. Μετά λίγα χρόνια η 'Ελλάδα ήταν Κράτος και 'Εθνος και ο Κανάρης 'Υπουργός των Ναυτικών. Τό έπεισόδιο του Αυστριακού ούτε το θυμώταν ο Κανάρης, όταν μια μέρα ένας παλλής σύντροφός του στη μάχη και στη δόξα, ο καπετάν Μικές, παρουσιάστηκε στο γραφείο του.

— Εξοχώτατε, του είπε, θυμάσαι ένα χαρτί που υπέγραψες για δυο χιλιάδες γρόσια κοντά στην 'Αλεξάνδρεια;

Ο Κανάρης άνασκάλεψε λίγο τη μνήμη του και απήντησε:

— Ναί, θυμούμαι.

— Έδώ είναι ο καπετάνιος κι' ήρθε να πάρη τον παρὰ.

Ο Κανάρης στραβομουτσούνισε για την παλαιά δυσπιστία του Αυστριακού και υπέγραψε το ένταλμα.

Από το μηδέν της σκλαβιάς έδημιουργήθη η σημερινή 'Ελλάδα που συντρίβει τη λύσσα των σαρανταπέντε εκατομμυρίων. 'Η λάμψις του νέου 'Ελληνικού πολιτισμού που άρχισε το εύλογημένο 1821, παίρνει σήμερα με τη γιγάντεια πάλη που διεξάγεται στα βουνά της 'Αλβανίας την οριστική της μορφή και υπόστασι.

Χρ. 'Εμμ. 'Αγγελολατίης

«Φαλαγγίτες και Φαλαγγίτισσες, Σκαπανείς και Σκαπανίσσες, αναμένω από σας να φανήτε άντάξιοι του ήρωισμού του Στρατού μας και του άδαμάστου θάρρους του Λαού μας. Από τον άγώνα αυτόν πρέπει να προκύψη μέσα στη θριαμβεύτρια Πατρίδα μια Ε.Ο.Ν. ένδοξη και πανίσχυρη ήθικώς, ώστε να μπορέσει με άκατανίκητη αποτελεσματικότητα να συνεχίση το μεγάλο κοινό μας έργο».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Ολόκληρον το 'Εθνος, από του άνωτάτου άρχοντος μέχρι του τελευταίου πολίτου, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, σας σκέπτονται με στοργήν και ύπερηφάνειαν, στρατιώται της 'Ελλάδος, και αί ευχαί των, μαζί με την εύλογίαν του Θεού, σας παρακολουθούν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΑΛΛΗ ΜΑΧΗ

Όλοι γνωρίζομεν ότι την στιγμήν αυτήν εις το μέτωπον ή στρατευθείσα 'Ελλάς άποδίδει το άνώτατον άνθρώπινον όριον της προσπάθειας της, εις ένα άγώνα σκληρόν και τραχύν, ό όποιος όμως στεφανούται από συνεχείς νίκας και θριάμβους. Και ακόμη ότι οι όπισθεν ήμεις συντρέχομεν τους μαχομένους με την ψυχήν όλην και με το σύνολον των ήθικων και πνευματικών και ύλικων μέσων που διαθέτομεν, όλοι μαζί και κάθε ένας χωριστά, από του Βασιλέως και του Κυβερνήτου μέχρι του τελευταίου πολίτου. Διά τουτο δεν πρέπει έπ' ουδενί λόγω και ουδ' επί στιγμήν, οι εις την μάχην της γης τεταγμένοι, αι στρατιαί της άγροτιάς, όσοι έμειναν πίσω, οι άστράτευτοι ακόμη, οι γέροντες, οι γυναίκες, τα παιδιά, η μεγάλη τάξις των άγροτοπαίδων της Ε.Ο.Ν., που είναι οι καλύτεροι φορείς του άγροτικού πνεύματος του

'Αρχηγού, όλοι όσοι δύνανται να κρατήσουν το άρσεν, την σκαπάνην, το φτυάρι, το ψαλίδι, το τσεκούρι, δεν πρέπει καθόλου να ύστερήσουν εις άποδοτικότητα δια τας καλλιέργειας. Είναι έξ ίσου σπουδαία ή μάχη της γης με εκείνην του Μετώπου, έτόνισε προχθές ακόμη ο 'Αρχηγός.

Ο 'Ιανουάριος κατ' έξοχήν είναι ό προπαρασκευαστικός μήνας όλων των καλλιεργειών του έαρος. Όψιμοι σποραί σιτηρών μπορούν να συνεχισθοϋν ακόμη. Τα χωράφια της πατάτας έτοιμάζονται αυτόν τον μήνα. Αί ένστρωματώσεις των σπόρων, των όπωροφόρων και άλλων δένδρων γίνονται την εποχήν αυτήν. 'Η προετοιμασία της σποράς του καλαμποκιού, του σησαμίου, ή σπορά των ρεθυιδιών, τα σπορεία του καπνού και των κηπευτικών φυτών, και πλείοιται άλλαι εργασίαι συντελοϋσαι εις την πρόοδον και την επιτυχίαν των καλλιεργειών, όλα αυτά ύπενθυμίζομεν εις όλους τους μαχητάς της γης, οι όποιοι πρέπει έντατικώς να συνεχίσουν την «προωθησί» των — δια να μεταχειρισθώμεν τον στρατιωτικόν όρον, ό όποιος επικρατεί σήμερα εις το άλλο Μέτωπον — και να την έντείνουν με την ίδιαν όρμήν και τον ίδιον παλμόν, ώστε άμφοτέρα τα μαχόμενα μέτωπα να συναποκομίσουν το γέρας της Νίκης άλληλοκρατούμενα.

Η 'Εθνική 'Οργάνωσις Νεολαίας ιδιαιτέρως, ή όποία δια των έγκυκλίων και των διαταγών της προς τας Περιφερειακάς Διοικήσεις της υπάιθρου έζήτησε την πρωτοπορίαν των Νέων του άγρου, εις την μάχην της γης, είναι βεβαία ότι θα δικαιώσουν τας προσδοκίας της και εις το πλείον αυτό όπως και εις τα λοιπά εις ά έτάχθησαν.

Γ. Καφς

ΧΡΑΨΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΣΤΕΦΑΝΙ ΔΑΦΝΗΣ

'Αγαπητοί μου Φίλοι,

Τα γεμάτα από στοργή, ίκανοποίησι και ένθουσιασμό λόγια, που άπηύθυνε σέ όλους σας ο 'Αρχηγός στη γιορτή της πήτας, που έγινε την παραμονή της πρωτοχρονιάς στην Κεντρική Διοίκσι της Ε.Ο.Ν., να τα πάρετε, αγαπητοί μου, ένα-ένα, και να τα φυτέψετε, να τα ριζώσετε μέσα σας, στα πιο άγνά και πιο ιερά βάθη της ψυχής σας, σαν σπόρο ζωής και δημιουργίας. Είναι το πολυτιμότερο δώρο, ή ύψηλότερη κι' ωραιότερη ήθικη άναγνώρισις κι' άνταμοιβή, που θα μπορούσε να σας χαρίση ή Πατρίδα μας για τη μεγάλη, τη γενναία και ήρωική συμβολή σας στον σημερινόν έθνικόν άγώνα.

Αν ή 'Ελλάδα μας, στην πρώτη πρόσκλησι του 'Αρχηγού, βρέθηκε με μιάς ένωμένη και συνταυτισμένη σ' ένα σώμα και μια ψυχή και στάθηκε όρθια κι' αλύγιστη μπροστά στον ύπουλο έπιδρομέα: αν ο Στρατός μας, όρμητικός κι' ακράτητος, γεμάτος από πίστι και ένθουσιασμό, έστησε αιώνια τρόπαια δόξας στη γη, στη θάλασσα και στον άέρα, ακολουθώντας και ξεπερνώντας τις ένδοξότερες κι' ήρωικότερες παραδόσεις της Φυλής μας: αν ο άμαχος πληθυσμός μας, οι γυναίκες μας, τα παιδιά μας, οι παππούδες μας, με άστείρευτα τα άποθέματα θελήσεως κι' αποφασιστικότητας, με άνεξάντλητη ψυχική άντοχή και δύναμι, άντεπεξέρχεται με άφάνταστη γενναίότητα και θάρρος στις άνανδρες και άτιμες επιθέσεις του έχθρου: αν έπραγματοποιήθησαν όλα αυτά, ένας είναι ο κύριος, ο βασικός λόγος: ή μεγάλη, ή βαθύτατη, ή ριζική άναδημιουργία, άνάπλასι κι' άναγέννησι της έθνικης ψυχής.

Από την εύλογημένη εκείνη μέρα της 4ης Αύγουστου αυτό υπήρξε πιο πολύ άπ' όλα το συστηματικό, το έντατικό, το πολύμοχθο έργο του 'Αρχηγού: ο εξαγνισμός, ή άνάπλასι και ή άνάτασι της κουρασμένης κι' άρρωστης έθνικης ψυχής. Και θα θυμάστε βέβαια — είναι δυνατόν να μη θυμάστε το βαθύτατο συγκλονιστικό εκείνο κήρυ-

μα: — σέ ποιούς άπευθύνθηκε πρώτα-πρώτα ο 'Αρχηγός. Τι τιμή, τί μεγάλη, ύψηλή κι' άνεκτίμητη τιμή για σας, Νέοι της 'Ελλάδος, που εκείνη την ιερή ιστορική στιγμή του 'Εθνους μας ή σκέψι και ή ψυχή του 'Αρχηγού έστράφηκε σέ σας με τόσο έμπιστοσύνη! 'Ηξερε ο 'Αρχηγός ότι, αν έπρόκειτο ν' άναζυμωθή βαθιά κι' άποτελεσματικά ή έθνικη ψυχή, ή μόνη άγνή και ύγιης ζύμη, που θα χρησιμοποιούσε για την τεράστια προσπάθειά Του, ήταν ή δική σας ψυχή, ή φρέσκια, ή ζωντανή, ή ρωμαλέα ψυχή της 'Ελληνικής Νεότητος. Και σας έκάλεσε άμέσως σέ συναγερμό και δράσι με την ύπεροχη εκείνη πρόσκλησί Του, που άντήχησε και θ' άντηχή για πάντα μέσα στην ψυχή των νέων 'Ελληνικόν Γενεών: «Σήκω έπάνω, 'Ελληνική Νεολαία!».

Και σηκώθηκες. Σηκώθηκες ως κορμί, σηκώθηκες ως σκέψι, σηκώθηκες ως ψυχή. Και τό 'Εθνος, που σέ είδε και σ' ένόιασε, σηκώθηκε κι' αυτό μαζί σου. Είδε την τεράστια σωματική, πνευματική και ψυχική άλλαγή που γινόταν μέσα σου, είδε την ύπεροχη προσπάθεια και δράσι σου ν' άπλώνεται σ' όλα τα επίπεδα της έθνικης ζωής, άνέπνευσε την εξαγνισμένη, την καθάρη και ζωογόνον ατμόσφαιρα ύγείας, χαράς και δυνάμεως που έσκόρπισε γύρω του και μέσα του, και συγκλονίστηκε ως τα τρίσβαθα της ψυχής του. Και ύψώθηκε μαζί σου. Και βάζοντας σε έσένα πρωτοπόρο και προφυλακή, ακολουθούσε το δρόμο της έθνικης και πολιτιστικής άναδημιουργίας, που του είχε χαράξει και καθοδηγήσει ο 'Αρχηγός.

Γι' αυτό τό 'Εθνος μας δοξάζεται σήμερα. Και μαζί με τό 'Εθνος, στην πρώτη πάντα γραμμή, δοξάζεται και σ' 'Ελληνική Νεολαία. Κάθε λέξι του 'Αρχηγού από τον πολύτιμο λόγο, που σου άπηύθυνε την παραμονή της πρωτοχρονιάς, είναι κι' ένα φύλλο δάφνης, που πλέκει ένα άνεκτίμητο κι' άμείωτο στεφανί για σένα. Δέξου το με τιμή και περηφάνεια. 'Αλλά και φανού άντάξιά του.

Με έθνικούς χαρτισμούς
Μελής Νικολαΐδης

«Είμεθα όλοι συναγωνιστάι στον ωραιότερον άγώνα του κόσμου. Θα είμεθα μαζί και οι νικηταί της λαμπρότερης και μεγαλειωδεστερας νίκης».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν λαμπρὸν ἄθλον τοῦ «Παπανικολῆ», τὸ ἔνδοξον πολεμικὸν ναυτικὸν μας ἦρε νέον θρίαμβον μετὰ τὸ ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τοῦ ὑποβρυχίου «Λάμπρος Κατσάνης», τὸ ὁποῖον ἐβύθησαν εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἀδριατικῆς ἰταλικὸν ἐξωπλισμένον βοηθητικόν, τὸ ὁποῖον μετέφερε πετρελαιοὺς καὶ πολυμεφύδια εἰς τὰ ἐν Ἀλβανίᾳ ἰταλικά στρατεύματα. Ἡ τόλη, ἡ γενναϊότης, ἡ αὐτοθυσία, καὶ ὁ ἡρωϊσμός, ποὺ ἐχαρακτήρισαν πάντοτε καὶ ἐλάμπρυναν τὴν δρᾶσιν τοῦ πολεμικοῦ μας ναυτικοῦ, ἐξεδηλώθησαν ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει καὶ μεγαλοπρεπείᾳ τῶν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν. Μολοντοὶ, κατὰ τοὺς καθιερωμένους ναυτικούς κανόνας, τὸ ὑποβρύχιον, μετὰ τὴν ἐκσφενδόνισιν τῶν τορπιλλῶν του, δὲν πρέπει ν' ἀναδύεται, τὸ ἰδικὸν μας ὑποβρύχιον ἀνεδύθη καὶ ἐνήργησε κεραυνοβόλον καὶ ἔντονον βομβαρδισμόν διὰ τοῦ μοναδικοῦ του πυροβόλου, ἐναντίον τοῦ κατὰ πολὺ καλλίτερον ἐξοπλισμένου ἐχθρικοῦ βοηθητικοῦ. Καὶ πρὶν ἢ οἱ ἐχθροὶ προλάβουν ἢ σκεφθοῦν κἄν νὰ χρησιμοποιήσων τὰ πυροβόλα των, τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον, πληγὴν καίριαν ἀπὸ τὸ εὐστοχὸν πῦρ τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου πυροβόλου τοῦ ἰδικοῦ μας, τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, ἐχρησιμοποίησε ἀσθενῶν καὶ πυρεσσών ἀξιωματικὸς μας, ἐπυρπολεῖτο καὶ ἐβυθίζετο.

Ὁ Κυβερνήτης τοῦ ὑποβρυχίου — ὁ κ. Θάνος Σπανίδης —, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν γενναίαν πρωτοβουλίαν τοῦ ἡρωϊκοῦ κατορθώματος, καὶ ὁ ἀνθυποπλοίαρχος κ. Ρουσέν, ὁ ὁποῖος μετὰ πυρετὸν ἄνω τῶν 39 βαθμῶν καὶ παρὰ τὰς συστάσεις τοῦ δι-οικητοῦ του εἶχε τὸ σθένος νὰ ἐνεργήσῃ ὁ ἴδιος τὸν κανονιοβολισμόν, καθὼς καὶ ὅλον τὸ γενναῖον πλῆρωμα τοῦ ὑποβρυχίου μας, ἐξέφρασαν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ ἀδάμαστον καὶ ἡρωϊκὸν πνεῦμα τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ μας καὶ γενικώτερον τοῦ Ἑλληνος πολεμιστοῦ ἀμυνόμενου ὑπὲρ τῆς Πατρίδος.

Τὸ Ἔθνος εἶναι υπερήφανον διὰ τὰ τέκνα του.

Ὅτι δολόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ ὄχι μεμωμένως αἱ μαχόμεναι δυνάμεις του, εὐρίσκεται ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν τοῦ πολέμου εἰς τὸ ὕψος τῶν ἱστορικῶν στιγμῶν ποὺ διέρχεται ἡ Πατρίς, πιστοποιεῖται ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἀπὸ πλείονας τῆς μιάς ἀποδείξεις. Καὶ εἶναι τοῦτο πολὺ φυσικὸν καὶ οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ ἄλλως. Ἡ ἀπόφασις τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἀπαθήσεως τοῦ εἰσβολέως ἐναντι πάσης θυσίας, πρὶν ἢ γίνῃ ἔργον καὶ πράξις ἀπὸ τὸν ἑνοπλὸν Ἑλληνικὸν λαόν, εἶχε δοθῇ ὡς σιωπηρὰ ὑπόσχεσις τοῦ λαοῦ δολοκλήρου καὶ διὰ τοῦτο ἡ στρατευθεῖσα νεότης τῆς Χώρας, ποὺ συνέρρευσε ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας αὐτῆς εἰς τὰ σύνορα διὰ νὰ ἀντιμετωπῇ τοὺς ἐπιδρομείς, εὐρέθη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ὁμόφωνος καὶ ἀντεμετώπισε τὸν ἐχθρὸν ὡς ἓνα σῶμα καὶ ὡς μία ψυχή. Πνεῦμα ὑπερανθρώπου ἐξάρσεως ἐπνευσεν ἐπὶ τῆς χώρας. Καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τοὺς καρποὺς ἐδέξαμεν ὄχι μόνον εἰς τὸ μέτωπον ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μετόπισθεν. Πνεῦμα ὑψηλῆς ἐξάρσεως ἐχρειάσθη ὄντως, διὰ νὰ ὑπομείνουν αἱ εἰρηνικαί, ἀνοχρώτοι καὶ ἀνυπεράσπιστοι πόλεις τὰς ἀπὸ ἀέρος ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τοιούτου πνεύματος ἀποτέλεσμα ἦτο καὶ ἡ ἄλλη θαυμαστὴ ἔξαρσις τοῦ ἀμάχου τμήματος τοῦ πληθυσμοῦ, τῶν γερόντων, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν, νὰ παραμελήσουν κάθε ἄλλην μέριμναν καὶ νὰ παρατιθεῖν ἀπὸ κάθε ἄλλην ἀπασχόλησιν, ποὺ δὲν θὰ εἶχεν ἀντικείμενον τὸν πόλεμον καὶ τὰς μαχομένας δυνάμεις τῆς Χώρας. Τὸ πνεῦμα τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ συγκεντρώσῃ ὁ ἐνιαῖος ἔρως ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ πολέμου καὶ τῆς κοινωνικῆς προνοίας πολλὰς ἐκατοντάδας ἐκατομμυρίων. Χάρις εἰς τὸ πνεῦμα αὐτὸ ὅλη ἡ Ἑλλάς, ἡ γεωργικὴ καὶ ἡ ἀστική, ὅλα τὰ σπίτια καὶ αἱ καλύβαι καὶ τὰ μέγαλα μετεβλήθησαν εἰς ἐργαστήρια πλεκτικῆς, ἐργαζόμενα διὰ τὸν μαχόμενον στρατόν. Τοῦ πνεύματος τούτου ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἐσθῆσαν ἀπὸ τὴν ζωὴν ὅλων μας ἡ μετετέθησαν ἐκτὸς αὐτῆς, ὡς ἀνεπὶκαίρα, ὅλα τὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα πλὴν τοῦ πολέμου. Ἄν ἀνεζητῇ κανεὶς εἰς τὴν ἱστορίαν, δύσκολα θὰ εὕρισκεν ἄλλο παρόμοιον παράδειγμα λαοῦ, ὁ ὁποῖος νὰ ἐπολέμησεν ὅπως πολεμοῦμεν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐντεῦθεν τοῦ μετώπου, μετὰ τὰς δυνάμεις μας ὅλας, μετὰ τὴν σκέψιν μας, μετὰ τὸ πνεῦμα μας, μετὰ τὴν ἐργασίαν μας.

Εἰς τὰ ἐργοστάσια, εἰς τὰ ἐργαστήρια, εἰς τὰ γραφεῖα, εἰς τοὺς ἀγρούς, ὁ πόλεμος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἐμπνέει τοὺς ἐργαζομένους. Ἰδιαίτερος θαυμαστόν, ἀληθινὸς ἄθλος, εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐπέτυχον οἱ γεωργοὶ μας κατὰ τὴν λήξασαν περίοδον τῆς φθινοπωρινῆς σπορᾶς τῶν σιτηρῶν. Τὸ νὰ φθάσουν νὰ σπείρουν ἐν συνόλῳ ἑκτασὶν ἴσην περὶ τοῦ προηγούμενου ἔτους, παρ' ὅσον τὰς ἀθρόας ἐπιτάξεις τῶν ζώων ἔλξεως, παρ' ὅσον, τέλος, ὅτι αἱ καιρικαὶ συνθήκαι εἶχον περιορίσει εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ἐργασίμους ἡμέρας. Τὸ κατόρθωμα τῆς ἐφειτενῆς φθινοπωρινῆς σπορᾶς, κατόρθωμα τῶν γερόντων, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν τῆς ὑπαίθρου, ἰσάξιον τῶν νικῶν τοῦ στρατοῦ μας εἰς τὸ μέτωπον, θὰ καταλάβῃ τιμητικὴν θέσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου. Ὅπως θὰ τιμηθῇ ἐπίσης ἡ συγκινητικὴ ἀνθρωπίνη καὶ ἑλληνικὴ ἀλληλεγγύη τῶν γεωργῶν, οἱ ὁποῖοι ἤρχιζον τὴν σπορὰν ἀπὸ τὰ χωράφια τῶν ἐπιστρατευθέντων γειτόνων των.

Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος, τῆς συνοχῆς καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, ποὺ θαυματουργεῖ ἀπὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μᾶς κρατεῖ ὅλους εἰς κατάπληξιν πρὸ τῶν ἰδίων μας ἔργων, πρέπει νὰ διαφυλαχθῇ ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ, ὡς τὸ πολυτιμώτερον ἐκ τοῦ πολέμου ἀποκτήματά μας. Θὰ μᾶς χρειασθῇ ὄχι μόνον ἐν ὅσῳ θὰ διαρκῇ ἡ ὑπερτάτη προσπάθεια τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ κατόπιν, ὅταν θὰ ὁργανώσωμεν τὴν ἐν εἰρήνῃ ζωὴν τῆς Μεγάλης καὶ εὐδαίμονος Ἑλλάδος.

ΟΙ ΕΞ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς προχθεσινὴν του συνέντευξιν μετὰ τὴν εὐχέριαν τοῦ ἐπιγραμματισμοῦ ποὺ τὸν διακρίνει συνεκέντρωσεν, εἰς τοὺς κατωτέρω ἔξ λόγους, τὸ μυστικὸν τῆς ἐπὶ τὴν Νίκην ἀσαλεύτου πίστεώς του, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς Ἰταλικῆς ἐναντίον μας ἐπιθέσεως:

«Ἡμῖν, ἀπολύτως πεπεισμένοι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐπὶ τὴν νίκην. Διότι ὁ στρατὸς μας:

Πρῶτον, ποιτικῶς εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἰταλικοῦ.

Δεύτερον, ἔχει τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας.

Τρίτον, διότι ἔχει ἰδανικά, τὸ κίνητρον πάσης μεγάλης πράξεως καὶ παντὸς ἡρωϊσμοῦ.

Τέταρτον, διότι ὁ ἀγὼν τοῦ στρατοῦ μας ἔχει σκοπὸν. Σκοπὸς του εἶναι νὰ ἐκδιώξῃ τὸν εἰσβολέα ποὺ ἀπεπειράθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν μας.

Πέμπτον, διότι ὁ στρατὸς μας ἔχει σωματικὴν ἀτοχήν.

Ἐκτον, διότι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὁ Ἕλληνας στρατιώτης εἶναι ἀνώτερος τοῦ Ἰταλοῦ καὶ διότι τὰ στελέχη μας εἶναι ἱκανώτατα.

Τέλος, διότι ὁ στρατὸς μας αἰσθάνεται ὀπισθέν του τὸ Ἔθνος δολοκλήρον συμπαγές, ἡνωμένον καὶ ἀφωσιωμένον».

Η «ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ»

Ἡ Ἰταλία ἡ προμουσουλινικὴ δὲν ἦτο παρὰ μία γεωργικὴ κατὰ τὸ πλεῖστον χώρα, χωρὶς βεβαίως τοὺς ἀφθονοὺς πόρους τῆς Ὀλλανδίας, τοῦ Βελγίου ἢ τῆς Γαλλίας, ἀλλ' ὁπωσδήποτε αὐτάρκης. Ὁ φασισμὸς ποὺ ἐπεχείρησε νὰ τὴν κάμῃ χώραν βιομηχανικὴν καὶ μεγαλοαστικὴν καὶ νὰ τὴν παρασκευάσῃ διὰ τὴν μεγάλην ἐξόρμησιν τῆς αὐτοκρατορικῆς τῆς ἐπεκτάσεως, ἐβυσσίσαν ὅλην τὴν οικονομικὴν ἱκμάδα τοῦ λαοῦ τῆς. Παρὰ ταῦτα ἡ Ἰταλία δημογραφικῶς ἔμεινε χώρα γεωργικὴ κατὰ τὰ 70 %. Ἐπομένως ὁ τίτλος τῆς «προλεταριακῆς», τὸν ὁποῖον ἐπείτα ἀπὸ τὰς ἀτυχίας τῶν τελευταίων μηνῶν τῆς δίδου τῆς πατρίδος των οἱ φασίσται, ἴσως διὰ νὰ προκαλοῦν ἐπ' αὐτῆς τὸν οἶκτον τοῦ Κόσμου, ἀνακρίβης ἀπὸ ἀπόψεως δημογραφικῆς, μόνον ὑπὸ μίαν ἔννοιαν εἶναι δυνατόν νὰ εὐσταθῇ. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι μετὰ τὴν ἐξανέστην τῶν κεφαλαιῶν ποὺ διετέθησαν διὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐξόρμησιν καὶ τὸν κίνδυνον τῆς ἀποσπάρσεως τῶν ἀποικιακῶν τῆς ἀποκτημάτων ἀγεται εἰς τελείαν πώχθειν καὶ ἐπομένως εἰς προλεταριοποίησιν, ὡς Κράτος καὶ ὡς Οἰκονομία. Ἀλλὰ τὰ ἤθελε καὶ τὰ ἐπαθε.

ΑΙΩΝΩΝ ΑΠΙΣΤΙΑ

Οἱ Ἰταλοὶ δὲν μᾶς φέρθηκαν ποτὲ φιλικὰ. Βέβαια, ἐργόμαστε γιὰ πρώτη φορὰ σήμερον στὰ χέρια μαζί τους. Καὶ λέμε πρώτη, γιὰτὶ ἀπὸ τότε ποὺ ἐμεῖς ἀποκτήσαμε τὴν ἐλευθερίαν μας καὶ πραγματοποιήθηκε ἡ ἰταλικὴ ἐνωσις χάρις στὸν Γαριβάλδη καὶ τὴν ἐλληνικὴ βοήθεια, δὲν ἤρθαμε μετὰ τοὺς κακοὺς αὐτοὺς γειτόνους μας σὲ πολεμικὴ σύγκρουσιν.

Μὰ μετὰ τοὺς Ἑνετοὺς, ποὺ παρὰ τὴν ἱστορικὴ αἰγλή ποὺ τοὺς σκεπάζει δὲν ἦταν στήν οὐσία παρὰ ἓνας λαὸς ληστρικός, μετὰ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν σημερινῶν κατοίκων τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου, ἐπολεμήσαμε πολλές φορές καὶ ὑποφέραμε ἀπερίγραπτα δεινοπαθήματα. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς οἱ λογαριασμοὶ μας μετὰ τοὺς ληστές αὐτοὺς δὲν εἶναι καθόλου νέοι. Ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως αὐτῶν ὁ ἰταλικὸς λαὸς στήν ἰδική μας πρόθεσιν νὰ ἐξασουμε, καὶ στὴ βοήθεια ποὺ τοῦ δώσαμε γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἑνωσιν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν του καὶ ἀργότερα, στήν ἀπόφωγ ἀπέναντί τους στάσι μας, μᾶς ἀπῆντησαν μετὰ ὑπουλότητα, μετὰ περιφρόνησιν καὶ ἐχθρότητα.

Καὶ ἔτσι σήμερον στὰ ἀδανικά βουνὰ οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, γενναῖοι, ἡρωϊκοί, τίμιοι καὶ ἱποτικοὶ στὸν σκληρὸ ἀγῶνα ποὺ διεξάγουν, ἀντάξιοι καὶ ὑπέρτεροι τῶν προγόνων των ἐξακαθρίζουν αἰῶνων λογαριασμοὺς μετὰ τοὺς σημερινούς Ἰταλοὺς, ποὺ συνεχίζουν τὴ ληστρικὴ τους παράδοσιν καὶ εἶναι οἱ ἴδιοι καὶ χειρότεροι ἀπὸ τοὺς προγόνους των.

Τοὺς Ἑνετοὺς πάντοτε τοὺς ὑπεστηρίζαμεν εἰς τοὺς κατὰ τῆς Τουρκίας πολέμους. Εἰς ἀπάντησιν ὁ ἐνετικὸς στόλος ἐδίωκε τὰς ἑλληνικὰς νήσους καὶ κατέστρεφε τοὺς χριστιανικοὺς πληθυσμούς!

Ὁ περίφημος Μοροζίνης, ἀφοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐνισχύθη εἰς τὰς κατὰ τῶν Τούρκων ἐπιδρομὰς του, περὶ τὸ 1686 κατέλαβε καὶ τὰς Ἀθήνας.

Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς «Οἰκονομίας Μεταξῶ» παραλαμβάνομεν τὰ ὀλίγα αὐτὰ ποὺ χαρακτηρίζουν παραστατικώτατα τὴν ἐκπολιτιστικὴν δρᾶσιν τοῦ Μοροζίνου στήν σημερινὴ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα, καὶ τότε καὶ τώρα πρωτεύουσα τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων, μετὰ τῶν ὁποίων δὲν δικαιούνται ἀπὸ ἱστορικοῦ λόγους νὰ συγκαταλέγωνται οἱ Ἰταλοὶ.

«Καθυπέταξε, γράφει ὁ Ἐπ. Μεταξᾶς εἰς τὴν ἱστορίαν του — καὶ ἐννοεῖ τὸν Μοροζίνου — τὸ Ἄργος, τὸ Ναύπλιον, τὰς Πάτρας, τὴν Ναύπακτον, τὴν Κόρινθον καὶ τὰς Ἀθήνας. Οἱ ἐκ μαρμάρου λέοντες, οἱ τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος Πειραιῶς φύλακες, ἐστάλησαν εἰς τὴν Ἑνέτιαν. Οὐδὲν δὲ σεβασθεὶς ὁ ἀρχιστράτηγος Μοροζίνης, ἐκατονόησε καὶ αὐτὰ τῆς ἀρχαιότητος τὰ ἀριστουργήματα. Ἐντὸς ἔξ ἡμερῶν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρὸς καὶ σαρὸς ἐρεπίων.

Καὶ διὰ τῶν βομβῶν τοῦ Μοροζίνου κατεστράφη καὶ αὐτὸς ὁ Παρθενών, ὅπερ ἐνδεικνύει ὅτι ὁ φανατισμὸς τῶν πεπολιτισμένων λαῶν εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαίσιος ὅσον καὶ ἡ κακουργία καὶ ἀμάθεια τῶν βαρβάρων».

Δὲν γνωρίζομεν μόνον τί θὰ ἔγραφε ὁ συγγραφεὺς διὰ τὰς βαρβαρότητας τῶν σημερινῶν ἀπογόνων τοῦ πολιτισμένου κατακτητοῦ τῶν Ἀθηνῶν πρὸ δύομιση περὶ τοῦ ἐκατονταετηρίδων.

Ἡ συμπεριφορὰ τῶν Ἑνετῶν ἀπέναντι τῶν κατακτηθέντων ὑπ' αὐτῶν Ἑλλήνων πολλές φορές ἦταν ἀφόρητος. Ὅπως περιγράφει ὁ Παπαροηγόπουλος «ἡ ἐκ τῶν διωγμῶν τῶν Ἑλλήνων προκύπτουσα ἀπελπισία ἀπέθανε τοσαύτη, ὥστε οὗτοι κατήντησαν νὰ προτιμῶσι τῆς χριστιανικῆς ἐκείνης κυριαρχίας τὴν τουρκικὴν δεσποτείαν».

Ἀπὸ τὴν Κρήτην, ἔγραφαν ὅτι οἱ χριστιανοὶ θὰ προετίμων νὰ ὑποκύψουν ἐκ νέου εἰς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν παρὰ νὰ μείνουν ὑπὸ τοὺς Ἑνετοὺς, διότι ἐπίστευον ὅτι «τὰ κατ' αὐτοὺς δὲν δύνανται δι' οἰασδήποτε μεταβολῆς νὰ ἀποβῶσι χεῖρον τῶν παρόντων». Ἀλλὰ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι δὲν εἶχον κανένα λόγον νὰ εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τοὺς Ἑνετοὺς αὐθέντας των καὶ θὰ προτιμοῦσαν τὴν δουλείαν τοῦ Σουλτάνου, διότι «πληρώσαντες ἅπασι εἰς τοὺς Τούρκους τὸ χάραττον διετέλουν ὅσον ἦτο δυνατόν ἀνενόχλητοι ὑπ' αὐτῶν, ἐνῶ οἱ Ἑνετοὶ ἀπεναντίας ζῶσαν ἄνευ διακρίσεως εἰς τὰς κατοικίας των καὶ εἰς τὰ κτήματά των, ἀρπάζουσι ὅτι τοὺς ἀρέσει καὶ κακοποιοῦν τοὺς παραπονουμένους. Οἱ στρατιῶται κοιμούνται στὰ σπίτια των, οἱ ἀξιωματικοὶ διαφθείρουν ἢ ἀπάγουν τὰς θυγατέρας των, οἱ δὲ ἱερεῖς — πρόκειται περὶ τῶν καθολικῶν — καταναγκάζουσιν αὐτοὺς νὰ ἀλλάξωσι πίστιν, πράγμα ποὺ δὲν κάνουν οὔτε οἱ Τούρκοι».

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἠπείρου, ὅσων τὰ χωρία κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πολέμου, θὰ ἐγνώρισαν τοὺς Ἰταλοὺς ὡς γνησίους ἀπογόνους τῶν Ἑνετῶν κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον παραμονὴν των ἐκεῖ, ὡς καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐπαισχύτου φυγῆς των. Ἐπίσης τοὺς γνωρίζουν καλὰ καὶ οἱ ἀτυχεῖς Δωδεκανήσιοι, τῶν ὁποίων ὅμως τὰ δεινὰ, ὅς εἰναι βέβαιοι, βρίσκονται εἰς τὸ τέλος των.

Ἀλλὰ καὶ μάλιστα ἀνέκτησαν τὴν ἐλευθερίαν τους οἱ Ἰταλοὶ συμπεριφέρθηκαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν αἰσχρότερον τρόπον!

Δὲν ἐπρόφθασαν ἀκόμη οἱ ὑπερασπιστὰς τῆς ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας Ἕλληνες, αὐτοὶ ποὺ κατὰ ἐκατοντάδες προσήρχοντο στὸ Τούρνον γιὰ νὰ καταταχθοῦν στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γαριβάλδη, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Ἰταλία ἀπέκλειε μετ' ἄλλων δυνάμεων τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ

1886, διαπράξασα οὕτω τὴν ἀτιμοτέραν πράξιν κατὰ μίαν χώραν φίλης καὶ συναγωνιστρίας, ὡς τὴν ἀπεκάλει ὁ Γαριβάλδης.

Ἀλλὰ καὶ κατόπιν. Ἐγράψαμεν διὰ τὴν ἰταλικὴν ἐχθρότητα καὶ ἄλλοτε! Στούς νεωτέρους χρόνους τοὺς ἐγνωρίσαμεν σφετεριστὰς τῶν Δωδεκανήσων τοὺς ἐγνωρίσαμεν ἐμπόδια εἰς τὰς ἐθνικὰς μας βλέψεις ἐπὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου, τοὺς εἶδαμεν διεκδικητὰς τῶν ἐθνικῶν ἐδαφῶν μας.

Ἀλλὰ διὰ τὰς ἐχθρικὰς πράξεις τῶν Ἰταλῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συγγραφῇ ἱστορία πολυτόμος. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τούτου σήμερον. Ἐνδεικτικῶς ἀπλῶς ἀνεφέραμε μερικὰ περιστατικά, ἱστορικὰ ἀναμφισβήτητα, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν τοὺς παλῶν μας λογαριασμοὺς μετὰ τὸ ἰταλικὸ ἔθνος.

Οἱ Ἰταλοὶ ὑπῆρξαν πάντοτε δόλιοι, μὴ σεβόμενοι οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον. Ἦσαν πάντοτε ἄπιστοι καὶ μετὰ μόνον τῶν προσδόν καὶ τότε καὶ τώρα νὰ εἶναι εἰς τὰς στενωποὺς τῆς Νεαπόλεως οἱ αὐτοπρόσκλητοι μεσίται πωλήσεως πραγμάτων ποὺ ἄλλοι λαοὶ τὰ θεωροῦν τίμια καὶ ἱερά...

Ἀλλὰ τώρα θὰ πληρώσουν αἰῶνων ἀπιστίαν. Καὶ τὸ μόνον δυστύχημα εἶναι ὅτι διασταυροῦμε τὸ ἔφος μετὰ ἓνα λαὸ ἐστερτημένον τοῦ δικαίωματος νὰ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν τιμίων λαῶν τῆς διεθνούς ἰκογενείας.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Τέσσερα χρόνια, μετὰ τὸ αἶμα τὸν ἰδῶτα, πασχίζοντας τὴ Χώρα ν' ἀνψώσῃ, στὰ ἰδανικά της τ' ἀφάστα τὰ πρῶτα, θάπρεπε νάχῃς μύριες κατὰπτώσεις.

Μὰ ἔσθ' ὄχι! Ἀπ' τῆς Ἀντίδρασης τὰ ἰχνῶτα τὸ ἔργο σου ἤρως ἀνάξιο ν' ἀμαυρώσῃς. Κι' ἔτσι, ὅταν ὁ Ἰταλὸς, μετὰ μὴ ἀθλία ἰνῶτα τὴν Ἑλλάδα σοὺ ἐγύρῃ νὰ δώσῃς,

— Κόπιασε παρ' ἐμὲ! — μπόρεσες νὰ κράτῃς, σὰν τὸν παλὸ σου πρόγονο Λεωνίδα, ἔξροντας ποῖα τῆς φέρεσες ἀσπίδα.

Τί πάρα πέρα ἀξιώτερον θὰ πράξῃς δὲν ξεύρω. Μὰ καὶ μόνῃ αὐτῇ σου ἡ ἀνδρεία πᾶμφωτο Σε περὶ στὴν ἱστορίαν!...

ΚΟΥΛΗΣ ΑΛΕΠΗΣ

6-12-1940

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΝ

Το ενδιαφέρον του Έλλη-
νισμού διά την Δωδεκά-
νησον.

Όταν ολόκληρος ο Έλ-
ληνισμός ανετινάχθη υπό
την ήγεσιν του Σεπτού
Βασιλέως μας και την σο-
φήν καθοδήγησιν του Έθνι-
κού Κυβερνήτου και Άρ-
χηγού μας κατά του μυσσα-
ρού και ανάνδρου εισβο-
λέως, αμέσως όλων η σκέ-
ψις και η ψυχή εστράφη
πρός την Έλληνικωτάτην
Δωδεκάνησον, η οποία μαρ-
τυρεί κατά των άπαισιώτε-
ρων τρόπων υπό την πτέρυ-
ναν του τυράννου Ίταλου
επί 28 ολόκληρα έτη.

Και πολύ δικαίως ολό-
κληρον το Πανελλήνιον άμα
την έκρήξει του πολέμου
έσκέφθη την σκλαβωμένην
Δωδεκάνησον, διότι η Δω-
δεκάνησος είναι Έλληνική
από πολλών χιλιάδων έ-
των, διότι η Δωδεκάνησος
υπήρξε μία από τας μεγά-
λας έστιας των μεγάλων
προελλαδικών και Έλλη-
νικών πολιτισμών, διότι η
Δωδεκάνησος παρ' όλας
τας πιέσεις, παρ' όλα τα
μαρτύρια, παρ' όλα τα βα-
σανιστήρια τα οποία υπέ-
στη και ύφιστάται από τους
τυράννους της διετήρησε
την Έλληνικήν της ψυχήν,
την Έλληνικήν της συνεί-
δησιν, την Έλληνικήν της
πίστιν, διότι η Δωδεκάνη-
σος είναι άξια της άπελευ-
θερώσεώς της και διότι
πρέπει τώρα να άπελευθε-
ρωθή από την δοξασμένην
της Μάναν, την αιωνίαν
Έλλάδα.

Τί είναι η Δωδεκάνησος.

Η Δωδεκάνησος είναι το
συγκρότημα των τελευταί-
ων Έλληνικών νήσων του
Αιγαίου Πελάγους, κείμε-
νον μεταξύ Κρήτης και της
Καρίας της Μικράς Άσίας
και άπαρτίζεται ούχι εκ
δώδεκα, αλλά εκ δεκα-
τριών μεγάλων νήσων και
έξ είκοσι οκτώ άλλων μι-
κροτέρων, κατά το πλείστον
άκατοικήτων διεσπαρμένων
μεταξύ των πρώτων. Τα
δέκα τρία δε νησιά της Δω-
δεκάνησου είναι η Πάτμος,
η Λέρος, η Κάλυμνος, η
Κως, η Άστυπάλεια, η Νί-
συρος, η Τήλος, η Σύμη,
η Ρόδος, η Χάλκη, η Κάρ-
παδος, η Κάσος και το Κα-
στελλόριζον ή η Μεγίστη,
των οποίων η πρωτεύουσα
και το Κέντρον είναι η έν-
δοξος μεγαλόνησος Ρόδος.

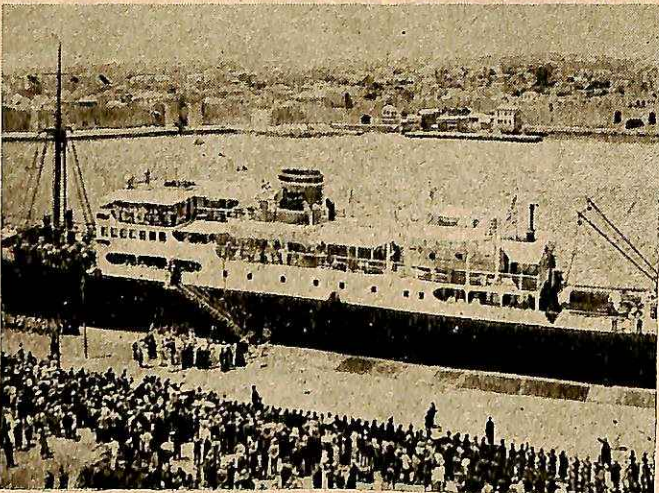
Είναι κάθε νησί κι Ένα
διαμάντι και όλα μαζί ξε-

χωριστά στολίδια και ένα
μαργαριτάρι που έχει εις
το μέσον του το πιο άτιμη-
το και λαμπρό πετράδι,
την ξακουσμένην Ρόδον, ή
οποία υπήρξε τηγή μεγά-
λου Έλληνικού Πολιτισμού.

Κατάληψις της Ρόδου και Δωδεκάνησου υπό των Ίταλων.

Τά ώραία Έλληνικά νη-
σιά της Δωδεκάνησου τα ό-
ποια ήσαν σκλαβωμένα ά-
πό τετρακοσίων έτών εις
τους Τούρκους και τα ό-
ποια καιτοι κατά την έθνη-
κήν εξέγερσιν του 1821 έ-
λαβον μέρος εις τον Ίερών
υπό Έλευθερίας Άγώνα
μέ το αίμα των παιδιών των
και όλας τας θυσίας αυ-
τών, έν τούτοις δι' άλλα γε-
νικώτερα συμφέροντα του
Έθνους ήναγκάσθησαν και
πάλιν να μείνωσιν υπό τον
τουρκικόν ζυγόν, κατέλα-
θον οί Ίταλοι την 22 Άπ-
ριλίου 1912 (π. ήμ.).

Κατά το 1911 ήρχισεν ο
Ίταλοτουρκικός πόλεμος,
του οποίου σκοπός ήτο ή
άρπαγή από τους Τούρ-
κους της Τριπολιτίδος και
Κυρηναϊκής. Άφού δε έπ'
άρκετον πολεμούντες οί Ί-
ταλοι κατώρθωσαν να κα-
ταλάβουν τα παράλια των
Άφρικανικών τούτων τμη-
μάτων της Τουρκικής Έπι-
κρατείας μόνον μέχρι του
σημείου εις δ έφθανε το
ηλεβόλον, άπεφάσισαν να
καταλάβουν την Δωδεκά-
νησον τη συγκαταθέσει
Άγγλιας, Γαλλίας και
Ρωσίας ούχι όριστικώς
άλλά μόνον διά να έξαναγ-
κίσουν τους Τούρκους να
συνθηκολογήσουν και να
άποσύρουν τά στρατεύματα
των από την Τριπολιτίδα
και Κυρηναϊκήν.

Ο έμπορικός λιμήν της Ρόδου.

Την 22αν λοιπόν Άπρι-
λίου 1912, ήμέραν άποφρά-
δα διά τον Έλληνισμόν της
Δωδεκάνησου, άπεβιάσθη-
σαν εις μίαν άκτήν της Ρό-
δου 15.000 (!!) Ίταλοι
στρατιώται μεθ' όλων των
σχετικών πολεμικών έφο-
δίων, άφου προηγουμένως
45 (!!) πολεμικά πλοία πε-
ριεκύκλωσαν την Ρόδον ά-
πό δεκαπενθήμερου και έ-
θομβάρδιζον ταύτην επί 24
ώρας άνευ ούδενός σκοπού.
Εις την Ρόδον τότε υπήρ-
χον μόνον 1500 Τούρκοι
στρατιώται, οί όποιοι ήσαν
και ή μόνη στρατιωτική δύ-
ναμις σχεδόν άνευ όπλι-
σμού, της Τουρκίας, έφ' ό-
λης της Δωδεκάνησου, διό-
τι πλην της Ρόδου εις όλα
τά άλλα νησιά δεν υπήρ-
χεν ούδεις Τούρκος στρα-
τιώτης.

Ένώ όμως οί άποβίθα-
σθέντες εις Ρόδον Ίταλοι
περιεκύκλωσαν την πρω-
τεύουσαν αυτής και ένώ
συνεχώς τα 45 πολεμικά έ-
θομβάρδιζον, οί 1500 Τούρ-
κοι κατώρθωσαν να διαφύ-
γωσι κρυφίως από τας
γραμμάς των Ίταλων και
να καταφύγωσιν εις το χω-
ρίον της Ρόδου Ψίνθος. Οί
Ίταλοι άφού έπέισθησαν
ότι οί Τούρκοι διέφυγον
την κύκλωσιν και έπέισθη-
σαν ότι ούδένα κίνδυνον
διέτρεχον από τους 1500
(!!) Τούρκους, άόπλους
κατά το πλείστον, στρατιώ-
τας, κατέλαθον την πρω-
τεύουσαν της Ρόδου μετά
φωδών και ένθουσιασμού
διά το πολεμικόν τουτο κα-
τόρθωμα της άμάχου κα-
ταλήψεως.

Άπό της στιγμής ταύ-
της άρχίζει ο δόλος και ή
υπουλότης των νέων κατα-
κτητών, διότι θέλοντες να

συλλάβωσιν εύκολώτερον
τους καταφυγόντας εις το
έσωτερικόν της Ρόδου
Τούρκους, άνικάνους εις οί-
ανδήποτε αντίστασιν, ήρχι-
σαν να έκμεταλλεύοντα
τά αίσθήματα των Έλλη-
νων κατοίκων.

Αί δόλαιοι ύποσχέσεις των Ίταλων και ή περιφή- μος μάχη της Ψίνθου.

Μετά την κατάληψιν της
πρωτεύουσας της Ρόδου,
οί Ίταλοι διά του στόλου
των συνεπλήρωσαν έντός
διημέρου την κατάληψιν ό-
λων των λοιπών νήσων της
Δωδεκάνησου, των οποίων
οί κάτοικοι, άπαντες Έλ-
ληνες, παραπληθυνέντες έ-
δέχθησαν τους Ίταλους ως
έλευθερωτάς.

Συμπληρωθείσης δε τοι-
ουτοτρόπως άναιμ ά κ τ ω ς
της καταλήψεως της Δω-
δεκάνησου, οί Ίταλοι ήρχι-
σαν να καταστρώνωσι τά
σπουδαία σχέδια της έκ-
στρατείας προς το έσω-
τερικόν της Ρόδου διά να
συλλάβωσι τους έκεϊ κατα-
φυγόντας 1500 Τούρκους
στρατιώτας. Άλλ' έπειδή
ή μόνη ίκανότης των είναι
ή δολιότης και ή ανανδρία,
έσκέφθησαν να έξασφα-
λίσωσι την ύποστήριξιν των
Έλλήνων Ροδιών, δι' ής θα
ήδύναντο να συλλάβωσιν
εύκολώτερον τους Τούρ-
κους ή διά της άνυπάρκτου
άνδρείας και τόλμης αυ-
τών, ήρχισαν διαφοροτρό-
πως να έκμεταλλεύοντα
τά αίσθήματα των Ροδιών,
δι' ύποσχέσεων, διά διαβε-
βαιώσεων και λοιπών. Οί
Ρόδιοι, άκούοντες τας ύ-
περ της Έλλάδος ζητα-
κραυγάς των Ίταλων, τας
έπισήμως και έπανελημ-
μένες ύποσχέσεις των Ίτα-
λων Στρατηγών και Ναυ-
άρχων, οί όποιοι έξ όνόμα-
τος της Ίταλίας και επί
τῷ λόγω της στρατιωτικής
των τιμής (της άνυπάρ-
κτου) υπέσχοντο ότι θα ά-
πέδιδον τας νήσους εις την
Έλλάδα μετά το πέρας του
Ίταλοτουρκικού πολέμου,
και τον Έλληνικόν ύμνον,
τον όποιον όλαί αί Ιταλι-
και στρατιωτικάί μουσικάί
έπαινίζον εις όλας τας
συγκεντρώσεις, έπίστευσαν
ότι πράγματι οί Ίταλοι ή-
σαν έλευθερωταί των και
ότι δι' αυτών θα έπραγμα-
τοποιείτο ή έθνική των ά-
ποκατάστασις και έθεώρη-
σαν ως ήτο έπόμενον ύπο-
χρέωσιν αυτών όχι μόνον
να έκφράζωσι διά παντός

(Συνέχεια στή σελίδα 408)

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

12^{ΗΣ} ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ευαγγέλιον (Ματθαίου δ' 12-17)

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνα ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὁ Ἰωάννης παρεδόθη,
ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ καταλίπων τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν
κατῴκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλάσσιαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλὼν
καὶ Νεφθαλεὶμ ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ Ἡσαίου τοῦ προφήτου
λέγοντος· γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλεὶμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν
τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει
εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν ὥρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς
ἀνέτειλεν αὐτοῖς.

Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε·
ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἀπόστολος (Πρὸς Ἐφεσίους δ' 7-13)

Ἀδελφοί, ἐνὶ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δω-
ρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. Διὸ λέγει· ἀναβάς εἰς ὕψος ἡμίχλωτευσεν αἰμα-
τωσίαν καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις. Τὸ δὲ ἀνέβη τί ἐστὶν εἰ
μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς· Ὁ κατα-
βάς αὐτὸς ἐστὶ καὶ ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πλη-
ρώσῃ τὰ πάντα. Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προ-
φήτας, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν
ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ
μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς
ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλι-
κίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.

ΥΨΗΛΟΣ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ

Τὸ γράψαμε στὸ προηγούμενο, τὸ
ξαναλέμε καὶ τώρα· Θὰ εἶναι τιμὴ
μεγάλη γιὰ τὴν Ἑλλάδα, δόξα αἰωνία,
νὰ γίνῃ σήμερα γιὰ τοὺς λαοὺς ὁδη-
γὸς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τὸ
φῶς.

Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Χώρας μας,
μὲ ὅλον τὸν ἔθνικὸ παλμόν ποὺ γεμί-
ζει τὰ στήθη του, τὸ εἶπε. Ἀς δοξά-
σωμεν, εἶπε, τὸν Θεόν, γιὰτὶ ἕνα τέ-
τοιον ὕψηλόν προορισμὸν ἔταξεν εἰς
τὴν Χώραν μας.

Κι' ἔχει πράγματι σήμερα ὁ κόσμος
ἀνάγκη ἐνὸς ὁδηγοῦ, ποὺ νὰ τὸν ὁδη-
γῇ πρὸς τὴν ἀκένωτες πηγὴς τῆς
ζωῆς καὶ τῆς ἀλήθειας τῆς Χριστι-
ανικῆς. Γιατί, δυστυχῶς, ἡ ἀνθρωπότης,
στοὺς δύο τελευταίους αἰῶνες, ἔχει ξε-
μακρύνει πολὺ ἀπὸ τὴν πηγὴν αὐτῆς.
Θαμπωμένοι οἱ ἄνθρωποι ἀπ' τὴν ἐπι-
τυχίᾳ τῆς ἐπιστήμης, τυφλωμένοι ἀπὸ
ἐπάρσι κι' ἐγωισμό, νόμισαν πὼς μπο-
ροῦσαν νὰ οἰκοδομήσουν μόνιμοι τοὺς
τὸ παλάτι τῆς εὐδαιμονίας, χωρὶς τὸν
Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ, περιφρονήθηκε
ἡ Χριστιανικὴ πίστις. Τὰ μεγάλα δι-
δάγματα τῆς θρησκείας τοῦ Ναζω-
ραίου ξεχάσθηκαν ἀπὸ τοὺς δὴθεν πο-
λιτισμένους. Ἡ ἀγάπη ψυχράθηκε,
πάγωσε στὴς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων. Ἡ
ἰδιοτέλεια, ὁ μικροεγωισμός, ἡ ἄμετρο
φιλαυτία, μὴτὰ καὶ ρυθμιστὴς τῶν σχέ-
σεων ἀτόμων καὶ κρατῶν μεταξύ τους.
Τὰ ἀρχαῖα ἰδανικά, ποὺ τὰ εἶχαν σε-
βάσθη οἱ αἰῶνες, ἐκλονίζοντο. Ἡ ἀγά-
πη πρὸς τὴν Πατρίδα εἶχε συκοφαν-
τηθῇ. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον χα-
ρακτηρίσθηκε ἀπὸ πολλοὺς, τάχα με-
γάλους φιλοσόφους, ὡς δείγμα ἀδυ-
ναμίας καὶ ὡς ἐπιβλαπὴς γιὰ τὴν κοι-
νωνία! Καὶ τὴν ἀντικατέστησε τὸ μί-
σος, ὡς πῶς ὠφέλιμο! Τὸ ἰδανικὸ τῆς

οἰκογενείας, ποὺ τῆς εἶχε προσδώσει
τὴν ἱερότητα ὁ Χριστιανισμός, πο-
λεμήθηκε κι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς δὴθεν μον-
τέρνους.

Καὶ μὲ τὸν καιρὸ λοιπὸν οἱ ἄνθρω-
ποι, οἱ πολιτισμένοι, οἱ προωδευμένοι,
οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἐ-
χρεωκόπησαν ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τῆς θη-
κῆς καὶ τοῦ ὕγιους πολιτισμοῦ σὲ τέ-
τοιον σημείον, ποὺ οἱ ἀνθρωποφάγοι κι'
οἱ καννίβαλοι δὲν μποροῦν νὰ κατη-
γορηθοῦν ὡς χειρότεροι. Ἡ βία ἐκυ-
ριάρχησεν ὡς ρυθμιστὴς τῆς ζωῆς τῶν
λαῶν. Ὁ δυνατός νομίζει πὼς ἔχει δι-
καίωμα νὰ συντρίβῃ τὸν πῶς ἄδυνάτο,
τὸν πῶς μικρό. Καὶ ἀποτέλεσμα αὐτῆς
τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό
εἶναι κι' ἡ ἐπιθετικὴ ἐναντιότης τῆς Ἑλ-
λάδος. Ἡ Ἑλλάς ἦταν κράτος φιλή-
συχο καὶ εἰρηνικό. Ἀγωνιζόταν μὲ τὴς
δικῆς του δυνάμει, χωρὶς νὰ προβάλ-
ῃ ἀξιώσεις, χωρὶς κανένα νὰ ἐνοχλῇ,
ἐμοχθοῦσε γιὰ τὴν πρόοδό της,
καταβάλλοντας τίμιες προσπάθειες.
Ἀλλὰ, ἦταν χώρα μικρὴ. Καὶ ἐπομέ-
νως, ἀφού ἦταν μικρὴ, δὲν εἶχε δικαί-
ωμα νὰ ζῇ. Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τὸ ἔχουν
μόνον ὅσοι εἶναι ἰσχυροί, καὶ διαβε-
τοῦν τὴ βία, τὴ βάρβαρη δύναμι τοῦ
ἀτσαλιῦ καὶ τῶν μηχανῶν. Αὐτὴ ἡ
θεωρία τῶν ἐπιδρομῶν. Θεωρία
ἀνθρώπων ποὺ ἀρνήθηκαν τὸν Χριστι-
ανικὸ κήρυγμα καὶ περιφρόνησαν τὸν
Εὐαγγελικὸ νόμον.

Καὶ ἐδῶ τώρα ὠφώνεται τὸ μεγάλο
καὶ ἐπιβλητικὸ καὶ λαμπρὸν ἀνάστη-
μα τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος. Τῆς Χρι-
στιανικῆς Ἑλλάδος. Τῆς Ἑλλάδος,
ποὺ ἐδημιούργησε τοὺς ἀθανάτους πο-
λιτισμοὺς, ποὺ ἐπαίδεργήσῃ τὴν Ἀ-
νατολὴ καὶ τὴ Δύση σὲ διάστημα αἰῶ-
νων, ποὺ καὶ σήμερα χαλκεύει τὴν
καινούργια ἀνάπλασι τῶν λαῶν. Ναί.

Ἡ Ἑλλάς ἔσκυψε μέσα στὸν ἑαυτὸ
της. Βρῆκε τὴς ἀφθαρτες κληρονομίες
τῶν προγόνων της. Εἶδε τὴν ἀφθιτὴ
δόξα της, δόξαν ἐκπολιτιστικῆς προσ-
παθείας χλιετηρίδων. Καὶ εὐλόγησε
τότε ὕψηλὰ τὸ κεφάλι. Καὶ ὠμώθηκεν
τὰ τέκνα της ἀντίθετα πρὸς τὴν βίαν.
Ἀντίθετα πρὸς τὸ βορβορώδες ρεῦμα
τῆς ἀθείας. Ἀντίθετα πρὸς τὸν μαύ-
ρον κατακλυσμὸ ποὺ ἔφερναν στὸ πρό-
σωπο τῆς γῆς οἱ ἀποστάτες, οἱ ἀρνη-
ταί τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὰ μεγάλα ἰδανικά, ποὺ εἶχαν λη-
σμονηθῇ, ξαναβρῆκαν ἥρωας ἀναστη-
λωτάς. Τὰ μεγάλα συνθήματα, ποὺ
εἶχαν ξεχασθῇ, βρῆκαν πάλι τοὺς κή-
ρυκὰς των. Ἡ Πίστις ἀναστηλώνεται.
Μία τελετουργία γίνεται τώρα στὴς
ψυχῆς. Ὁ κόσμος θαυμάζει. Καὶ ἐυ-
πνὰ. Καὶ ἐσαναυρίζει. Καὶ ἀρχίζει
πάλι νὰ σκέπτεται ὅτι ὑπάρχουν ἀ-
κόμη ἀξίες γιὰ τὴς ὁποῖες ἀξίζει νὰ
πεθαινῇ κανεὶς. Ὅτι ὑπάρχουν ἐν-
νοίες καὶ ἰδανικά ποὺ ἀξίζει γι' αὐτὰ
νὰ θυσιάζεται τὸ ἄτομο καὶ οἱ λαοὶ
ἀκόμη.

Καὶ ἔτσι ἡ Πίστις θριαμβεῖ. Καὶ
ἡ φωνὴ τῆς Ἑλλάδος, φωνὴ ποὺ περνᾷ
χωρὶς καὶ ἡπείρους καὶ δονεὶ τὰ πέ-
ρατα τῆς Οἰκουμένης, εἶναι τὸ σάλ-
πισμα ποὺ καλεῖ γιὰ μίαν νέα παναν-
θρώπινη Σταυροφορίαν, ποὺ σκοπὸ θά-
χῃ τὴν εὐρεσί καὶ τὴν κατάκτησι καὶ
τὴν κατοχὴ τοῦ θησαυροῦ ποὺ λέγεται
Χριστιανικὴ Πίστις.

Τὴ ὕψηλὸς προορισμός γιὰ τὴ χώρα
μας! Τί μεγάλη τιμὴ γιὰ τὴν ἀγαπη-
μένη μας Ἑλλάδα! Πραγματικά, εἶχε
δίκην ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ κράτους μας.
Ἀς δοξολογήσωμε τὸν Θεόν, διότι
ἕνα τέτοιον προορισμὸν ἔταξε διὰ τὴν
Ἑλλάδα.

Α. Ι. Γκιόλας

Η είσοδος εις τὸ νέον ἔτος 1941 μάς δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἰπωμεν ὀλίγα περὶ τοῦ χρόνου καὶ περὶ τῶν μονάδων μὲ τὰς ὁποίας μετροῦμεν αὐτόν. Τὸ θέμα θὰ φανῇ ἴσως εἰς μερικοὺς κατὰ σύνθεσιν καὶ πολὺ γνωστὸν. Καὶ ὁμως τὸ πρόβλημα τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ χρόνου εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ βασικώτερα καὶ τὰ περισσώτερον δύσκολα ζητήματα πού ἀπασχολῶσαν ποτὲ τὸν ἄνθρωπον.

Ὅσον περισσώτερον μελετῶμεν τὴν ἐννοίαν τοῦ χρόνου καὶ ὅσον βαθύτερον εἰσερχόμεθα εἰς αὐτήν, τόσο καὶ καλλίτερα βλέπομεν ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ὁρίσωμεν τὸν χρόνον μὲσα εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν καὶ κινούμεθα, ἀπὸ τὴν ἡμέραν πού θὰ ἐλθῶμεν εἰς τὸν κόσμον μέχρι τῆς στιγμῆς πού θὰ τὸν ἐγκαταλείψωμεν δια πάντα. Μὲ τὸν ὁρισμὸν τοῦ χρόνου ἠσυχολοῦσαν μεγάλα πνεύματα διαφόρων ἐποχῶν, χωρὶς νὰ ἡμπορέσουν νὰ συμφωνήσουν μετὰ τῶν ἑαυτῶν. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς, ὅπως ὁ Νεύτων, ὁ Λεϊβνίτιος, ὁ Πουανκαρέ, ὁ πολὺς Ἀϊνστάιν, προσέφεραν πολλὰ εἰς τὴν ἐπιστήμην, χωρὶς νὰ εἴπουν τίποτε τὸ σαφές καὶ κατηγορηματικὸν διὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ χρόνου.

«Τι εἶναι ὁ χρόνος;» ἐρωτοῦν καὶ οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες, χωρὶς νὰ τὸν ὁρίζουν κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους σοφοὺς. Ἰσως ἡ καλλίτερα ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα εἶναι ὅτι ὁ χρόνος, τὸν ὁποῖον τόσοι πολὺ γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν πείραν μας, δὲν ἡμπορεῖ νὰ ὁρισθῇ κατὰ τρόπον ἀπολύτου. Ὁ χρόνος, εἶπεν ὁ Ἀϊνστάιν, εἶναι ἐννοία σχετικῇ. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ὀλικά σώματα πού κινεῖται μὲσα εἰς τὸν ὥρον. Ἄν δὲν ὑπάρχουν ὀλικά σώματα, λέγει ἡ θεωρία τῆς σχετικότητος, δὲν ὑπάρχει καὶ χρόνος. Ὁ χρόνος εἶναι τὸ μέτρον τῆς διαδοχικῆς κινήσεως τῶν ὀλικῶν σωμάτων, λέγουσιν οἱ ὁπαδοὶ τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος. Ἐπάνω εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχουν γίνῃ πολυάριθμοι μελέται, τὰς ὁποίας δὲν ἡμποροῦμε νὰ ἀναφέρωμεν ἐδῶ.

Ἀλλ' ἂν εἶναι δύσκολον, ἂν δὲν ἀδύνατον νὰ ὁρισθῇ ἡ ἐννοία τοῦ χρόνου, ἐν τούτοις εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ μετρησῶμεν τὸν χρόνον. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται περίεργον, ἀλλ' εἶναι ἀληθές. Ἄν ρίψωμεν μιὰ ματιὰ μὲσα εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν διαφόρων ἐθνῶν, θὰ πληροφορηθῶμεν ὅτι οἱ διαφοροὶ λαοὶ ἐχρησιμοποίησαν διάφορα μέτρα, διὰ νὰ ὑπολογίσουν τὸν χρόνον. Καὶ ὡς ὅσας τῆς μετρήσεως αὐτοῦ ἐχρησιμοῦσαν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, διάφορα φυσικὰ φαινόμενα καὶ ἰδιαιτέρως διάφορα ἀστρονομικὰ φαινόμενα πού ἐπαρουσίαζαν μεγάλην κανονικότητα καὶ ἀρμονίαν.

Ἡ κανονικὴ ἐμφάνισις τοῦ Ἡλίου τὴν πρῶτην καὶ ἡ ἐξαφανισις αὐτοῦ πρὸς Δυσμὰς κατὰ τὸ ἑσπέρας ἐδημιούργησαν, ἀπὸ τὰς πρῶτας ἡμέρας τῆς ἐμφανισεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς, τὴν ἐννοίαν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς καὶ ἐπομένως καὶ τὸ ἡμερονύκτιον. Ἀλλὰ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύκτα καὶ τὸ ἡμερονύκτιον εἶναι αἱ πρῶται ἐννοιαί πού ἐδημιούργησαν τὸ μέτρον τῆς μετρήσεως τοῦ χρόνου. Εἶναι μέτρα τοῦ χρόνου. Ἐπειτα, οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι εἶδαν ὅτι ἡ Σελήνη δὲν παρουσιάζει πάντοτε τὴν αὐτὴν ὄψιν, ἀλλὰ ἄλλοτε χάνεται τελείως καὶ ἄλλοτε παρουσιάζεται

ὡς πανσέληνος. Παρουσιάζει δηλ. διαφόρους φάσεις. Εἶδαν ὁμως ὅτι, ὅταν περάσουν ὠρισμένα ἡμερονύκτια, αἱ φάσεις ἐπαναλαμβάνονται αἱ αὐταί. Ἔτσι ἐδημιουργήθη ὁ συνοδικὸς μῆν πού διαρκεῖ 29 ἡμ. 12 ὥρ. 44 λεπτά.

Ἀλλ' ἡ Σελήνη παρουσιάζουσα εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ μηνὸς τὰς διαφόρους ὀψεις τῆς, διέρχεται πάντοτε ἀπὸ 4 στάδια πού εἶναι κάπως ξεχωρισμένα ἀπὸ τὰς ἄλλας φάσεις. Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς: Νέα Σελήνη, Πρῶτον Τέταρτον, Πανσέληνος (ὅταν ἔχῃ ἡλικίαν 14 ἡμερῶν), Τελευταίον Τέταρτον. Τὰ στάδια αὐτὰ διαρκοῦν ἡ μᾶλλον χωρίζονται μετὰ τῶν με 7 ἡμερονύκτια καὶ κατ' ἑξῆς. Ἔτσι προέκυψε καὶ ἡ ἑβδομάς ὡς μέτρον τοῦ χρόνου.

Τὸ κυριώτερον ὅμως μέτρον τοῦ χρόνου εἶναι τὸ ἡλιακὸν ἔτος. Ὁ χρόνος πού παρέρχεται μέχρις οὗτο ὁ Ἡλίου ἐπανελθῇ εἰς τὴν αὐτὴν τροπὴν, λέγεται τροπικὸν ἔτος καὶ ἰσοῦται μὲ 365,24 ἡμέρας. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔτος πρέπει νὰ περιέχῃ ἀκέραιον ἀριθμὸν ἡμερῶν, ὑπολογίζομεν αὐτὸ εἰς 365 ἡμέρας καὶ κάθε 4 ἔτη ἔχομεν ἕνα ἔτος μὲ 366 ἡμέρας καὶ τὸ λέγομεν, ὡς γνωστόν, δίσεκτον ἔτος. Τοιοῦτο ἦτο καὶ τὸ 1940 τὸ ὁποῖον μόλις ἐγκατελείψαμεν. Τὸ ἡλιακὸν ὅμως ἔτος συνεδέθη στενῶς μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος διότι αἱ κινήσεις τοῦ Ἡλίου κανονίζουν τὰς τέσσαρας ἐποχὰς τοῦ ἔτους καὶ τὰς διαφόρους γεωργικὰς ἐργασίας. Ὁ Ἡλίου, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τροπικοῦ ἔτους λαμβάνει διαφόρους θέσεις εἰς

τὸ οὐράνιον στερέωμα καὶ ἐκ τῆς διαφόρου διανομῆς τῆς θερμότητος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς παρουσιάζονται τόσαι καὶ τόσαι παραλλαγὰς εἰς τοὺς διαφόρους τόπους αὐτῆς.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι φυσικὸν νὰ ρυθμίζουν τὰς ἐργασίας των σύμφωνα μὲ τὰς κινήσεις τοῦ Ἡλίου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους καὶ νὰ διευκολύνονται πολὺ ὅταν ἡμποροῦν νὰ ἔχουν ἡμερολόγιον τὸ ὁποῖον νὰ συμφωνῇ μὲ τὰς συνθήκας ὅπο τὰς ὁποίας ζοῦν οὗτοι. Δὲν πρέπει π. χ. οἱ διαφοροὶ μῆνες νὰ πλητοῦν ἐκάστοτε εἰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους, ἀλλ' αἱ 4 ἐποχαὶ αὐτοῦ νὰ περιλαμβάνουν πάντοτε τοὺς αὐτοὺς μῆνας. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸ ἡλιακὸν ἔτος τὸ ὁποῖον μὲ μικρὰς τινὰς παραλλαγὰς ἔχουν ἐν χρῆσιν ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοὶ τῆς Γῆς. Ἀντιθέτως, οἱ Ἀραβες εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Μωαμεθανικοὺς λαοὺς μέχρι σημερον μεταχειρίζονται τὸ Σεληνικὸν ἔτος, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ πρῶτον ἔτος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐβασίσθη ἡ διαίρεσις τοῦ χρόνου. Τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ 12 συνοδικῶν μηνῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ συνοδικὸς μῆν ἔχει 29,5 ἡμέρας εἰς τὸ σεληνικὸν ἔτος, λαμβάνονται ἐναλλάξ οἱ μῆνες μὲ 30 ἢ 29 ἡμέρας. Ἔτσι τὸ ἔτος μωαμεθανικὸν ἔτος ἀποτελεῖται ἀπὸ 354 ἡμέρας καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ 355 ἡμέρας, ὁπότε οἱ μῆνες δὲν ἔχουν ἐναλλάξ 29 ἢ 30 ἡμέρας ἀλλὰ ἔχομεν 7 μῆνας ἀπὸ 29 ἡμέρας καὶ 5 μῆνας ἀπὸ 30.

Κατ' αὐτὸν ὅμως τὸν τρόπον

τὸ σεληνικὸν ἔτος εἶναι μικρότερον τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους κατὰ 11 ἡμέρας περίπου, οὕτως ὥστε κάθε 33 μωαμεθανικὰ ἔτη νὰ ἔχωμεν περίπου 32 μόνον ἡλιακὰ τοιαῦτα. Ἐπομένως, μὲσα εἰς τὴν περίοδον τῶν 33 σεληνικῶν ἔτων κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους διατρέχει ὅλας τὰς χρονολογίας τοῦ ἔτους. Ἡμποροῦμεν δὲ νὰ φαντασθῶμεν τὴν περιπέτειον αὐτῆν. Π. χ. ὁ Ἰανουάριος ἄλλοτε εἶναι τὸν χειμῶνα, μὲ τὰς βροχὰς καὶ τὰ χιόνια, ἄλλοτε τὴν ἀνοιξιν μὲ τὴν βλάστησιν τῆς φύσεως, ἄλλοτε τὸ θέρος μὲ τῆς μεγάλαις ζέστες καὶ ἄλλοτε τὸ φθινόπωρον πού ὅλη σχεδὸν ἡ φύσις εὐρίσκεται εἰς μιαν κατὰστασιν παρακμῆς. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἄλλους μῆνας τοῦ ἔτους.

Τὸ σεληνικὸν τοῦτο ἔτος μὲ μικρὰς τινὰς παραλλαγὰς καὶ τροποποιήσεις μετεχειρίζοντο καὶ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀντιθέτως οἱ Πέρσαι μετεχειρίζοντο ἕνα ἔτος τὸ ὁποῖον εἶχε βάσιν τὸ ἡλιακὸν ἔτος.

Τώρα ὅλοι οἱ Εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ καὶ οἱ τῆς Ἀμερικῆς χρησιμοποιοῦν τὸ ἡλιακὸν ἔτος, τὸ ὁποῖον ἔχουν φέρει εἰς τὴν πληρὴν σχεδὸν συμφωνίαν μὲ τὸ πολιτικὸν ἔτος. Οἱ αὐτοὶ μῆνες συμπλῆτουν πάντοτε μὲ τὰς αὐτὰς φυσικὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους καὶ ἔτσι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν πλήρως συνδέσει τὰ μέτρα τῆς μετρήσεως τοῦ χρόνου (ἡμέρας, ἐβδομάδας, μῆνας, ἔτη) μὲ τὰς διαφόρους τοῦ ἔτους ἐποχὰς. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους πού συμπλήττει μὲ τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἐκάστοτε ἔτους, διὰ τὴν μέτρον τοῦ χρόνου, δὲν ἔχει καμμίαν ἰδιαιτέραν προτίμησιν μὲσα εἰς τὸ ἡμερολογικὸν ζήτημα, διότι θὰ ἡμπορούσε καλλίτερα ὡς πρῶτὴ τοῦ ἔτους νὰ χρησιμοποιοῖται καὶ ἡ πρώτη Φεβρουαρίου, ἡ ἰουνίου καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλη στιγμή τοῦ ἔτους. Μάλιστα διὰ τοὺς ἀστρονομικοὺς καλλίτερον καὶ φυσικώτερον θὰ ἦτο νὰ ἐλαμβάνετο μίς ἐκ τῶν στιγμῶν τῶν ἱσημερινῶν τοῦ Ἡλίου ἢ μιὰ ἐκ τῶν στιγμῶν κατὰ τὰς ὁποίας οὗτος εὐρίσκεται εἰς τὰς τροπὰς (θερινὴ ἢ χειμερινή).

Ἔτσι λοιπὸν βλέπομεν ὅτι τὸ μέτρον τοῦ χρόνου εἶναι εὐκόλο νὰ προσδιορισθῇ καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ βάσει μονάδων φυσικῶν αἱ ὁποῖαι καὶ δὲν μεταβάλλονται εὐκόλα. Τὸ ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα νὰ ὁρίσωμεν τὴν ἐννοίαν τοῦ χρόνου δὲν παῖζει σπουδαῖον ρόλον. Οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιστήμονες ἡμποροῦν νὰ ἀσχολοῦνται μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ἐν τῷ μεταξύ, προσδιορίζοντες τὸν χρόνον μὲ τὰ διάφορα μέτρα, ἡμποροῦμεν νὰ μετρώμεν αὐτόν. Διότι οὗτος, εἴτε ἡμεῖς τὸ θέλομεν εἴτε δὲν τὸ θέλομεν, διαρκῶς φεύγει. Ὅ, τι εἶναι παρὸν καὶ σήμερον μετ' ὀλίγας στιγμὰς γίνεταί παρελθὸν καὶ χθές. Καὶ ἐκεῖνο πού πρέπει ὅλοι νὰ ἔχωμεν ὅπ' ὄψιν μας εἶναι ὅτι ὁ χρόνος παρέρχεται περισσώτερον σύντομα παρ' ὅτι νομίζομεν καὶ δι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πρὸ πάντων ὁμως οἱ νέοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει τὸ μέλλον, νὰ φροντίζουν νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὸν χρόνον πρὸς ἴδιαν τὸν ὠφέλειαν. Ἡ δὲ εὐχὴ πού δίδει εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἡ στήλῃ αὐτῇ τῆς «Νεολαίας» εἶναι νὰ χρησιμοποιοῖται τὸ νέον ἔτος 1941 πρὸς τὸ καλὸν τὸσον ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν ἀτόμων, ὅσον καὶ διὰ τὴν πόρον καὶ εὐτυχίαν τῆς Πατρίδος μας.

ΣΕΙΡΙΟΣ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ „ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗ“.

— Παιδιά, εἶπεν ὁ κυβερνήτης τοῦ «Παπανικολῆ», ὅποιοι ἔχουν οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις δὲν πρέπει νὰ λάθουν μέρος σ' αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ξεῦρω ἂν θὰ γυρίσουμε. Δὲν εἶναι ντροπὴ. Ἀς βγοῦν στὴν στεριά.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ γενναῖος κυβερνήτης τοῦ ὑποβρυχίου. Ὅμως κανεῖς δὲν ἐφάνη ρίψασπις.

— Θὰ ἔλθουμε ὅλοι μαζί σου κ. κυβερνήτα, εἶπαν μὲ μιὰ φωνή.

Καὶ ἀμέσως τὸ χαμηλὸ κύτος τοῦ ὑποβρυχίου ἀντήχησε.

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

— Ζήτω τὸ ναυτικὸ μας.

Τὸ ὑποβρύχιο ἀπέπλευσεν εἰς τὰς 20 Δεκεμβρίου γιὰ ἕνα ταξίδι πού ἐμοιαζε τόσο μὲ τὸ ταξίδι τοῦ Ψαριανοῦ Παπανικολῆ ὅταν ἐξεκίνησε τὸ 1821 ἀπὸ τὰ Ψαρά μὲ λίγους ἄνδρες γιὰ νὰ κάψῃ εἰς τὸ λιμάνι τῆς Ἐρεσσῶ ἕνα μεγάλο τουρκικὸ δίκροτο. Καὶ τὸ μεσημέρι τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων ἐτορπίλισε τὸ ἑλληνικὸν ὑποβρύχιον, πού ἔχει τὸ δνομα τοῦ Ψαριανοῦ πυρπολητοῦ, τέσσερα ἰταλικά μεταγωγικά. Ἀποτελοῦσαν αὐτὰ τμημα νηοπομπῆς μεγάλης. Ἐφερναν πολυμεφῶδια, στρατό, ὅπλα, τροφὰς εἰς τὸν στρατὸν τὸν ἰταλικὸ τῆς Ἀλβανίας. Τὰ ἀντιτορπιλλικά συνδεδεῦαν τὰ μεταγωγικά. Ἐξῆς μεγάλαι καὶ γρηγόραι ἀντιτορπιλλικά καὶ ἐπάνω, ἀπὸ τὸν ἄερα, ἀεροπλάναι καὶ ὑδροπλάναι. Μένιστος ὁ κίνδυνος, γιὰ τὸ ὑποβρύχιο τὸ ἀνακαλύπτουν πολλὰκις καὶ ἀντιτορπιλλικά καὶ τὰ ἀεροπλάναι καὶ τὸ καταστρέφουν. Ρίχνουν βόμβας πού ἐκρήγνυνται εἰς τὸν θαλάσσιον βυθόν. Ταράσσεται τὸ νερό, συγκλονίζεται τὸ ὑποβρύχιο.

Ἄν ἡ βόμβαι πέσῃ κοντά, τὸ ὑποβρύχιο δὲν ἀντέχει. Χαλοῦν τὰ εὐαίσθητα μηχανήματά του καὶ αὐτὸ μένει εἰς τὸν βυθόν. Οἱ ἄνθρωποι παθαίνουν ἀπὸ ἀσφυξία. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο σκάφος χαλὰ. Στὸ βάθος τῆς θαλάσσης πεθαίνουν μὲ τὸν τραγικώτερον θάνατον οἱ ἄνδρες τῶν ὑποβρυχίων. Σπανιότατα νὰ γλυτώσουν ἢ σχεδὸν ἀδύνατον στὴν περίπτωσιν αὐτῇ. Ἐνῶ εἰς τὰ ἀεροπλάναι ὁ κίνδυνος ἔχει μετριασθῇ. Πολλὰς φορὰς ὁ ἀεροπόρος τοῦ κτυπημένου ἀεροπλάνου κατορθώνει νὰ κἀνῃ προσγείωσι καὶ νὰ σωθῇ. Ἀλλὰ ἔχει καὶ τὸ ἀλεξίπτωτό του. Ρίχνεται ὁ ἀεροπόρος εἰς τὸ κενόν, ἐνῶ τὸ ἀεροπλάνο του καίεται ἢ πέφτει. Τὸ ἀλεξίπτωτον ἀνοίγει σὰν ὀμπρέλλα, καὶ ὁ ἀεροπόρος πέφτει μαλακὰ εἰς τὴν γῆ. Τὰς πὺς πολλὰς φορὰς σώζεται. Γι' αὐτὸ, στὸν σημερινὸ πόλεμον, πού εἶναι, ὅπως καὶ κατὰ τὸ 1914, σχεδὸν παγκόσμιος, πολλοὶ ἀεροπόροι ἔχουν σωθῇ καὶ σώζονται. Ἐχάλασε τὸ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ καὶ πάλι προσεγειώθησαν σιγὰ-σιγὰ ἢ ἔπεισαν μὲ ἀλεξίπτωτο. Εἰς τὰ ὑποβρύχια ὁμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ὅταν τὸ σκάφος εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τὸ παραμικρὸ νὰ πάθῃ πρέπει νὰ θεωρηθῇ πῶς ἐχάθηκε. Καὶ οἱ ἄνδρες μέ-

σα σκάζουν ἀπὸ ἀσφυξία. Εἶναι ὁ πῶς ἀπελπιστικὸς θάνατος. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν φρίκην αὐτοῦ τοῦ θανάτου μὲσα σ' ἕνα ὑποβρύχιο. Μεγάλου λοιπὸν ἥρωες οἱ ἄνδρες τοῦ «Παπανικολῆ». Ἡρώες ἡρώων. Νέοι ὅλοι, νεώτατοι. Καὶ ὁ κυβερνήτης κ. Μίλτων Ἰατρίδης καὶ οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦτες. Ἐξετέθησαν εἰς βεβαίωτατον θάνατον. Ἐπλευσαν πρὸς τὰ νερά τοῦ Αὐλῶνος μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποθάνουν.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τοῦ «Παπανικολῆ» ἔλεγε μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὑποβρυχίου.

— Εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ πεθάνουμε. Δὲν ἐλέγαμε πῶς θὰ γυρίσουμε ζωντανοί.

Τὸ ὑποβρύχιο αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἔξ τοῦ στόλου μας. Ἡ Ἱταλία ἔχει τριάντα σχεδὸν φορὰς περισσότερα. Ἀλλὰ ὁ ἰδικὸς μας μικρὸς στόλος εἶναι πανένδοξος, ἐνῶ οἱ Ἱταλοὶ φοβοῦνται καὶ στὴν ξηρὰ καὶ στὴν θάλασσα. Εἰρωνικά λέγουσιν γιὰ τὸν ἰταλικὸν στόλον πὺν βγαίνει νὰ ναυμαχήσῃ μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς, μὲ δλην τὴν δυνάμιν του, πῶς «τὸν φυλάσσουν στὴν ναφθαλίνη».

Πρέπει ὁμως νὰ ἀποφασίξῃ κανεῖς τὴν ζωὴν του γιὰ νὰ νικήσῃ.

Ὁ πυρπολητὴς Παπανικολῆς ἐλέγετο Δημήτριος καὶ εἶχε γεννηθῇ εἰς τὴν δόμομαυρὴν βάρη τῶν Ψαρῶν. Αὐτὸ τὸ νησί ἔχει βγάλει τοὺς θρυλικώτερους πυρπολητὰς. Ὅταν ἐξεργάγῃ ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821, ὁ Δημήτριος Παπανικολῆς, πὺν δὲν ἦτο τότε περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιενὸς ἔτους, μὲ ἕνα παλὸ πλοῖο πού τὸ ἐγέμισε ρετσίνι, κατράμι, μπαρῦτι, ἔκαψεν εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἐρεσσῶ ἕνα τουρκικὸν δίκροτον, μὲ δυὸ σειρὰς κανόνια καὶ χίλιους ἄνδρας. Μὲσα εἰς τὸ πυρπολικὸν τοῦ Παπανικολῆ ἦσαν δεκαεννιά ἐν ὄλῳ ἀποφασισμένοι ναυτικοί, νεώτατοι ὅλοι. Ὁ Ψαριανὸς Παπανικολῆς

Κ. Φαλατῆς

47.

(Συνέχεια)

Κι' έπειτα, την ώρα που ζύγωνε πιά στο βωμό κι' έσκυβε, πώς άστραψαν τα δυο μαχαίρια και κυλίστηκε ο τύραννος στο χώμα... Και τότε πετάχτηκε ο Έρμόλαος, σήκωσε το αίματωμένο μαχαίρι μπροστά από το τρομαγμένο πλήθος και φώναξε:

— Νά ο βωμός της έλευθερίας, προσφέρετε θυσία τόν τύραννο! Ζήτω η Έλλάδα!

Όσο μιλούσε ο Καλλισθένης άναβε. Η φωνή του σιγά σιγά άγριεψε. Ο Χαρικλής κοίταζε άνήσυχος προς την πόρτα. Σά να τού φάνηκε πώς είχε άνοιξει λίγο και κάποιος κρυφάκουγε.

Όταν τελείωσε ο Καλλισθένης, σούρθηκε σιγά στην πόρτα και κοίταξε: Κανένας.

— Πηγαίνετε τώρα, παιδιά μου, είπε ο Καλλισθένης. Θα καθίσω άμέσως να γράψω την αύριανή σκηνή. Έχει άναψει τώρα η φαντασία μου, θα γράψω άραία.

Κοίταξε μια στιγμή τούς δυο νέους.

— Μακάριοι είστε σείς, είπε, που άχι μονάχα σκοτώνετε ένα τύραννο, παρά κι' έχετε κι' έναν Όμηρο να ύμνηση το έργο σας!

Κε φ. 64

Ο Στέφανος μπήκε άργά στο δωμάτιο τού Αλέξανδρου. Ο βασιλιάς ήταν κουρασμένος, άργησε να ξυπνήσει. Ο πατέρας τού Στέφανου καθόταν στο προσκεφάλι τού βασιλιά. Χαίρετσε ο Στέφανος, στάθηκε σέ μια γωνιά κι' άκουγε τόν πατέρα του πού μιλούσε.

— Βασιλιά μου, έλεγε, λυπήσου το σώμα σου, μην τού έξαντλής. Το σώμα μας είναι το άλογο, η ψυχή ο καθάλαρος. Και κάθε ψυχή έχει ένα μονάχα άλογο...

Ο Αλέξανδρος χαμογέλασε.

— Έχω έμπιστοσύνη στο άλογό μου, είπε. Μη φοβάσαι, γιατρέ μου.

Κι' άνυπόμονος στράφηκε στο Στέφανο.

— Ήρθε ο Νέαρχος από την Έλλάδα; ρώτησε.

Τόν είχε καλέσει νάρθη γρήγορα, να φκιάσει νέο στόλο, μεγάλο, άναρίμμητο, να περάσουν τόν Όκεανό.

— Ακόμα, βασιλιά μου, άποκρίθηκε ο Στέφανος κι' η καρδιά του χτύπησε. Περίμενε κι' αυτός με λαχτάρα τόν Νέαρχο.

— Σου άρέσει η Σαμαρκάνδη; ρώτησε πάλι ο Αλέξανδρος τόν Στέφανο.

— Πολύ, άποκρίθηκε ο Στέφανος μ' ένθουσιασμό. Πάρα πολύ!

— Καλά, είπε ο Αλέξανδρος χαμο-

γελώντας. Μιά μέρα θα θυμηθώ τόν λόγο σου αυτόν, Στέφανε.

Ο άξιωματικός της φρουράς πρόσβαλε:

— Βασιλιά μου, είπε, κάποιος ναυτικός θέλει να σε δη. Είναι, λέει, μεγάλη άνάγκη.

— Ας έρθη!

Σέ λίγο ο Βόγας, ο σπιτονοικοκύρης τού Καλλισθένη, ήταν πεσμένος πίστομα μπροστά από τόν βασιλικό κρεβάτι και μιλούσε. Δεν ήξερε καλά έλληνικά κι' ο Αλέξανδρος δυσκολευόταν να καταλάβει. Άμα πιά τελείωσε ο ντόπιος να μιλά ο Αλέξανδρος στράφηκε στο Στέφανο.

— Τι είπες; τόν ρώτησε. Κατάλαβες έσύ, Στέφανε;

— Κατάλαβα, άποκρίθηκε ο Στέφανος πώς ο άνθρωπος αυτός καταγγέλλει κάποια συνωμοσία. Σήμερα, την ώρα που θα κάνης τή συνθησιμένη θυσία στους θεούς, δυο νέοι... δεν κατάλαβα ποιοί... θα σηκώσουν τόν μαχαίρι...

— Καλά, είπε ο Αλέξανδρος στο Βόγα. Άνοιξε τά χέρια σου... Στέφανε, σκύψε στην κασέλα αυτή... Γέμισε τά χέρια του χρυσάφι...

Ο Βόγας άρπαξε τόν χρυσάφι κι' έγινε άφαντος.

Ο Αλέξανδρος γέλασε:

— Κάθε μέρα, είπε, κάποιος θάρρη και θα μού καταγγείλη κι' από μια συνωμοσία. Έπαψα πιά να πιστεύω.

Δυο νέοι ώδηγοῦσαν ένα κριάρι...

Δουλεύει έδω πολύ η φαντασία τών ανθρώπων. Κι' έπειτα αγαπούν πολύ τόν χρυσάφι...

Μά ο γιατρός είχε άνησυχήσει.

— Βασιλιά μου, είπε, να προφυλάγεις. Κάποτε η συνωμοσία μπορεί νάναι σοβαρή και τότε... Ο άνθρωπος αυτός μού φάνηκε πολύ ειλικρινής. Πρόσεχε...

— Καλά, άς κάμω τόν χατήρι σου, γιατρέ μου, είπε ο Αλέξανδρος. Στράφηκε στο Στέφανο:

— Στέφανε, είπε, την ώρα που θα κάνω τή θυσία, έχε τόν νοῦ σου.

Σηκώθηκε ο Αλέξανδρος, μπήκε στο λουτρό. Ο Φίλιππος στράφηκε στο γιό του:

— Στέφανε, είπε, ξέρεις ποιοί θάνα οί δυο νέοι που θα παρασταθούν τού βασιλιά στή θυσία;

— Όχι, άποκρίθηκε ο Στέφανος. Άλλάζουν σήμερα θά τούς διαλέξη ή μακεδονική φάλαγγα, γιατί αυτή προσφέρει δώρο στο βασιλιά τόν κριάρι που θα σφαγή.

— Έχε τόν νοῦ σου, είπε σιγά ο Φίλιππος. Έχω ένα κακό προαίσθημα.

— Έννοια σου, πατέρα. Θα λάβω όλα τά μέτρα. Φόβος δεν υπάρχει.

Ο Στέφανος βγήκε έξω έδωσε διαταγές. Στή μεγάλη αὐλή ο βωμός ήταν έτοιμος, μαζεύτηκε ή μακεδονική φάλαγγα, φάνηκε κι' ο Καλλισθένης με τόν ραβδί του. Ο Στέφανος κοίταξε με άνυπομονησία να δη ποιοί θάταν οί δυο νέοι που θάφέρναν τόν κριάρι και να βοηθοῦσαν τόν βασιλιά στή θυσία. Είχε στήσει τριγύρω στο βωμό τούς πιά άφωσιωμένους του στρατιώτες.

— Τόν νοῦ σας, είπε, άμα σφυρίζω! Χυμήζετε, ο βασιλιάς κινυνεύει.

Ο Αλέξανδρος ήταν ακόμα στο λουτρό κι' άργησε να προβάλλει. Οί Μακεδόνες χτυπούσαν τις άσπίδες με άνυπομονησία. Έξαφνα ο Στέφανος τινάχτηκε. Οί στρατιώτες είχαν άναμερίσει και δυο νέοι ώδηγοῦσαν ένα παχύ κριάρι με στρουφιχτά χρυσωμένα κέρατα.

— Ο Έρμόλαος, ψιθύρισε ο Στέφανος με τρόμο. Ο Έρμόλαος, κι' ο φίλος του ο Χαρικλής!

Έκαμε ένα βήμα. «Θά πάω να τού μιλήσω» συλλογίστηκε, «ίσως είναι άκόμα καιρός!»

— Έρμόλαε! Έρμόλαε! φώναξε. Μά ο φίλος του μήτε στράφηκε να τόν δη.

Τή στιγμή εκείνη πρόσβαλε ο Αλέξανδρος και τράβηξε θιαστικά προς τόν βωμό. Ο Στέφανος ζύγωσε κι' είχε τά μάτια του καρφωμένα άκίνητα στους δυο νέους.

(Άκολουθεί)

ΙΤΕ ΠΑΙΔΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ!

Τέσσερις χιλιάδες χρόνια πρό Χριστού, έξη χιλιάδες πριν από την εποχή μας κι' ένθ ο άνθρωπος παράδερνε ακόμα μέσα στη μισοκτηνώδη κατάσταση της νεολιθικής εποχής, σ' ένα μικρό νησί τού Αιγαίου, πού αποτελούσε ένα άσημαντό στίγμα τού γήινου πλανήτη μας, οί κάτοικοί του έσχίζαν τόν σκοτεινό πέπλο της βαρβαρότητας πού άπλωνετο πάνω στή γη κι' από τις χαρμάδες πού δημιουργούσαν πάνω σ' αυτόν άρχισαν να ξεχύνονται οί θερμές ακτίδες τού ήλιου τού πολιτισμού πού δημιουργήσαν μόνο τους χωρίς καμιά βοήθεια.

Στην Κρήτη γίνεται τόν θαῦμα αυτό. Κι' ο πολιτισμός εκείνος, ο Μινωικός πολιτισμός, προκαλεί τόν θαυμασμό όλων τών μελετησαν στην εποχή μας.

Λαός φιλεληνηκός ήταν ο λαός εκείνος. Στά όπλα δεν ήταν ισχυρός. Όσοσο άπλωσε την ισχύ του σ' όλη την Μεσογειακή λεκάνη κι' άπλώθηκε ως τή Συρία.

Γοργά κυλούσαν οί αιώνες. Βάρβαροι στήν των ήμιαγρίων λαών μετεκινούντο σ' όλόκληρη την ύψηλο. Όπου πήγαιναν, άπ' όπου περνούσαν, όπου έγκαθίσταντο συνέτριβαν τά πάντα.

Κάτω από τόν πέλιμα τέτοιων στήδων έξέπνευσαν οί Μινωικός πολιτισμός. Ο φιλεληνηκός εκείνος λαός πού τόν δημιουργήσε τσακίστηκε κάτω από τή βία. Τά περήφανα παλάτια της Κνωσού και τής Γόρτυνος γκρεμίστηκαν. Τόν πνεύμα όμως δεν πεθαίνει!

Κάτω από τή βία είχε χαθή ένας πολιτισμός και ο λαός πού τόν δημιούργησε είχε διασκορπισθή. Ο σπόρος όμως πού έφριξαν οί πρώτοι εκείνοι άνθρωποι είχε ριχτή στή γη. Και καρποφόρησε.

Στό 1400 περίπου π. Χ. έξαφανίζεται ο Μινωικός πολιτισμός. Δεν περνούν κατόπιν πολλά χρόνια και στις έλληνικές άκτές, όπου είχαν ξεφύτρουν άλλοτινά οί περίφημες πολιτείες τού Μινωμνηναϊκού πολιτισμού, ξαναοίθεται και πάλι ώραιότατο τόν μωρμένο λουλούδι τού πνευματικού πολιτισμού.

Θρέμμα τού Μινωικού πολιτισμού, ο Έλληνικός πολιτισμός σκορπά τόν φως τόν στον γνωστό τήν εποχή εκείνη κόσμο και ο Παρθενών ύψώνεται αλάνιστος φάρος και ή φλόγα τού πνευμάτος του θα μείνη άσέστος οδηγητής της άνθρωπότητας στους κατοπιούς αιώνες. Ο Σόλων και ο Σοφοκλής, ο Πλάτων και ο Σωκράτης γίνονται παγκόσμιοι δάσκαλοι.

Όσοσο κάπου εκεί έμφανίζεται πάλι ο βάρβαρος. Οί Περσικές όρδες έμφανίζονται στις Θερμοπύλες. Η μικρή Έλλάδα στέκει φραγμός στά καταχθόνια σχέδια τού βαρβάρου. Τί τόν άπλουότερο να έκμηδενισθή; Έκατομμύρια εκείνοι. Όλιγες εκατοντάδες οί άλλοι. Μιά πνοή, ένα φύσημα και οί όλιγοί θα σαρβούν.

Και τότε συμβαίνει τόν θαῦμα. Ο Λεωνίδας με τούς τριακόσιους τού ύψώνει τόν άνάστημά του στον κατακτητή. Θυσιάζεται εκεί στις Θερμοπύλες. Μά ή θυσία του δίδει στους Έλληνες την Πίστι.

Οί Πλαταιές συμπληρώνουν τού ξένου την καταστροφή. Τόν πνεύμα νικά τήν ύλη. Η Πίστις τού ΰραιού και τών Ίδωνικών τή βαρβαρή βία.

Και ή Έλλάδα, ή μικρά χώρα, πού ο πλάστης της γης της έδωσε μοναδική γεωγραφική θέση, δημιουργός τού Δυτικού πο-

λιτισμού, γίνεται και άκούητος φρουρός τού πολιτισμού αυτού. Ο βάρβαρος δεν κατέκτησε την Έλλάδα. Ο άσιατικός δεσποτισμός, κύμα καταστροφής και όλοθρου, σκάζει στον κυματοθραύστη πού έστησε άναμεσα αυτού και της Εύρώπης ή έλληνική άνδρεία.

Αν έλειπαν οί Θερμοπύλες, ή Σαλαμίνα και οί Πλαταιές, ή Εύρώπη θάταν διαφορετική σήμερα. Ο Άσιατής κατακτητής θάχε άπλώσει τήν δεσποτεία του στην Εύρωπαϊκή ήπειρο.

Άργότερα ο Αλέξανδρος μετέφερε ως τά βάθη της Άσίας τόν Έλληνικό πολιτισμό.

Η Αλέξανδρινή περίοδος, μία από τις φωτεινότερες τού αρχαίου κόσμου, στο Έλληνικό πνεύμα όφείλεται. Από τις κατακτήσεις τού Μεγάλου Αλεξάνδρου ξεπήδησε.

Και οί αιώνες κυλούν!

Ο Ρωμαϊκός χείμαρρος ξεχύνεται στον κόσμο. Τραυματισμένη από τις έξωτερικές επιθέσεις, εξουθενωμένη από τούς εσωτερικούς διχασμούς η Έλλάδα, δεν μπορεί ν' άντισταθί στή Ρωμαϊκή βία. Μά κι' αν όποκτη, κακιά με τόν πνεύμα της τόν κατακτητή. Τόν Έλληνικό πνεύμα τακτητή.

Τόν Έλληνικό πνεύμα εισβάλλει στή Ρώμη και προετοιμάζει τήν κατάρρευση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, με τήν επικήρση τού Χριστιανισμού.

Τά χρόνια περνούν. Η Αυτοκρατορία τών Καϊσάρων, λαμπρό κτίσμα με πηλίαν πόδια, καταρρέει μ' όλοθρο. Τότε δεν μένει από τόν ογκώδες οικοδόμημα της βίας. Τόν Έλληνικό όμως πνεύμα δεν χάνεται.

Απλώνεται πάλι άκρου σ' άκρο στο Βυζάντιο και άποτελεί τόν θερμουργό σπινθήρα στο κέντρο θερμωγίας τού Μεσαίωνα.

Ακολουθούν οί Άράβες, οί Ένετοί... οί Ούννοι... Σωρεία άγρίων στήδων. Πληγές της άνθρωπότητας. Όγκοι άνθρωπίνου θραύματος! Στήν βαρβαρή! Καταδύει άγριοι, και τόν Βυζάντιον, με τόν Έλληνικό πνεύμα, πού, με τόν πολιτισμό και προπύργιο τού πολιτισμού και της ανανθρώπινης θρησκείας, της πανανθρώπινης κληρονομιάς, δεχεται με καρτερικότητα κι' άπαστοχή τών βαρβάρων τά κτυπήματα. Έχει μία κληρονομιά πηματα.

Έχει μία προσέψη και τήν προσέψη με όλα του τά μέσα. Στό τέλος τίποτε. Πίπτει στρατασάρι-ομένο, προδομένο τόν Βυζάντιον, προδομένο από τούς Γενεζέους. Πρόγονοι τών Ίταλων ήσαν οί Ένετοί και τόν πρόδοσαν. Στις πλάτες του έμπεσαν τόν δολοφόνο έγγειρίδιο.

Τών Ίταλων τών σημερινών πρόγονοι ήσαν οί Ένετοί. Τόν Βυζάντιον, τελευταίο προπύργιο τού πολιτισμού, έπεσε! Μά τόν πνεύμα, τόν Έλληνικό πνεύμα, δεν έσπασε. Η Άθήνα πτερούγισε από τήν Ακρόπολι στις χώρες της Δύσης. Οί πρόγονοί από τήν Δύση Έλληνες μετέφεραν εκεί τόν πνεύμα τους. Και ή μισοβάρβαρη Εύρώπη έπλησε!

Πήρε καινούργια ζωή! Και τέκνον τού Έλληνικού πνευμάτος, τού καταδιωγμένου από τήν κοιτίδα του, έπήρξεν ή Άναγεννησις.

Ο Άριστοτέλης όηρξε τών Εύρωπαίων σοφών ο διδάσκαλος. Μόνοι οί Έλληνες στή στωική τους γωνιά σαρακίαναν τόν ζυγό τους ως ότου τόν άντίναξαν. Τόν Σούλι, τόν Ζάλογγο, τόν Μεσολόγγι και τόν Αρκάδι γίναν τά σύμβολα κάθε λαού πού ποῦει τήν έλευθερία του.

Και τότε συμβαίνει τόν θαῦμα. Ο Λεωνίδας με τούς τριακόσιους τού ύψώνει τόν άνάστημά του στον κατακτητή. Θυσιάζεται εκεί στις Θερμοπύλες. Μά ή θυσία του δίδει στους Έλληνες την Πίστι.

Οί Πλαταιές συμπληρώνουν τού ξένου την καταστροφή. Τόν πνεύμα νικά τήν ύλη. Η Πίστις τού ΰραιού και τών Ίδωνικών τή βαρβαρή βία.

Και ή Έλλάδα, ή μικρά χώρα, πού ο πλάστης της γης της έδωσε μοναδική γεωγραφική θέση, δημιουργός τού Δυτικού πο-

Και τώρα, έπειτα από τώσαν αιώνων ιστορία, ένας λαός, λαός πού υπάρχει γιατί όηρξαμε έμεις και τόν δικό μας πνεύμα, σκέφτηκε να μας δέση στην ούρα τού άρματος του. Τόν όραμα τών Καϊσάρων τάραξε τόν ήγέτου του τήν ήουσία. Τόν Νέρωνος τόν φάσμα έξήψε τήν φαντασία του.

Και πάνω εκεί στά Ήπειρωτικά βουνά δίδεται ή υπέρτατη μάχη. Λαός αιώνων, κληρονόμοι τού Μινωικού πολιτισμού, της Άθηνας και τών ναών θεματοφύλακες, δεν μπορούσαμε να ξεχάσουμε τήν ιστορία μας. Τών Θερμοπύλων οί τριακόσιοι ξανασηκώνονται. Τής Σαλαμίνας οί θα-

λασσομάχοι ξαναξυπνούν. Τών πολεμιστών τών Πλαταιών οί σκιές βρίσκονται ξανά μαζί μας.

Και θά νικήσουμε!

Γιατί η Έλλάδα, ή μικρή μας Έλλάδα με τήν μεγάλη ιδέα και τήν μεγάλη καρδιά, ξαναδίνει τήν μάχη τού πολιτισμού.

Και η Έλλάδα μας ξαναπαίρνει τήν θέση της στην παγκόσμια σκηνή.

Προμαχών της Έλευθερίας! Προμαχών τού Πολιτισμού! Προπύργιο της παγκόσμιας ιδέας.

Η Έλλάδα μας! Ιτε παίδες Έλληνων!

I. N. B.

ΕΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΣΚΟΤΕΙΝΗ

Ήταν μία νύχτα άγρια και σκοτεινή. Νόμιζες πώς ο Θεός είχε άποστρέψει τόν πρόσωπό του από τή γη κι' ή παγωνιά, τόν χιόνι κι' ο βοριάς βάλληκαν να ξεκαίνε τά πάντα. Από βραδύς οί νιφάδες στίβαζαν αδιάβατους σωρούς σ' άπάνεμες γωνίες.

Θάταν πάνω-κάτω μεσάνυχτα. Άξαφνα μού φάνηκε σά νάκουσα στήν πόρτα κάποιο κτύπημα.

Μπα, είπα με τόν νοῦ μου, ο άέρας θάφερε κάποιο ξύλο. Όμως, σέ λίγο, ο κτύπος ξανακούστηκε, πιά δυνατά.

Πήγα κι' άνοιξα. Στο θαμπό φώς, πού έφτανε στήν έξορτα, γυάλισε ο διπλοπέλεκυς πάνω σ' ένα καλοβαλμένο δίκωχο κι' άνάμεσα στο σκοτεινό τόν φόντο άνοιξε τού φαλαγγίτη ή δόλοευκη γραβάτα.

Προχώρησε ένα βήμα, στάθηκε σέ προσοχή, χαϊρέτσε με χάρη και μίλησε ευγενικά:

— Η περιπόλος μας βρήκε έναν παγωμένο στην αὐλή σας, μπορούμε να τόν φέρωμε μέσα να ζεσταθή;

Στό μεταξύ τέσσερις φαλαγγίτες μετέφεραν λιπόθυμο έναν άνθρωπο. Ήταν άσπρομάλλης. Φορούσε ένα στενό τριμμένο πανωφόρι κι' άνάμεσα άπ' τά τρύπια του παπουτίου προβάλλαν γυμνά τά δάκτυλά του.

— Έδώ ξαπλώστε τον, είπε ο έπικεφαλής. Όχι κοντά στή σόμπα. Τήν πόρτα άφήστε τήν άνοιχτή. Σῦ, είπε σ' έναν, τρίβε τόν τά πόδια. Σῦ, δείχνοντας ένα δεύτερο, τά χέρια. Ο ίδιος στο άναμεταξύ τούκανε έντρίβή στά νεύρα πίσω από τ' αὐτιά.

— Είναι ο υπάριππα-Νικολής, είπε ένας φαλαγγίτης. Είναι αυτός πού έφερε γιά τήν Π.Υ.Α.Μ. προχθές μία φανέλλα μάλλινη κι' ένα ζευγάρι κάλτσες.

Δέν άργησε πολύ γιά να συνέλθι ο γέρος. Κινήθηκε, έβγαλε μία άνάσα και άνοιξε τά μάτια του. Τόν βοήθησαν να σηκωθί κι' έπειτα τόν έβαλαν σ' ένα κάθισμα άπέ-αντι στή σόμπα.

— Σείς, είπε ο άρχηγός, δείχνοντας δύο από τήν ομάδα, θά μείνετε γιά να τόν πάτε σπιτί του άμα θά ζεσταθί καλά και θ' αναλάβει. Οί άλλοι πάμε. Έμπρός!...

Χαϊρέτησαν και βγήκαν. Τόν βάδιμά τους άργό και σταθερό σήστηκε στο λιθόστρωτο. Σέ πείσμα τού βοριά πηγαιναν βήμα.

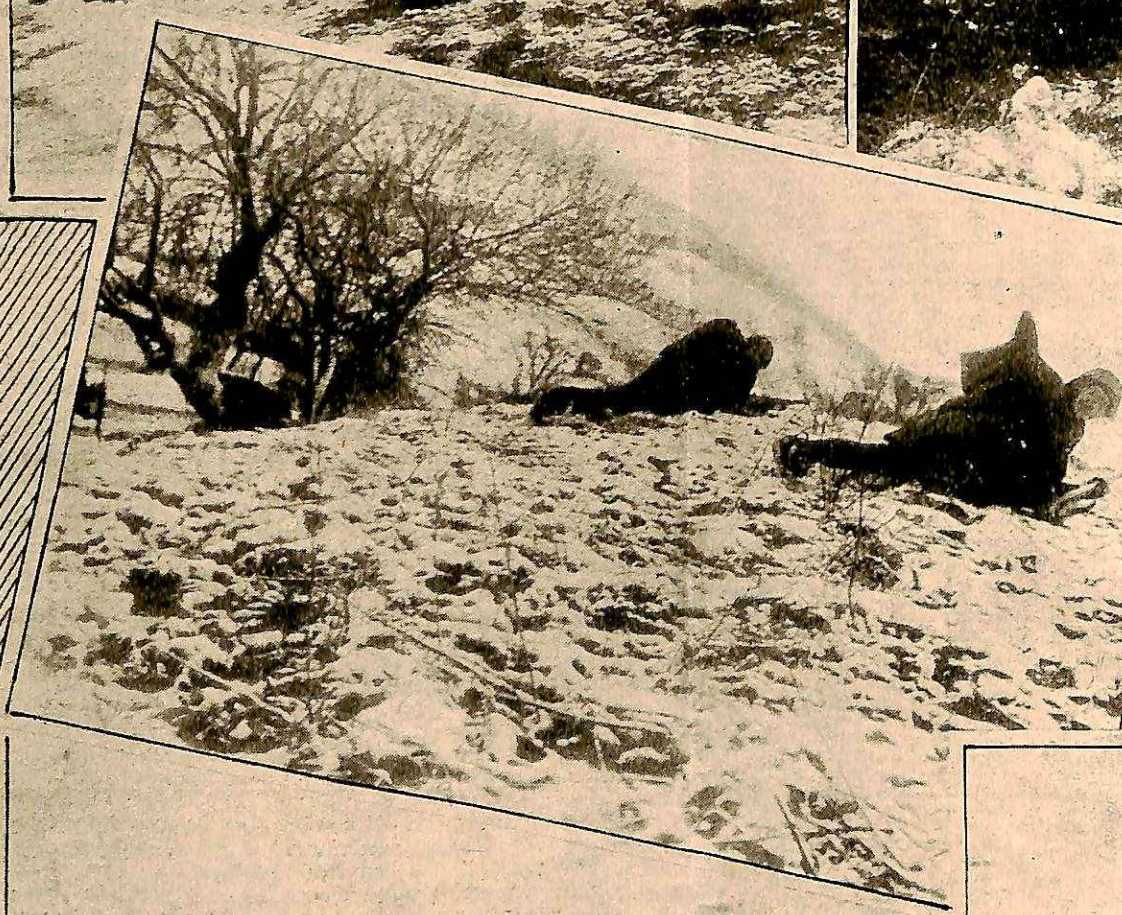
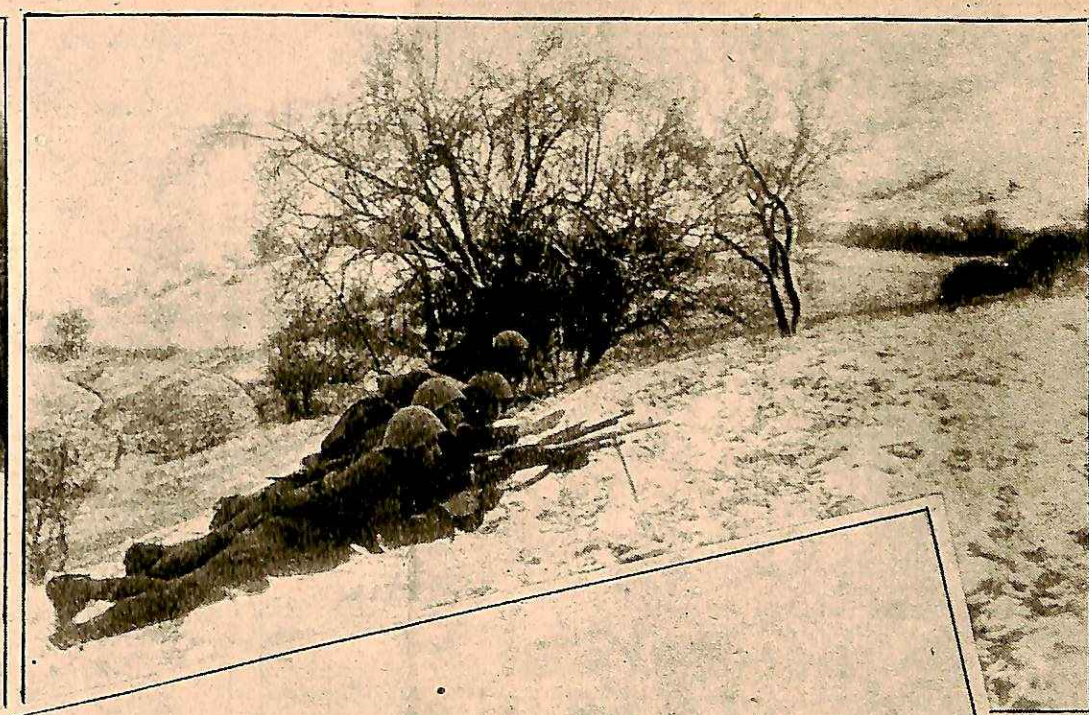
Ο γέρος άκίνητος κι' άμίλητος κοίταζε τή φωτιά. Φαινόταν όλο σκέψη. Ο ένας φαλαγγίτης είπε κάτι στο σύντροφό του σιγαλά και βγήκε βιάστικος.

Κοίταξε τριγύρω μου γιά να πεισθώ σ' αλήθεια άν είμαι μέσ' στο σπιτί μου. Όλα αυτά γενήκαν τόσο άπλά και γρήγορα, πού νόμισα πώς βρισκόμουν σέ κάποιον τόπο μαγικό.

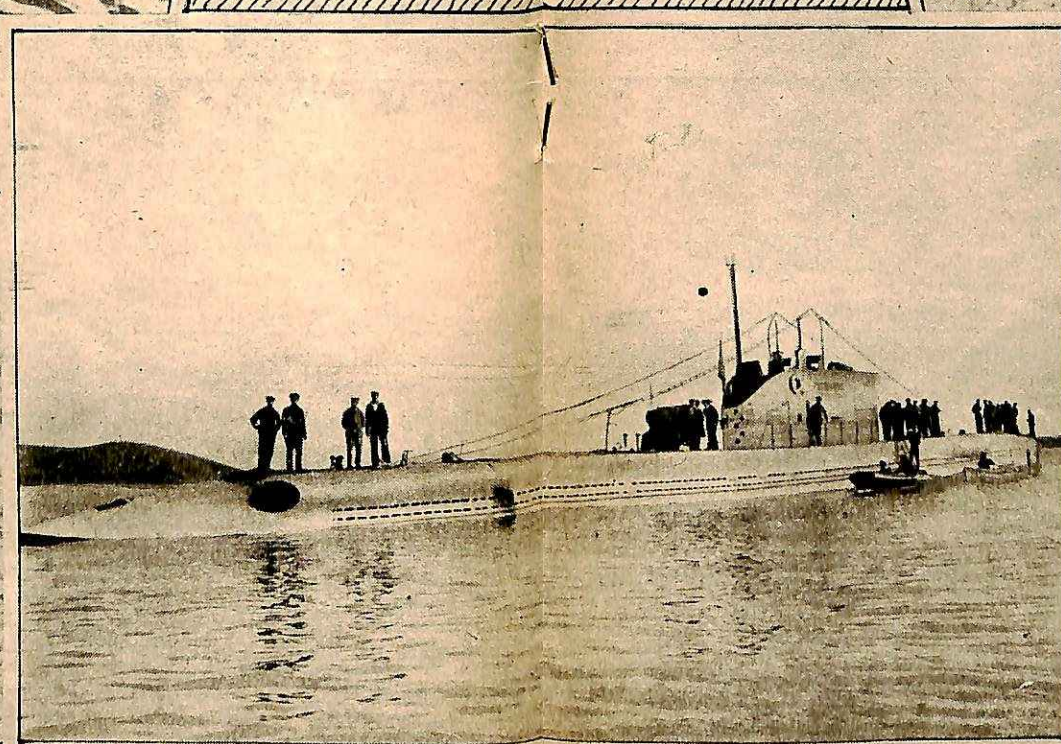
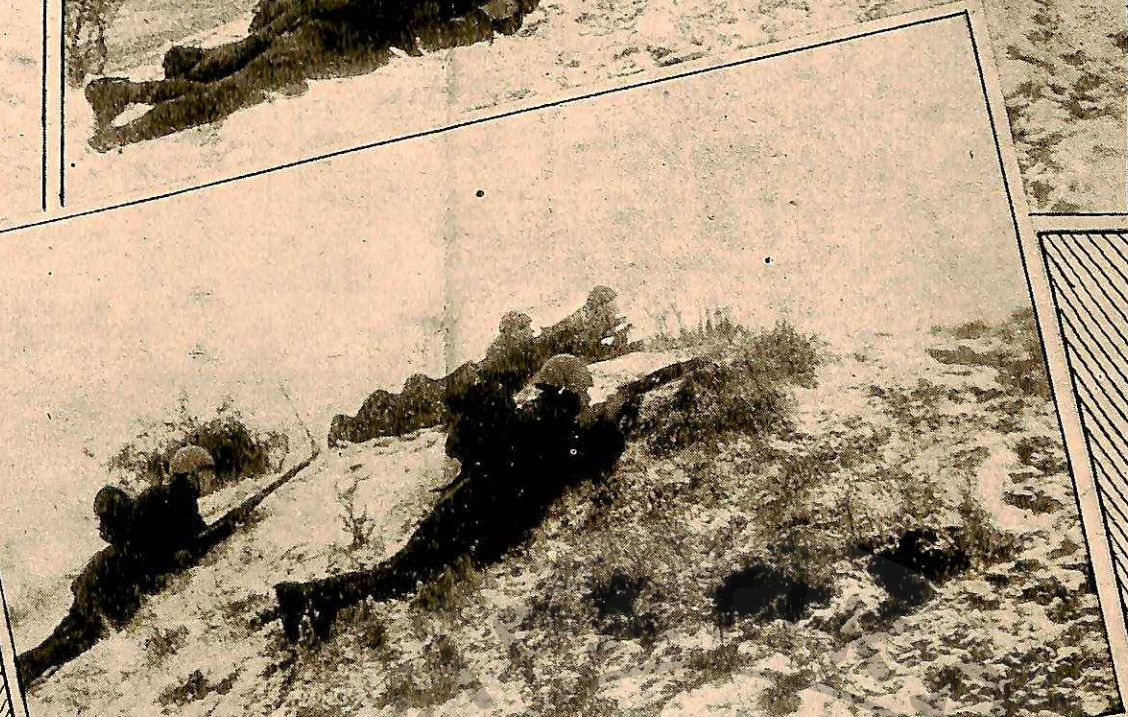
Ο φαλαγγίτης πού έφυγε, σέ λίγο ξαναγύρισε. Έβγαλε από τήν τσέπη του ένα ζευγάρι κάλτσες κι' έπειτα γονατίζοντας τις φόρεσε τού γέρου.

Ο γέρος γύρισε τόν κεφάλι. Μά πρόλαβα να δώ τά βουρκωμένα μάτια του.

Α. Κοντολέας

Τὰ ἡρώϊκά φανταράκια μας, πού κατέ-
πληξαν ὁλόκληρο τὸν κόσμο μὲ τὰ κα-
τορθώματά τους, ἐξακολουθοῦν νὰ γρά-
φουν σελίδες θριάμβων εἰς τὴν Ἀλβα-
νίαν. Αἱ δημοσιευόμεναι εἰκόνες, πού ἔ-
χουν ληφθῇ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν,
δείχνουν τὴν προέλασιν ἑνὸς τμήματος
ἐπάνω εἰς τὰ χιονισμένα βουνά. Τὸ ὕψω-
μα πού ἦταν ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς
τῶν πολεμιστῶν μας κατελήφθη, καὶ νέα
ἐσοδεῖα φρατέλλων ἐστάλη εἰς τὰ μετό-
πισθεν διὰ τὴν «πορείαν τῶν πρὸς τὰς
Ἀθῆνας». Κάτω καὶ εἰς τὸ μέσον ὁ «Πα-
πανικολῆς» ἀναπαύμενος εἰς τὸν Ναύ-
σταθμὸν ὑστερα ἀπὸ τὸ μεγαλειῶδες
κατόρθωμά του.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

43. (Συνέχεια)

Για ποιόν άνομο άραγε μιλούσε; Τό πάλαιο άπλωνότανε στρωτό κι' ούτε ένα κυματάκι δεν έκοθε την άστραφτερή γυαλάδα του...

Ο κύρ Θόδωρος σήκωσε τó χέρι κι' έδειξε πέρα κατά τó βοριά. Μιά σκούρα γραμμή βαθυγάλατς άρχισε να χαράζεται εκεί κάτω, σά να περνούσε ένας ίσκιος πάνω από τά νερά και τά σκοτεινιάζε... Κι' όλοένα σήμωνε ό ίσκιος αυτός κι' όλοένα ή σκούρα γραμμή μεγάλωνε... Βουή άναέρη έφτανε κείθε, σά ν' αναταράχτηκαν χιλιάδες δέντρα σέ καμμία δασωμένη βουνοπλαγιά.

—Τό μελτέμι, είπε.

“Υστερα από λίγο κυματάκια γοργά πλατάγισαν στά βράχια της άκρογιαλίας. Τό καράβι πού έστεκε άκίνητο, ώς τότε, στοιχειωμένο, θαρρείς, μέ διπλωμένα τά πανιά του... άρχισε νά χοροπηδά χαρούμενο... σά ζωό άγριο πού ώσιώστηκε έαφνικά κυνίγι και σηκώθηκε από τη βαρεία νάρκη του και τίνανε τη χαιτή και κοίταζε πέρα κατά τη βαθύσκοιωτη λαγκαδιά μέ λαμπερά μάτια...

—Τό νού σας!... “Ε σείς εκεί πάνω... φώναζε ό καρaboκύρης στους βιγλάτορες πού είχαν άνεβή πιό πέρα σ' ένα λόφο κι' άγνάντευαν όλόγυρα... Τά κουρσάρικα, άν βρίσκονταν κάτι τέτοια σ' αυτά τά μέρη, δέ θα βρούν καλλίτερη εύκαιρία γιά ν' άρμενίσουν... “Εξήγησε ύστερα στους τρείς φίλους.

Και πρόσθεσε... —“Εσείς τώρα μή χάνετε καιρό... Πηγαίνετε στή σπηλιά... ζετάστε μέ προσοχή τó κάθε τι και γυρίστε πίσω όσο μπορείτε πιό γρήγορα... Δέ ξέρουμε τι μπορεί νά γίνη... Κι' άν σταθούμε τυχεροί...

Πήρναν άναμμένα δαδιά και τράβηξαν κατά τη χαράδρα...

Στό δυνατό φώς ή σπηλιά τούς φάνηκε πιό μικρή... Μπόρεσαν όμως τώρα νά παρατηρήσουν μερικές λεπτομέρειες και νά βγάλουν άνάλογα συμπεράσματα...

—Αυτά τά χαλιά είναι από τά πιό άκριβά... γνήσια Περαάνικα κι' αείζουν όλόκληρη περιουσία. Δίχως άλλο ό νοικοκύρης δέ λογάριζε τά λεπτά του... είπε ό Μιχαήλ.

“Ιδιαίτερα τούς τράβηξε την προσοχή ένα μικρό σεντούκι από μαύρο έύλο, σκαλισμένο μέ πολλή τέχνη...

Ποιός ξέρει τι μπορούσε νά ήταν κρυμμένο εκεί μέσα!... Τ' άνοιξαν μέ τρεμάμενη καρδιά...

“Αδειο όλότελα... “Οχι, όχι... σέ μία γωνιά, εκεί στό βάθος, πήρε τó μάτι τους ένα μικρό δέμα τυλιγμένο μέ προσοχή... “Ήταν ένα έγκόλπιο, μία μικρή εικόνα της Παναγίας, περασμένη σέ χρυσή άλυσίδισα... “Η εικόνα ήταν έργασμένη μέ σμάλτο κι' είχε όλόγυρα μικρά ρουμπίνια και σμαράγδια πού άστραποδούσαν στό φώς των δαδιών...

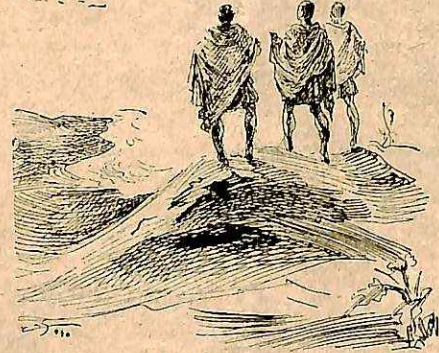
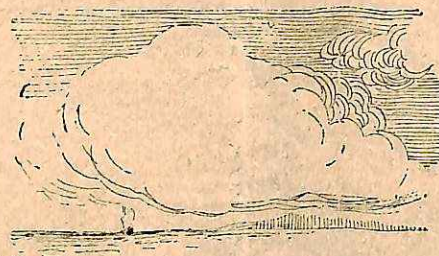
Τίποτε άλλο... “Απογοήτευση!

—“Αν μπορούσε αυτό τó μικρό έγκόλπιο τούλάχιστο νά μάς πη την ιστορία του! είπε ό Δημήτρης καθώς τó κρατούσε και τó περιεργαζόταν.

—Θαρρώ πώς δέν είναι δύσκολο νά τη μαντέψουμε, παρετήρησε ό Μιχαήλ. Καμμία άρχοντοπούλα πού πιάσανε οί κουρσάροι σκλάβα θά τó είχε περασμένο στό λαϊκό της.

—“Ως εκεί πάει καλά... Πάρα κάτω;

—Μά όλες αυτές οί ιστορίες έχουν άπάνω κάτω τó ίδιο τέλος. “Αν ζή λόγου χάρη, θά δουλεύη στό χαρέμι κάποιου Σαρακηνού άρχοντα και θά θυμάται μέ λαχτάρα τά εύτυχημένα

“Ανέβηκαν την πλαγιά της χαράδρας και στάθηκαν λαχνασμένοι κοιτάζοντας.

χρόνια πού πέρασε άλλοτε στην πατρίδα της, κοντά στους δικούς της. Κι' άν ήξερε πώς πάμε νά την λυτρώσουμε!...

—Μεγάλος κλήρος μάς έλαχε, παιδιά... είπε ό Γρηγόρης πού ως τότε έμενε σιωπηλός... Ζούμε μία μεγάλη στιγμή και δέν τó καταλαβαίνουμε, όσο πρέπει... Χιλιάδες άνθρωποι, αιώνες τώρα, στενάζουν και παρακαλούν τó Θεό νά τούς λυτρώση από τη σκλαβιά και την άνομία...

Σκεφθήτε άν έμείς οί ταπεινοί γενηκάμε τó έκλεκτό όργανο τού Κυρίου!

Τά λόγια τούτα μ' όλο πού είπώθηκαν έτσι άπλά, γέμισαν από ξεχωριστή συγκίνηση την καρδιά τους. Συχνά ό άνθρωπος ένεργεί χωρίς συνείδηση και παρασύρεται από τις συνθήκες πού τόν περικυκλώνουν, σάν ένα άχυρο, νά πούμε, άφημένο στό ρέμα τού ποταμού... και έαφνικά, ένας λόγος, ένα περιστατικό άσήμαντο τόν κάνει νά σηκωθή και νά κοιτάξη μπροστά και πίσω του πούθε ξεκίνησε και πού πάει και σέ ποιά μυστική δύναμη δουλεύει.

Γιά λίγες στιγμές κράτησαν σιωπή... “Υστερα ό Γρηγόρης πρόσθεσε.

—“Ενα πράμα ως τότε δέν καταλαβαίνω. Πώς ένας κουρσάρος, άν ή σπηλιά πραγματικά τούτη άνήκη σέ κανένα κουρσάρο... πώς... γιατί έδωσε ξεχωρη σημασία σ' ένα έγκόλπιο πού δέ αίνεται δά νάχη και πολύ μεγάλη αξία...

“Η παρατήρηση ήταν σωστή.

“Υστερα, εξόν απ' αυτό, τίποτα άλλο, τίποτα άλλο παρόμοιο δέ βρισκόταν εκεί μέσα μ' όλο πού σήκωσαν τά χαλιά από τó πάτωμα και τούς τοίχους γιά νά βεβαιωθούν πώς δέν ήτανε από κάτω κανέναν μυστικός κρυψώνα...

Κείνη τη στιγμή άκούστηκε έξω ένας ήχος βαρύς διαπεραστικός... —Τό βούκινο! φώναξε ό Γρηγόρης... Κάτι τρέχει. Και πετάχτηκε έξω από τη σπηλιά. Οί άλλοι τόν άκολούθησαν. “Ανέβηκαν την πλαγιά της χαράδρας και στάθηκαν λαχνασμένοι στό ψήλωμα... Τό μελτέμι είχε δυναμώσει τώρα... Κύματα παντού... “Ανάερος άχνός κρεμόταν πάνω από τά νερά.

—“Εκεί... εκεί... κοιτάξετε εκεί... φώναξε ό Δημήτρης δείχνοντας δυτικά, δείχνοντας στό πέλαγος ένα μικρό μαύρο σημάδι πώς ξεχώριζε καθαρά πώς ήταν καράβι...

—Τά πανιά του είναι μαύρα... Κουρσάρικο λοιπόν θάνα... παρετήρησε ό Γρηγόρης...

Τό βούκινο άκούστηκε πάλι.

Δέν έπρεπε νά χάνουν καιρό. “Η τύχη τούς βοηθούσε.

“Εκεί κάτω ό καρaboκύρης τούς περίμενε μέ άνυπομονησία...

“Εκαμαν πρόχειρο συμβούλιο, έτσι στό πόδι, κι' άποφάσισαν νά τó κυνηγήσουν.

—Θά τó άφήσουμε νά πλησιάσθ, όσο τó δυνατό περισσότερο, είπε ό κύρ Θόδωρος. Φαίνεται πώς έχει βάλει πλώρη κατά δώ... Και μία στιγμή έαφνικά νά βρεθούμε μπροστά του και νά τó κόψουμε τó δρόμο...

Είμαστε τούλάχιστο δυό φορές περισσότεροι απ' αυτούς...

(“Ακολουθεί)

Πώς άντικρύζουν τά Έλληνόπουλα τις μεγάλες ιστορικές μας στιγμές

Σελίδες από τó ημερολόγιο τού μαθητού Μιχαήλ Στρούζα

ο ημερολογιστής

δον

—Και θά νικήσουμε, πατέρα! “Εγνοια σου!

“Ο Γιώργος, καθώς λέει μ' όλη του τη δύναμη και τη φωνή αυτά τά τελευταία λόγια, είναι νοτισμένο από δάκρυα συγκίνησης. “Οσο γιά μένα, ένωισα ένα παραένο κόμπο στό λαϊκό κι' έβλεπα, έβλεπα χωρίς νά μπορώ νά πώ ούτε λέξη. Είδα τότε τόν πατέρα νά σηκώνεται από τη θέση του κι' αυτός όρθιος, μέ τó ποτήρι πού κρασιού στό δεξί του χέρι πού έτρεμε από συγκίνηση, ενώ ή μητέρα άγωνιζότανε νά πνίξη τούς λυγμούς της πάνω άπό τó κεφαλάκι της Μίκας, πού είχε προστρέξει στην άγκαλιά της:

—Στην ύγεια σου, παιδιά μου! Στην ύγεια σου, λεβέντη μου! “Ετσι σέ θέλω! φωνάζει ό πατέρας προτείνοντας τó ποτήρι του και τσουγκρώνοντας μέ τó ποτήρι τ' άδερφού μου. Στην ύγεια σου και καλήν ανάπτυξη! Με τó καλό νά μάς έρθης νικήτης!

—“Αμήν Παναγία μου, λέει άπό τη θέση της ή μητέρα και σταυροκοπιέται.

Κείνη τη στιγμή κανείς άλλος δέν έπρόσεξε, ενώ όμως είδα ό Δημήτρης νά σηκώνεται κι' αυτός όρθιος και ν' άδειάζη τó ποτήρι του τού νερού στό στόμα, μέ ύφος όχι λιγώτερο συγκίνητο, μόνο άπό τού πατέρα και τού Γιώργου...

Σ' αυτή άκριβώς τη θέση και τη στιγμή μάς βρήκε ό τρίτος άντιαεροπορικός συναγεμμός της

ημέρας, στις 28 ‘Οκτωβρίου.

Οί πληροφορίες πού κυκλοφορούσαν ως αυτή τη στιγμή, έλεγαν ότι τά ιταλικά αεροπλάνα πού μάς είχαν έπισκεφθή τó πρωί είχαν βομβαρδίσει τó αεροδρόμιο στό Πατόι. Τηλεγραφήματα από την Πάτρα έλεγαν ακόμα πώς έχθρικά βομβαρδίστικα, καμουφλαρισμένα, μέ ελληνικά χρώματα σά άφτρα των, είχαν πεταξει χαμηλά, πάνω από την άνυπεράσπιτη πόλη, στις δεκαήμες πμόμπες άπάνω στά σπίτια, πώς έπολυδύλησαν τόν άμαχο πληθυσμό και πώς έβερσαν ένα σωρό άθώα γυναικόπαιδα πού βρέθηκαν άνύποπτα στους δρόμους.

Τά νέα αυτά, μαζί μέ τις συχνές και άυστηρές άνακοινώσεις των άρχων πρós τó λαό, κατά τó διάστημα της πρώτας, είχαν φέρει μία κάποια ταραχή στόν πολύ κόσμο, πού άσυνήθιστος καθώς ήταν από παρόμοιες περιπτώσεις προσπάθους βιαστικά νά προανατολισθή μέ τη νέα κατάσταση τού πολέμου.

Οί ραδιοφωνικές αυτές άνακοινώσεις των άρχων πρós τόν πληθυσμό, μάς παράγγελλαν νά λάβουμε άμεσα προφυλακτικά μέτρα, ν' άποθηκεύουμε όσο μπορούμε περισσότερο νερό, νά σκεπάσουμε τά παντζούρια των παραθύρων μας από μέσα μέ σκούρες κόλλες χαρτί γιά νά μή φαίνεται φώς απ' έξω τó βράδυ, νά κολλήσουμε ταινίες χαρτί σταυρωτά άπάνω στά τζάμια γιά νά μή θρυματίζονται σέ καιρό βομβαρδισμού και τέλος, νά μή έχναμε τά έκτακτα περίπτερα των πρώτων βοηθειών γιά τούς τραυ-

ματίες πού ιδρύθηκαν και άρχισαν νά λειτουργούν γιά τόν κόσμο την ίδια μέρα, σ' όλες τις συνοικίες.

Φυσικό ήτανε λοιπόν ή κάποια αυτή μικρή νευρικήτητα πού σκόρπισαν τις πρώτες ώρες στόν άμαχο πληθυσμό όλες αυτές οί διαδοχικές ειδήσεις κι' άνακοινώσεις, νά έχη τόν άντίκτυπό της και στην τρυφερή καρδιά της μανούλας μου, πού, όταν γύρισα σπίτι τó μεσημέρι, την βρήκα γιομάτη έγνοια κι' άνησυχία γιά όλους και γιά όλα.

Νά όμως πού τώρα, άκούγοντας πάλι τις σειρήνες τού συναγεμίου νά ούρλιαζουν, πρώτη και καλλίτερη ή μητέρα μου δίνει σ' όλους μας τó παράδειγμα της ψυχραιμίας, της γαλήνης και τού κουράγιου.

Μέ τó χαμόγελο στά χείλη, παίρνει από τó χεράκι τη Μίκα και κάνοντας της άστεία σχετικά μέ τó άγριο ούρλιαχτό της σειρήνας, κατορθώνει νά της μεταδώσει θάρρος και νά την οδηγήσθ γελαστή στά σκαλοπάτια πού κατεβαίνουν πρós τó ισόγειο πού χρησιμοποιήσαμε γιά καταφύγιο την πρώτη αυτή μέρα, άφου, γιά την ώρα, δέν είχαμε και άλλο καταλτήρα.

Τά πρόσφατα λόγια τού πατέρα είχαν κάνει τó θαύμα τους όχι μονάχα σ' όλους εμάς, τούς μεγάλους τού σπιτιού, πού δέν μάς έλειψε από την πρώτη στιγμή τó κουράγιο κι' ό ένθουσιασμός, άλλα και σ' αυτή τη μητέρα μου, πού σάν μητέρα είχε κάθε δικαίωμα νά γνοιάζεται και ν' άνησυχή περισσότερο από μάς. “Χρειάζεται πριν απ' όλα, νά

μή φοβηθούμε, νά μή λιγοψυχήσουμε, άλλα νά δείξουμε όλοι, μικροί και μεγάλοι, πώς άψηφάμε τόν κίνδυνο, όπως τά παλληκάρια μας άπάνω στό μέτωπο!

“Ως κι' ό μικρός Δημήτρης, φάνηκε έπηρεασμένος από τά ώραία αυτά λόγια τού πατέρα. Θέλει, σώνει και καλά, νά βγή τελευταίος από τó δωμάτιο, πού μένει τώρα έρημο πίσω μας, μέ ζεστά ακόμα τά πιάτα τού φαγητού άπάνω στό στρωμένο τραπέζι...

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Στό ισόγειο, κάτω από τó δικό μας σπίτι, μένει ένας συνταξιούχος καθηγητής μέ τη γυναίκα του και τις δυό μεγάλες του κόρες, την Καλλιόπη πού είναι δασκάλα και την “Αννα πού είναι ή μικρότερη και πού, κατά τη γνώμη τού άδερφού μου τού Γιώργου, είναι ή πιό όμορφη από τις δυό.

Κατεβαίνοντας στό σπίτι τους γιά νά προφυλαχτούμε από την επιδρομή, τούς βρήκαμε νά κλείνουν τά παντζούρια των παραθύρων και ν' άναθούν τó ήλεκτροκό φως.

—Τί λές Νικολάκη, θά τούς φάμε; ρώτησε ό συνταξιούχος τόν πατέρα, γελαστός, μόλις τόν άντίκρισε.

—Γιά τούς φαγώμενους μιλάς, κύρ “Ηλίας! Γιά κοίτα μέ τ' λεβέντη στέλνω χαιρετίσματα στό σινιόρ Μουσσολίνι!

—“Αχ, τί νά σου κάνω, Νικολάκη μου, λέει ό συνταξιούχος, πού αυτή ή εύλογημένη ή γυναίκα μου έπιασε και μού σκόρωσε αυτές τις δυό τσοούρες κι' έτσι δέν μπορεί τώρα νά βλέπω και γώ τόν κόσμο καθώς έσύ, μέ ψηλά τó κεφάλι!

(“Η συνέχεια στό έπόμενο)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Ο ΑΝΤΙΧΤΥΠΟΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Αί προκηρύξεις τού “Υψηλάντη διαδόθηκαν παντού. Κάθε τόπος όλο και παραμόρφωνε τά γεγονότα, στρέβλωνε τά νοήματα. Στην “Ελλάδα κάτω πού έφτασαν, έπροκάλεσαν ρίγη χαράς. Στην Εύρώπη ρίγη τρόμου. Οί πολιτικοί της Εύρώπης, πού δέν είχαν ακόμα ήσυχάσει από τά πολεμικά τραύματα τού Ναπολέοντα, βρίσκονταν τώρα μπροστά σέ καινούργιες φασαρίες. Κι' αυτοί πού νόμιζαν πώς οί λαοί θά σεβόταν την Ιερή σύμμοια και τά καθεστώτα πού αυτή είχε άναγνωρίσει. Νάτο πάλι όλοζώντανο μπροστά τους τó άνατολικό ζήτημα.

“Αλλά κι' ό “Υψηλάντης δέν ύστέρησε σέ πολιτικά. Στό Λέυμπαχ πού έπρόκειτο νά συνεδριάσθ τó συμβούλιο των αυτοκρατόρων είχε φτάσει άπείτακτος πού μέ την παραίτησή του από τó Ρωσικό στρατό και μέ γράμμα του, πού έγνώριζε στόν Τσάρο τούς λόγους πού τόν άνάγκασαν νά ζωστή τó σπαθί του και νά κυρδύθ στην επανάσταση. Και τού τόνιζε μέσα σ' αυτό πώς δέν πρέπει ένας αυτοκράτορας χριστιανός ν' άφήση τούς όμοιόθλους του νά πεθάνουν. Και γιά νά διαλύσθ ακόμα πιό πολύ την παρεξηγήση πού μπορούσε νά προκαλέσθ ή παραμονή του στή Μολδοβλαχία, γιά την όποιαν και ένδιαφερόταν άμεσα ή Ρωσική πολιτική, ταύγαψε πώς βρισκόταν εκεί όχι γιά νά την επαναστατήσει, άλλα γιά νά συγκροτήσθ στρατό και νά τραβήξθ απ' εκεί γιά τη Βουλγαρία και την “Ελλάδα.

Τά έγγραφα και οί προκηρύξεις τού “Υψηλάντη δέν άφηκαν τόν Τσάρο άσυνκίνητο. Και έλεπε στους αλικούς του πού στέκονταν γύρω του, περιμένοντας ν' άκούσουν απ' τά χείλη του την έγκριση τού κινήματος ή την άποκήρυξη:

—Πάντα έλεγα πώς ό νέος αυτός έχει γενναία φρονήματα.

Τά λόγια του αυτά έδειξαν την άρχική του θέληση νά βοηθήσθ τόν “Υψηλάντη.

Στό Λέυμπαχ όμως δέν ήταν μονάχα οί λίγοι φίλοι τού “Υψηλάντη και της “Ελλάδος. “Ήταν κι' άλλοι, οί έχθροι της “Ελλάδος και φίλοι της “Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Και πρώτος απ' όλους ό Μέττερνιχ. Μέ τη διπλωματική του γλώσσα άρχισε ν' άναπτύσσει στόν Τσάρο τούς λόγους γιά τούς όποιους τó κίνημα τού νεαρού αυτού στρατηγού έπρεπε νά καταδικασθή και νά άποκηρυχθή γιά νά διατηρησθ ό κύρος της Ιερής σύμμοιας και νά σωθούνη οί λαοί από τη φωτιά τού πολέμου. “Ο Καποδίστριας πάλι προσπάθησε νά κρατήσθ τόν Τσάρο στή χριστιανική του Ισορροπία, και νά μην άποκηρύξθ τó κίνημα. “Ο Καποδίστριας έβλεπε πώς μία και άρχισε ό άδωνας, έπρεπε τώρα νικήσθ νά τελειώσθ. Κι' έβωσε στό Λέυμπαχ την νέα του πολιτική μάχη. “Ο καχεκτικός Κερκυραίος πέρασε και εκεί μέρες τρομαχτικής άγωνίας.

“Ο Μέττερνιχ όμως τά καταλάβαινε όλα αυτά κι' έβριζε άπάνω στόν Τσάρο όλο τόν διπλωματικό όγκο της Εύρώπης. “Ο Τσάρος λύγισε. Δέν ήταν άπό εκείνους πού μπορούν και επιμένουν ως τó τέλος στις άρχές τους και στις ιδέες τους. “Ετσι πιεζόμενος από τó Μέττερνιχ και την συντροφιά του από τη μία μεριά κι' από την Πύλην από την άλλη, πού γόρευε νά καθαρίσθ ή Ρωσία τή θέση της, χα-

ρακτήρισε τó κίνημα τού “Υψηλάντη «ως άποτέλεσμα τού έκδηλωθέντος ήδη πλειστάκις φιλοταρχού πνεύματος των μεσημερινών λαών, και της άπειρίας και έπιπορευτικότητας της ηλικίας τού άρχηγού τού κινήματος».

Οί διπλωμάτες τού Λέυμπαχ πήρναν θάρρος και τού γόρεψαν περισσότερα. Συντάχθηκε τότε Αυτοκρατορικό διάταγμα μέ τά κατωτέρω τέσσαρα άρθρα, πού τόσο συνετέλεσαν στην ήθική συντριβή τού “Αλεξάνδρου “Υψηλάντη:

1ον) “Ο πρίγκιψ “Υψηλάντης άποβάλλεται της ύπηρεσίας της Ρωσίας.

2ον) Νά γνωστοποιηθή εις αυτόν ότι ό Μεγαλειότατος Αυτοκράτωρ άποδοκιμάζει έπισημως την έπιχειρήσή του και ότι εις ύποστήριξιν αυτής ύδωμειαν έπρεπε ποτέ νά έλπίσθ βοήθειαν παρά της Ρωσίας.

3ον) Νά σταλούν ρητά διατάγματα πρós τόν κόμητα Βιγκενστάιν, γενικόν άρχηγόν των επί τού Προύθου και έν Βεσσαραβία ρωσικών στρατευμάτων, όπως τηρή άσπρητάτην ύδωτερότητα και άμεροληψία, ως πρós τας έκτραγείας ένός των ήγεμονιών ταραχής.

4ον) Νά κοινοποιηθούν αί άποφάσεις αυτές εις τόν έν Βιγκενστάιν πρέσβυν της Ρωσίας, διά νά τας γνωστοποιήσθ εις την “Υψηλήν Πύλην, επαναλαμβάνων ταυτοχρόνως τας ειλικρινείς και σαφείς διαβεβαιώσεις, τας παρ' ήμών επί της άποστασίας των ήγεμονιών δοθείσας. Νά άναγγελήσθ δέ εις αυτήν ρηώς ότι ή πολιτική τού Μεγαλειότατου Αυτοκράτορος είναι και θά είναι άλλοτρία των ραδιουγιών, δι' άν άπειλείται ή ήσυχία όποιουδήποτε τόπου, ότι πάσα τιαυτής φύσεως ένοχη αντίκειται εις την εύθύτητα των σκοπών του, και ότι περί των πρós την Πύλην οχλώσων της ή Μεγαλειότης δέν τρέφει άλλον σκοπόν, ούδέ άλλην έπιθυμίαν, παρά την διατήρησιν και την άκρίβη έκτέλεσιν των συνθηκών και των δύο δυνάμεων.

“Ο διπλωμάτης της Αυστρίας είχε νικήσει. “Η συντριβή τού “Υψηλάντη ήταν βεβαία. “Η Τουρκία άσφαλισμένη τώρα από τó Ρωσικό κίνδυνο, θά τραβούσε τó σπαθί της γιά νά συντρίψι τούς επαναστάτες πού γόρεψαν νά μεταβάλουν τη μορφή τού κράτους της.

(“Ακολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

* Η ΚΑΛΤΣΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ *

«Σας υπόσχομαι την νίκη και τας ώραιας ημέρας που θα έπακολουθήσουν».

Ι. ΜΕΤΑΞΕΑΣ

Νέο κορίτσι,
'Αγαπημένη Φαλαγγίτισσα,

«'Η κάλτσα του στρατιώτη!» Ένας λόγος ήταν πρίν, μιά φράσι όπως άλλες οι άλλες που αποτελούν τη γλυκειά μας ελληνική γλώσσα. Τι έγινε όμως τώρα και δυο μήνες που κηρύχθηκε ο πόλεμος ενάντια στον κακόβουλο επιδρομέα; Έγινε ύψιλη έννοια και σύμβολο. Κάθε εφημερίδα που θα ανοίξουμε πέφτει στα μάτια μας με μεγάλα γράμματα, κάθε στίτι που θα έπισκεφθούμε αντιλαλεί από τη φράσι αυτή, κάθε χέρι 'Ελληνίδας γυναίκας κινείται για την πραγματοποίησή της, κάθε καρδιά γέμισε από τον άχο της. Πράγματα και ζητήματα που δεν είχαν πριν σημασία γέμισαν σήμερα τη ζωή μας και κινούν τις σκέψεις μας έντατικά. 'Η φράσι αυτή μπορούσε να τεθή ως τίτλος σ' έναν ολόκληρο τόμο που το πρώτο του κεφάλαιο θα άρχιζε σαν παραμύθι.

«Ήταν μιά φορά κι 'έναν καιρό ένας λαός μικρός μ'α μέ μεγάλη ιστορία, φτωχός μ'α πολύ εργατικός και περήφανος, ολιγαριθμός μ'α πολὺς και τρανός σε συναισθήματα και σε ἔθνος. Ο λαός αυτός ζούσε ειρηνικά και κάτω από την ὀδηγία του ἑμπνευσμένου του 'Αρχηγού δούλευε έντατικά τη γη του την ἀγαπημένη για τὸ ψωμί και την εὐημερία τῶν παιδιῶν του. Ένας γείτονας του ὕπουλος και πονηρός του ὑπέσχετο φίλα. Μ'α κάποια νύχτα χτύπησε την πόρτα του και ἔθελγε να του πάρη τὸν ἰδρώτα του, να του πατήση τη γη του. Δεν πρόφτασε να τελειώσει τὰ λόγια του και τὰ γερὰ παιδιά του λαοῦ ἐκείνου χύθηκαν στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια προτείνοντας ἀσπίδα τὰ στήθη τους. 'Η γῆ μας βρίσκεται σὲ κίνδυνο, ἡ γῆ μας!... ἡ γῆ μας!...». Καὶ χυτήθηκαν με τὸν ἔχθρο με τόσο φλόγα και τόσο ὀρμη που σάστισε ὁ

κόσμος. «Ὅλοι Διγενῆδες κι' ὅλοι ἡρώες. Πέρασαν μέρες, βδομάδες! Ήλθε ὁ χειμῶνας. Τὰ βουνὰ ἐκείνα τ' ἀγαπημένα ντύθηκαν με χιόνια και πάγους. Ο ἔχθρος εἶχε πάντα μιά ἐλπίδα πὼς τὰ χιόνια θὰ ψύχρηναν την ὀρμη και οἱ πάγοι θὰ σῆγαν τη φλόγα. Πόσο ὁμως ἀπατήθηκε κι' ἐδῶ ὅπως ἀπατήθηκε σὲ ὅλους τοὺς ὑπολογισμούς του. Ἀντὶς νὰ σῆση ἡ φωτιά φουντώνει και φουσκώνει και τὸν κυνηγὰ καταπόδι καταστροφική και ἐκδικητική σάν Ἑρινύα. Τὸν ξετοπίζει ἀπὸ πόλεις, τὸν καταρακιά ἀπὸ κορφές κι' αὐτὸς φεύγει με τὴν ψυχὴ στο δόμα, χλωμός και τρομαγμένος. Νόμισε πὼς θὰ βρῇ σύμμαχό του τὸ κρύο που θὰ καρφώσει κάπου τὰ παιδιά μας, τοὺς ἡρώες μας. Μ'α γυναῖκες ἐμεῖς και κορίτσια κάνουνε σύμβολό μας τη φράσι «κάλτσα και φανέλλα του στρατιώτη». Κάθε θηλιά του μαλλιῦ μας που φτερνὰ πλέκουν τὰ δάχτυλά μας εἶναι μιά θηλιά στο λαιμὸ τοῦ ἔχθρου μας. 'Η βελόνα μας εἶναι ἡ λόγχη ἡ δική μας στὰ μετόπισθεν. Εἶναι ἡ λόγχη που τσακίζει ἔναν ἄλλον ἔχθρο, ἔπίσης ἐνοχλητικὸ και φοβερό: Τὸ κρύο πάνω στὰ βουνὰ της 'Ηπείρου και της 'Αλβανίας. Κανένα πῶδι τῶν παιδιῶν μας δὲν θὰ προσβληθῇ ἀπὸ τὸν ἔχθρον αὐτό, κανένα χέρι δὲν θὰ σκεθρῶση πάνω στοῦ ντουφεκιῦ τὸν κόκκορα, κανένα πνευμόνι δὲν θ' ἀδυνατίση.

'Η δική μας ἡ λόγχη, ἡ βελόνα, θὰ σκοτώσῃ τὸν ἄλλο ἔπίσης μεγάλο ἔχθρο, τὸν πνευμόνια και τὸ κρυολόγημα. Με τὴν ἐνέργεια της δικῆς της λόγχης θὰ γυρίσουν πίσω τὰ παλληκάρια μας νικητές. Με τὴν βοήθεια της δικῆς μας λόγχης θὰ μ'ας ἔλθουν πάλι με γερὰ πνευμόνια χωρίς ἀρρώστιας και χωρίς ρευματισμούς.

Κάθε ἀπόβραδο που γύρω στὴ φωτιά μαζεμένες πλέκουμε ἐπίμονα και έντατικά πολεμοῦμε και μεῖς σὲ μιά ἀόρατη γραμμὴ χωρίς κανόνια και ὀβίδες. Πολεμοῦμε ὁμως. Τὰ χέρια μας κινούνται και οἱ καρδιές μας συγκι-

νοῦνται για τὸ μεγάλο θαῦμα, για τὴ Νίκη της ἐλληνικῆς Φυλῆς. Πολεμοῦμε σὲ σχηματισμούς, σὲ συντάγματα, σὲ λόχους, ἔπίσης ὠργανωμένες, ἔπίσης πειθαρχικές. Κι' ἡ Νίκη μας στέλνει ἀπὸ κει πάνω φτερωτὴ τὰ γλυκά της μηνύματα, τὰ πιὸ γλυκά μηνύματα που ἐνοίωσε ὡς τὰ τώρα ἡ ψυχὴ μας.

Κοντὰ στὴ λάμπα καθισμένες ἀκοῦμε τις ἐπιτυχίες τῶν παιδιῶν μας κι' ἀναγαλλιάζουμε. Πόσα θαῦματα δὲν συντελοῦνται γύρω μας τη μεγάλῃ για τὸ «Ἔθνος μας αὐτὴ ἐποχὴ. Ἀκοῦμε και μιά συγκίνησι ἱερὴ περνὰ τὸ εἶναι μας. Κορυτσά, Ἀγιοι Σαράντα, Ἀργυρόκαστρο! Καὶ τὰ χέρια μας κινούνται πιὸ βιαστικά ἐνῶ ἡ ἀγάπη μας για τὰ ἡρωικά παιδιά μας ὅλο και φουντώνει. Ἀν πλέκουμε τώρα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἓνα ἑκατομμύριο γυναῖκες, μπορούμε νὰ βγάλουμε σ' ἓνα μῆνα τέσσερα κομμάτια πλεχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια μας. Ένα πουλόβερ, ἓνα κασκόλ, ἓνα ζευγάρι γάντια κι' ἓνα ζευγάρι κάλτσες. Τότε θὰ εἴμαστε βέβαιες πὼς με τὴν ἀγάπη μας και με τὴν προκοπὴ μας ντύσαμε ζεστὰ τὰ παλληκάρια μας.

Κι' ἀργότερα, ὅταν μητέρες πιά και γιανιόδες θὰ καθώμαστε κάποιον χειμῶνα στο τζάκι πλέκοντας χωρίς βιάσι πιά μιά κάλτσα, τότε θὰ θυμώσουμε τὴν παλιά μας ἐτούτῃ συγκίνησι και θὰ τὴν λέμε σάν ὥρατο παραμύθι στὰ παιδιά μας και στὰ ἐγγονάκια μας.

«Μιά φορά κι' ἓναν καιρό...» Τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ θὰ εἶναι: Τὸν νίκησαμε τὸν ἔχθρο μιά νικὴ περιλαμπρή, γιατί δουλέψαμε, προσφέραμε, πολέναμε, ἀγωνιστήκαμε, πολεμήσαμε ὅλοι μαζί, σύσσωμα και σὺψυχος ὁ ἐλληνικός λαός. Τὸν νίκησαμε ἀκόμα παιδιά μου, γιατί ἦταν μεγάλῃ ἡ πίστι μας στὰ λόγια τοῦ 'Αρχηγῦ μας: «Σας υπόσχομαι τὴν νίκη και τὰς ὡραίαις ἡμέραις που θὰ ἐπακολουθήσουν» Κι' ἀπὸ τότε ζοῦμε καλὰ και σεῖς θὰ ζήσετε, μικρά μου, καλλίτερα! Νάι, ἔτσι θὰ τελειώσῃ τὸ παραμύθι.

Σ. Καρ.

* Πλέκοντας μιά φανέλλα για κάποιον ἄγνωστον ἥρωα *

Πλέξε χέρια μου ὅσο μπορεῖτε πιὸ γοργά. Καὶ σὺ κουράρι μὴν υπερβῆσαι, γιατί βιάζομαι, γιατί θέλω γρηγορὰ νὰ τελειώσω. Πέρα μακριά, ἐκεῖ που μόνο τὸ μάτι της ψυχῆς μου φάνει, ἓνας ἄγνωστος ἀλλὰ τόσο γνωστός, τόσο δικός μας, προμένει ἐσένα φανέλλα που βελόνα στὴ βελόνα γεννιέται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκτυλά μου.

Ποιά μοῖρα φωτεινὴ σ' ἔταξε ἀσπρὸ μαλλὶ νὰ γίνῃς ζεσταμὰ ἑνὸς ἥρωα!

Θὰ ἤθελα μαζί σου νὰ πλεχτῶ κι' ἐγώ, για νὰ ἔρθω κι' ἐγώ ἐκεῖ που θὰ πᾶς κι' ἐγώ, ἀλλὰ δὲν περᾶζει. Σὲ κυττῶ, σὲ κυττῶ βγάζοντας μέσα ἀπὸ τὰ μάτια μου αὐτὴ τὴν ψυχὴ μου, για

νὰ φύγετε συντροφιά και νὰ πῆτε σ' αὐτόν, που αὐτὲς τις ὥρες ὑπερασπίζει τὰ ὠραιότερα ἰδανικά μας, πὼς μαζί με κάθε βελονιά τυλίξα μιά εὐχὴ για κείνον και για τοὺς συντρόφους του, μιά εὐχὴ ὀλόθερμη.

Σάν πλέκω ὁ νοῦς μου ταξιδεύει. Παίρνει τριαντα ἀόρατα και καράβια φανταστικά. Πηδάει τοὺς καιρούς, τις μέρες, τοὺς μῆνες. Κτίζει κάστρα ἀπὸ ὀράματα και παλάτια ἀπὸ ὄνειρα. Σὲ μιά στιγμή, πόλεις σηματοδοτήστες, ὄρμη στρωμένοι με ἄνθη, στρατοὶ στολισμένοι με ὀφνες περὶ ὅλων κι' ἀπλώνονται πάνω σὲ σένα φανέλλα με τὸ σταχτί σου χρώμα. Κι' ἄλλες, κι' ἄλλες φαντασιές που τῶς πρῶτα νὰ ὑ-

πῆραν, χωμένες ὁμως στὸ βάθος της σκέψης μου, ἀλλὰ τώρα ξεχειλίσαν πάνω στὸν ἀπὸρροὺ της λαχτάρας μου. Βλέπω κι' αὐτόν τὸν ἄγνωστο που θὰ σὲ φορέσῃ. Αὐτὸν τὸν κάποιον που ἐφυγε τραγουδώντας, που τὸν χαιρετήσαμε γελαστά. Τὸν βλέπω ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, τοὺς ἄγνωστους, πάλι νὰ τραγουδᾷ, κι' αἰσθάνομαι τὴν καρδιά μου πάλι νὰ γελά. ἓνα μεγάλο ἀληθινὸ αὐθόρμητο γέλιο που σκάει στὰ χεῖλῃ παράξενα, ζυμωμένο με ὀπερηφάνεια, με ἐνθουσιασμό. Σάν φθάσῃ στὸν προορισμό σου, μικρὸ ἐργασιέρῳ μου, πᾶς σ' αὐτόν πὼς εἶδες πάνω στὸ στόμα μου τὸ θεῖο γέλιο της καρδιάς μου. Κι' ἂν θές μπορείς νὰ τοῦ

πῆς και τις σκέψεις μου γιατί εἶμαι βεβαίως πὼς θὰ τις ἀδελφῶς με τις δικές του.

Τώρα που σὲ τελειώσα φανέλλα, τώρα που θὰ σὲ βάλω διπλὰ τὰ μέσ' στὸ κοῦτί σου, μᾶθε, αὐτὸ δὲν στὸ εἶπα ἀκόμα, πὼς καθόλου δὲν με κούρασε τὸ καμῶνά σου. Καὶ ἂν ἔτρεμαν καμιά φορά τὰ χέρια μου, δὲν ἦταν ἀπὸ τὸν κόπο. Ἐτρεμα, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀπὸ λαχτάρα. Λαχτάρα γι' αὐτόν που σὺ θὰ ζεστάνῃς με τὸ θερμὸ μαλλὶ σου. Γι' αὐτόν που συμβόλιζε ὅτι καλλίτερα ἔχουμε στὴν ψυχὴ μας. Για τὸν ὑπερασπιστὴ της Μεγάλῃς μας Πατρίδας.

ΜΑΙΡΗ ΜΑΥΡΑΚΗ-ΒΡΥΑΚΟΥ

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΣ ΕΠΟΠΟΙΪΑΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΥΜΝΟΥΝ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΝ

Ο Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Lelande Stowe, τοῦ ὁποῦ και αλλοτε ἐδημοσίευσαν κρίσεις για τὸν στρατὸν μας, ἀποστέλλει μακρὸν ὕμνον πρὸς τὸν Ἑλληνα πολεμιστὴν, τὸν ὁποῖον ἐκ τοῦ συνεγγύς παρακολουθεῖ εἰς τὸ Μέτωπον. Ἀποσπάσματα τινὰ της ὑπερόχου ταύτης ἀναποκρίσεως δημοσιεύομεν κατωτέρω λυπούμενοι διότι ὁ στενὸς χώρος τοῦ περιοδικοῦ δὲν ἐπιτρέπει τὴν πλήρη δημοσίευσιν τῶν.

Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν εἶδα στρατὸν νὰ κυριεύῃ τὸ ἓνα Γιβραλτάρ μετὰ τὸ ἄλλο, ἓνα στρατὸν τόσο ἀτρόμητον ἐνώπιον ἐμποδίων, ὅσα ὁποῖα ἀνέστησαν τὸ ἡθικὸν τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου.

Ὅταν ὀμιλῶ περὶ μαχητικότητος ἀναφέρωμαι εἰς πράγματα τὰ ὁποῖα εἶδα. Πρὸ ἡμερῶν εὐρέθην εἰς μίαν ἑλληνικὴν πυροβολαρχίαν παρὰ τὸ Τεπελένι. Ἡ μονομαχία τοῦ πυροβολικοῦ ἐσυνεχίζετο σφοδρὰ ἐπὶ ἡμέρας και κάθε ὀλίγα λεπτὰ αἱ ὀβίδες τῶν Ἱταλῶν ἐσφύριζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν λόφον που εὐρίσκετο μπροστὰ μας. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπιπταν μακράν, ἀλλὰ κάποτε ἐξεργηγνόντο ἐπὶ σημείου ὅπου μερικὸ ἀνεῦ ὑπηρεσίας στρατιῶται τοῦ μεταγωγικοῦ εἶχαν ἐκλέξει διά τὴν ἀναπαυσίν των. Εἶδα λοιπὸν κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον ἡμίσειαν δωδεκάδα στρατιωτῶν νὰ τραγουδοῦν ὕψιλοφῶνως, ἐνῶ αἱ ὀβίδες ἐπιπταν κάποτε πολὺ κοντὰ τῶν, τὸ λαϊκὸν πολεμικὸν τραγοῦδι «Κορόϊδο Μουσολίνι, χωρίς νὰ ἐνδιαφέρωνται διά τὰς ἐκρήξεις τῶν ὀβίδων που ἐδοῦσαν ὀλόκληρον τὴν κοιλάδα.

Ἀκούσα Ἑλλήνας στρατιῶτας νὰ τραγουδοῦν εὐθυμοι κατόπιν ὀλονυκτίου πορείας ἐν μέσῳ φοβεροῦ ψύχους ἐν γνῶσει των ὅτι μετὰ τρεῖς ὥρας θὰ ἐρρίπτοντο εἰς τὴν μάχην με ἓνα ξεροκόμματο ψωμιοῦ ὡς πρόγευμα. Ὅσαν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὰ φορέματα δὲν ἦσαν κατάλληλα δι' αὐτόν τὸν καιρόν, ἀνθρώπων που κτυποῦσαν ἄλην τὴν νύκτα τὰ πόδια των ἐπὶ χιόνος 90 ἑκατοστῶν, ἐπὶ τῶν κορυφογραμμῶν, διά νὰ μὴ ξεπαγίσουν, ἀνθρώπων που ἐπολεμοῦσαν ἤδη ἐπὶ δύο ἡ τρεῖς ἡμέρας χωρίς νὰ κοιμηθοῦν. Τοὺς μετέφεραν τώρα εἰς τὰ νοσοκομεία πρὸς περιθαλψιν, ἀλλὰ δὲν ἤθελαν νὰ φύγουν. Συχνότατα παρακαλοῦν τοὺς ἀξιωματικούς των νὰ τοὺς ἀφῇ-

σουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐπίθεσιν.

Ὁ φασισμὸς ἔχει κατασκευάσει θαυμασίας μηχανάς, τέλεια πυροβόλα, θαυμασιῶς ἀκριβῇ πολυβόλα και χιλιάδες ἀεροδυναμικά και ἀποτελεσματικά ἀεροπλάνα. Ὁ φασισμὸς ὁμως δὲν κατεσκεύασε πολεμικὰς καρδιές. Οἱ Ἑλλήνες δὲν εἶχαν κἂν νὰ κατασκευάσουν τέτοιαις καρδιές. Εἶχαν εὐκτολὸν νὰ λέγονται λέξεις περὶ ἐλευθερίας. Οἱ Ἑλλήνες εἶναι ἀπὸ τοὺς σπανίους αὐτοὺς λαούς, που γνωρίζουν πὼς νὰ ἀποθάνουν διά τὴν ἐλευθερίαν με ἓνα τραγοῦδι εἰς τὰ χεῖλῃ των.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἑβδομάδων αὐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα και εἰς τὴν Ἀλβανίαν οὐδέποτε εἶδα Ἑλληνα στρατιῶτην με κατατρεφὲς πρόσωπον, δὲν εἶδα κανένα νὰ παραπονῆται, εἶδα ὅλους νὰ κάνουν τὸ καθήκον τους με καλὴν θέλησιν. Οὐτε και ἀκούσα ποτὲ πολίτην νὰ παραπονῆται διά τὰ δεινὰ και τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει ὁ πόλεμος αὐτὸς ἐνὸς λαοῦ 9 ἑκατομμυρίων.

Ἀλλὰ ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ μαχητικότης τῶν Ἑλλήνων δὲν θὰ ἀπώθει τὰς συντριπτικὰς ἀνωτέρας εἰς ἀριθμὸν, εἰς ὀπλισμὸν και εἰς ἀεροπορίαν δυνάμεις της Ἱταλίας, ἔαν οἱ Ἑλλήνες στρατιῶται δὲν εἶχαν τόσον καταπληκτικὴν ρώμην και τόσο ἰσχυροὺς ὡς σιδηρον μῦς, ὅσον και τὸ ἀδάμαστον θάρος των. Οἱ μικροὶ αὐτοὶ ὀροφάγοι εἰς τὰ βράχια και πέτρες. Μόνον μιά σκληρὴ ράτσα θὰ μπορούσε νὰ ἔχη ἐπιζήσει εἰς τὰς βραχώδεις αὐτάς κοιλάδας ἐπὶ χιλιετηρίδας. Ἡ βραχώδης χώρα γρανιτίζε ναι τὰ σώματα και τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν και τῶν γυναικῶν. Λέγεται ὅτι ὁ Ἑλληὴν στρατιώτης μπορεῖ νὰ ζῇ και νὰ πολεμᾷ με ὀλιγοτέραν τροφὴν ἀπὸ καλὸν στρατιῶτην της

Εὐρώπης. Ἀμφιβάλλω ἔαν πρόκειται περὶ ὑπερβολῆς. Δώσατε εἰς ἓνα Ἑλληνα ἓνα κομμάτι ψωμί, ἢ ἓνα ξηρὸ σῦκο και αὐτὸ θὰ τοῦ ἀρκέσῃ ὡς συσσίτιον, χωρίς διαμαρτυρίαν. Φαίνεται πὼς οἱ Ἑλλήνες ἔχουν πεῖθαρχήσει τὸν ἑαυτόν των νὰ ὑπομῇ τὴν ἑλλειψιν τροφῆς ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους, ἔαν παρασθῇ ἀνάγκη. Αὐτὸς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς κυρίους λόγους διατὶ προελαύνουν ἐπὶ ἀλθανικῶν ὁρέων ὕψους τριῶν, τεσσάρων και πέντε χιλιάδων ποδῶν. Ἡ προέλασις των γίνεται συχνὰ με τὸ ἐλαχιστον ὀριον τροφῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπέσκαπτε τὴν μαχητικότητα των περισσοτέρων ἀνθρώπων.

Χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἐλαχιστὴν πρόθεσιν νὰ μειώσω τὸ μέγεθος τῶν κατορθωμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, θὰ μπορούσα νὰ πῶ ὅτι τὸ ἡθικὸν τοῦ Ἱταλοῦ στρατιώτου εἶναι τὸ χειρότερον που ἔχω συναντήσει ποτὲ. Ἐχομεν ἰδῇ ἐκατοντάδες Ἱταλῶν αἰχμαλώτων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἱταλίας και ἡκούσαμεν τὰς μαρτυρίας πολλῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν, οἱ ὁποῖοι διηθῶναι ἐπιχειρήσεις ἐναντίον των. Οἱ Ἑλλήνες δὲν ἔχουν καμμίαν ἐκτίμησιν διά τὰς πολεμικὰς ἀρετὰς τῶν Ἱταλῶν, διότι οἱ Ἱταλοὶ δὲν πολεμοῦν σχεδὸν ποτὲ σκληρὰ ὅταν οἱ ὅροι εἶναι ἴσοι, ἢ ὅταν πρόκειται νὰ πληρῶσιν ἀρκετὰ ἀκριβὰ ἀνυπόμεινοι ἐπὶ ἀκαλύπτων θέσεων. Ὅταν εὐρίσκονται εἰς ἀχωρημένους θέσεις ἢ φυσικῶς ὀχυράς ἐπὶ γιγαντιαίων βράχων και χιόνων, οἱ Ἱταλοὶ ἀνθίστανται, κάποτε δὲ και μετὰ πείσματος. Ἐξ ἄλλου ὁμως ἐξετοπίσθησαν ἀπὸ πολλὰ ὄρη, τὰ ὁποῖα στρατιῶται με ὅπλα και με καρδιά δὲν θὰ ἔβαν ποτὲ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἔχθρου.

Ὅλα αὐτὰ καταλήγουν εἰς τὸ ὅτι οἱ Ἱταλοὶ δὲν πιστεύουν εἰς τὸν ἀγῶνα των, δὲν ἐνδιαφέρονται δι' ἓνα κατακτητικὸν πόλεμον ἐναντίον της Ἑλλάδος. Μερικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι βασικὸς ὁ Ἱταλὸς δὲν εἶναι φτιαγμένος για στρατιῶται. Αὐτὸ ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ Καπορέττο, τὴν Γκροσσάλαχάραν, τὴν Κορυτσά και

τὸ Ἀργυρόκαστρον. Ἀλλὰ εἰς τὸν ἑλληνοῖταλικὸν αὐτὸν πόλεμον κάτι ἄλλο ἀκόμη γίνεται ἐμφανές. Τὸ βλέπετε στὰ μάτια κάθε Ἱταλοῦ αἰχμαλώτου. Εἶναι ἡ βουδὴ ὁμολογία ὅτι οἱ σκλάβοι αὐτοῦ τοῦ Μουσολίνι δὲν εἶναι δυνατόν μεσὰ εἰς τὰς καρδίας των νὰ σέβονται αὐτὰ που τοὺς διέταξε νὰ κάνουν ὁ Μουσολίνι. Δὲν τὰ σέβονται και ἐξηναγκάσθησαν νὰ τὰ πράξουν, παραδιδόμενοι δὲ ὁμαδικῶς χάνουν και τὸν αὐτοσεβασμὸν των ἢ ἀλλῶς — και αὐτοὶ εἶναι ἡ μειονότης — γίνονται σαρκαστοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τίποτε εἰς τὴν ζωὴν, τὸ ὁποῖον νὰ βασίζεται εἰς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀξιοπρέπειαν και τὴν ὑψηλοφροσύνην.

Αὐτὴ εἶναι ἡ τρομακτικὴ διαφορά μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν της Ἑλλάδος και τῶν στρατιωτῶν τοῦ φασισμού. Εἰς τὸν πόλεμον αὐτόν οἱ Ἑλλήνες εἶναι ἓνας ἐμπνευσμένος λαός. Κατέπληξε τὸν κόσμον με τὰς συντριπτικὰς νίκας του ἐναντίον των εἰσβολέων, διότι και ὁ πλέον ταπεινὸς και ὁ πλέον ἀσήμαντος εἰς ἐμφάνισιν Ἑλληὴν στρατιώτης γνωρίζει ὅτι πράττει κάτι διά τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνευθιβάτως ὑπερήφανος, κάτι διά τὸ ὁποῖον ὀλόκληρος ἡ Ἑλλὰς μπορεῖ και εἶναι ὑπερήφανη. Ἐάν χρειάζεται νὰ ὑπομνησθῇ εἰς τὸν κόσμον ὅτι εἶναι πείσμα τῶν δικτατόρων και της τρομοκρατίας τὸ δίκαιον μπορεῖ ἀκόμη νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἰσχύν, οἱ Ἑλλήνες ἔδωσαν τὸ παράδειγμα εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἤδη εἰς τὴν σκλαβίαν.

Ο Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος κ. Στόου.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΙΝΑΙΝΕΤΕ

Τονόγριφος
Του Αιγαίου μία νήσο
"Αν την αποκεφαλίσω
Κι' αν αλλιώς την τονίσω
Μηχανή θέ να κινησω.
ΟΜ. ΑΛΕΤΡΑΣ

Αϊνίγμα
Ποιός είδε εκείνο το πουλί
όπου γεννά απ' τη μύτη
τρείς το βαστούν όταν γεν-
νά
μά' όμως πρώτα πίνει,
μαύρα είν' τα πουλάκια του
κι' ανθρώπινα μιλούνε
άλλοι ξέρουν την γλώσσα
τους
και άλλοι δέν την ξέρουν.
ΠΟΠΗ ΦΛΩΡΟΥ

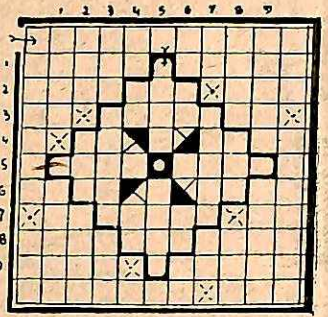
Τρίγωνον
*****=1η σειρά: 'Αρ-
*****=χαία πόλις της
***=Μ. 'Ασίας. 2α
**=σειρά: Σαλατι-
*=κόν. 3η σειρά:
Μέτρον βάρους. 4η σειρά:
"Ανθη. 5η σειρά: Φωνήεν.
Και καθέτως τὰ ἴδια.

Τετράγωνον
****=Ο Δημιουργός
****=Οὐτώ
****="Αγία, Ιερά
****=Κράτος τῆς 'Ασίας
Και καθέτως τὰ ἴδια.
Β. ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 13ου ΦΥΛΛΟΥ
Τὸ Σταυρόλεξό μας: 'Ο-
ριζοντίως: 1) 'Αργυροκάστρον, 2)
Σατανᾶς, 3) Ἀπάλως—Σῆς, 4) 'Ι-
ρις—'Ομ, 5) γαρίβας, 6) ὕπερ-
τα, 7) Ρᾶ—παρά, 8) βασις, 9) Π.
Μ.—ἔσρος, 10) Ρᾶ—'Ιανός, 11)
προστάτης—ἀνά, Καθέτως: 1) 'Α-
χρίς—ΣΠΑΠ, 3) πρῶ, 4) ὑπαστυνό-
μος, 6) δασ—'Ερσέκ, 7) καλο-
γραία, 8) ἄτομα—Σ.Ρ., 9) σᾶς—
οἷς, 10) Τ.Ν.—οἱ—πίσα, 11) Ἀτα
νά, 12) ὄση—'Ααρ—δν, 13) σᾶς
—ἀνάσα. Κ ρ υ π τ ο γ ρ α φ ῖ-
κ ο ν: 'Αδριανόπολις, 'Ολλαν-
δία, 'Ανδρος, ἵππος, ὄρεος, Μαδς,
πλοῖον, ποῦς, 100 πόνοι: Γιά
νά ἐπιτύχετε τὸ ζητούμενον ἀποτέ-
λεσμα ἐπερε τὸ κρυπτογρᾶμμα 4 φο-
ρές τὸ 17(=68) καὶ δύο φορές
τὸ 16(=32) 68+32=100. Σ υ λ-
λ α β ὀ γ ρ ῖ φ ο ς: Σίρπι (Σί-
ρο, πί). Αἰνίγμα: Τὸ κρεμύδι.
Τρίγωνον: Γαλατᾶς, ἄγο-
ρας, λόγος, ἄρον, τὰς, 3α. 'Α-
κροστιχίς: 'Ανδροῦτος (Ἀ-
λέξανδρος, Νικηταρᾶς, Δουναδῖς,
Ρήνος, 'Ομηρος, Ὑδρα, Τρίπο-
λις, Σαρανικός, 'Οδός, Σάμος).
Αἰνίγμα: 'Η θάλασσα. 'Ελ-
λιπασύμφωνον: 'Εκλύσε ὁ
τέντερος καὶ βῆκε τὸ καπάκι.
'Ακροστιχίς: 'Αλέξανδρος
(Ἀραβία, Λονδίνον, Ἑλλάς, Σῶ-
λα, 'Ασράν, Νάξος, Δάσος Ρή-
νος, 'Ονος, Σῦρος).

Λαβυρινθοσταυρόλεξο

Θά μπήτε ἀπὸ τὸ πρῶτο
ἄνω ἀριστερὰ τετραγωνί-
διον καὶ θά φθάσετε στὸ
σταυρόλεξο ἀπὸ τὸ 5 κα-

θέτως, ὅπως δείχνει τὸ βέ-
λος, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ πε-
ράσετε δύο φορές ἀπὸ τὸ
ἴδιο τετραγωνίδιο. "Επειτα
μπορεῖτε νὰ λύσετε τὸ σταυ-
ρόλεξον. 'Η σημασία τῶν
λέξεων εἶναι ἡ ἑξής:

Ὅριζοντίως:
1) Σύμφωνον. 2) 'Αριθ-
μητικόν. 3) Μέγας ἔθνικός
εὐεργέτης εἰς τὴν δωρεάν

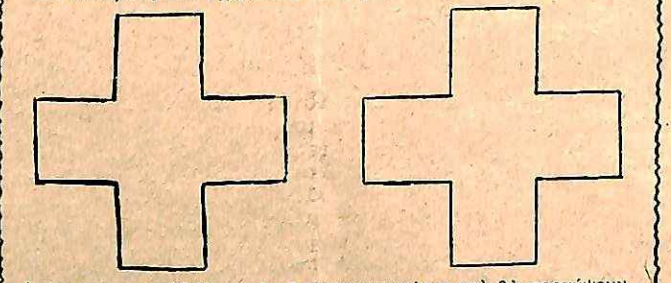
τοῦ ὁποῖου ὀφείλεται ἡ 'Α-
καδημία 'Αθηνῶν. 4) "Εξ-
—Σύνδεσμος. 5) Κράτος
ἀσιατικόν—Τὸ "Αγιον "Ο-
ρος ἔχει πολλές τέτοιες (ἐ-
νικός). 6) ΑΛ—Προτάσσε-
ται τοῦ ὄρκου. 7) Τὰ μὴ ἔ-
χοντα ραφῆ. 8) "Αλογο
(δημ.)—Φωνήεν.

Καθ' ἑτ' ως:
1) Σύμφωνον. 2) Συντρο-
φία. 3) Σταλαματιά (δημ.).
4) Νότα εὐρωπαϊκῆς μου-
σικῆς—Αἰγυπτιακὴ θεότης.
5) Βιθλίκον ὄρος—Τοπι-
κὸν ἐπίρρημα. 6) Φωνήεν
εἰς διπλοῦν—Γράμμα τοῦ
ἐλληνικοῦ ἀλφάβητου. 7) Δι'
αὐτοῦ εἰσάγονται εἰς τὸ
σμάχι αἱ τροφαὶ (ὄνομ.).
8) 'Αριθμητικόν. 9) Φω-
νήεν.

Μεταγραμματισμός
Κράτος ἤμουν μιά φορά
ἀν' μ' ἀλλάξης τὸ κεφάλι
μία πόλις ξαφνικὰ
Γερμανικὴ προβάλλει.
Ι. Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

ΕΝΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

Μπορεῖτε νὰ κόψετε, μὲ μιά εὐθεῖα γραμμὴ, κάθε ἓνα ἀπὸ τοὺς
δύο σταυροὺς τοῦ οἰχήματος, σὲ μέρη ἴσα καὶ ὅμοια καὶ ἔπειτα

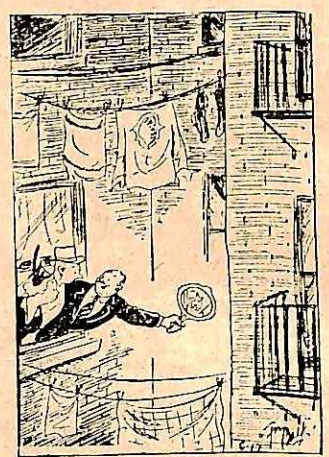

ἐνώνοντας καταλλήλως τὰ τέσσαρα κομμάτια ποὺ θὰ προκύψουν,
νὰ σχηματίσετε ἓνα τέλειον τετράγωνον.

ΘΑΥΜΑΤΑ...
Παρακαλεῖτε τοὺς φίλους σας νὰ καθίσουν στὰ καθίσματα
εἰς εὐθείαν γραμμὴν ἢ εἰς κύκλον. Προηγουμένως θὰ φροντί-
σετε νὰ ἔχετε ἓναν ἀπ' αὐτοὺς συντροφόν σας, χωρὶς νὰ τὸ ἔ-
χουν ἀντιληφθῇ οἱ ἄλλοι ὅτι συνεννοεῖσθε.
"Αφῆντε εἰς ἓνα καθίσμα, εἰς τὸ κέντρον τῆς εὐθείας, ἢ
τοῦ κύκλου ἓνα πρᾶγμα, κάποιο ἀντικείμενον. Κατόπιν κλείνετε
τὰ μάτια σας μέχρις ὅτου ἓνας ἀπὸ τοὺς θεατὰς πάρῃ τὸ πρᾶ-
γμα ἐκεῖνον καὶ τὸ βάλῃ στὴν τσέπη του. Σᾶς φωνάζουν ἔπειτα
νὰ ἀνοίξετε τὰ μάτια σας, καὶ νὰ βρῆτε ποῖος τὸ ἔχει.
"Αλλὰ σεις ὁ ὁποῖος θὰ ἔχετε τονίσει ἀπὸ πρὶν ὅτι θὰ εὐρετε
ὁπωσδήποτε τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο, τοὺς κάνετε καὶ μιά μικρὰ συμ-
φωνία. Μόλις ἀνοίξετε τὰ μάτια σας, ἐρωτᾶτε τοὺς θεατὰς νὰ
σας ἀπαντήσουν ὅλοι μαζί στὴν ἑξῆς ἐρώτησι: «Πόσες δραχμὲς
θέλετε νὰ χάσω ἀν' δε τὸ εὐρῶ;». Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς θὰ πῇ
φυσικὰ κατὰ βούλησιν, ὅσας θέλει, ἄλλος 10, ἄλλος 18 κλπ.
Ὁ φίλος σας ὅμως ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι μεταξύ τῶν θεατῶν, δέν θὰ
πῇ ὅσας θέλει, ἀλλὰ ἀφοῦ προσέξῃ ποιὸς πῆρε τὸ
πρᾶγμα, θὰ ἀρχίσῃ μέσα του νὰ ἀριθμῇ ἀπὸ τὸν πρῶτον δε-
ξιὸν του ἢ ἀριστερόν του κατ' αὐθόρμητον ἀριθμόν. "Αν τώρα ἀ-
ριθμῶντας φθάσῃ στὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου ἔχει πάρει τὸ πρᾶγμα,
καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ προσώπου εἶναι π. χ. ὁ 7, τότε θὰ πολλαπλα-
σάσῃ τὸν ἀριθμὸν 7×4=28. Καὶ θὰ φωνάξῃ, ὅπως θὰ κάνουν
καὶ οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ τὸν ἀριθμὸν 28 αὐτός.
Τώρα σεις γνωρίζετε ὅτι ὁ 28 προέκυψε ἀπὸ κάποιον ἀρι-
θμὸν πολλαπλασιασθέντα ἐπὶ 4. Διαίρετε λοιπὸν 28 διὰ 4 καὶ
εὐρίσκειτε τὸν 7. Πλησιάζετε ἐπομένως εἰς τὸν 7ον καὶ τοῦ λέτε:
«Σεις τὸ ἔχετε!»
Α. ΜΙΧΑΛΑΚΟΣ

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ...

Ὁ ἰδιοκτήτης ἐκθειάζει εἰς
τοὺς ὑποψηφίους ἐνοικιαστὰς τὰ
προτερήματα τοῦ σπιτιοῦ του:
—Καί, χάρις σ' αὐτὸ τὸ μι-
κρὸ καθρέφτη, ἔχετε ἐξοχὸν θέ-
αν στὴ θάλασσα!...

Πολὺ σωστά
Στὸ ἐστιατόριο:
Ὁ πελάτης: "Ελα ἔ-
δω, γκαρσόν, τὸ νερὸ ποῦ
μοῦ φερεις δέν εἶναι καθαρό.
Τὸ γκαρσόνι: Καὶ τί
θέλετε νὰ σᾶς κάνω, κύριε;
Τὸ καθήκον τὸ δικό μου εἶ-
ναι νὰ πλένω τὰ ποτήρια,
δέν μπορῶ ὅμως νὰ πλένω
καὶ τὸ νερὸ!
ΑΛ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΟΥ

Γιατί περπατοῦσε...
Μιά κυρία ρώτησε ἓνα
κοριτσάκι τεσσάρων χρό-
νων:
—Πόσων χρόνων εἶναι ὁ
ἀδελφός σου;
—Ἐνὸς χρόνου.
—Καὶ δέν περπατᾷ ἁ-
κόμα;
—Ὁχι, εἶναι πολὺ μικρός.
—Καλὰ... ἐγὼ ἔχω ἓνα
σκυλάκι ποῦ εἶναι μόνον ἔ-
ξη μηνῶν κι' ὥστόσο περ-
πατᾷ θαυμάσια.
—Μὰ τὸ σκυλάκι σας ἔ-
χει... τέσσερα πόδια.

Μπαμπᾶς καὶ παιδί...
Ὁ μικρὸς Τοτός ἐπιστρέ-
φει ἀπὸ τὸν περίπατο μὲ τὰ
ροῦχα του καταλερωμένα.
Ὁ μπαμπᾶς τοῦ φωνάζει
θυμωμένος:
—Τί χάλια εἶναι αὐτά;
Εἰσαι ἓνα γουρουνάκι! Ξέ-
ρεις τί εἶναι τὸ γουρουνάκι;
—Ναί μπαμπᾶ, τὸ παιδί
τοῦ γουρουνιοῦ!...

ΣΥΣΚΕΔΟΖΟΝΤΑΙ

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ὁ αἰώνιος...

Ὁ Λεβὺ, ἓνας ἀπὸ τοὺς
μεγαλειτέρους Ἑβραίους
καταστηματοῦχος τοῦ τό-
που του, προσέκαλεσε κάπο-
τε σὲ γεῦμα κάποιον παλιό
του φίλο γιατρὸ πούλειπε
χρόνια στὸ ἐξωτερικό.
Οἱ δύο φίλοι τρῶνε σιω-
πηλοῖ, ὅταν ἐξαφνὰ ὁ Λε-
βὺ βλέποντας τὸν γιατρὸ
νὰ παίρνῃ κι' ἄλλο φαγητὸ
στὸ πιάτο του, τοῦ λέει:
—"Ακουσε φίλε μου, πρέ-
πει νὰ τρῶς καὶ ψωμί ποῦ
δυναμώνει!!

Ὁποῖος
δὲ θέλει νὰ ζυμώσῃ...

"Ενας ἄνεργος παρουσι-
άζεται στὸ γραφεῖον εὐρέ-
σεως ἐργασίας:
—Ἐπάγγελμα; ρωτᾷ ὁ
ὕπαλλλος.
—Κυνηγὸς ἐλεφάντων,
στὴ Ρουμανία...
—Μὰ δέν ὑπάρχουν ἐλέ-
φαντες στὴ Ρουμανία
—"Εἰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ
εἶμαι ἄνεργος!

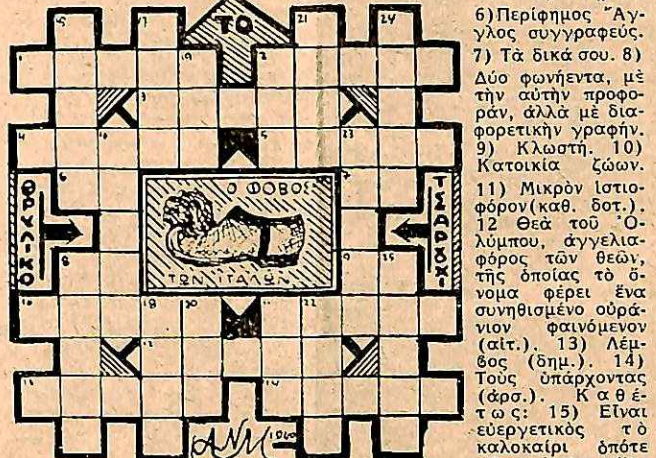
ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΔΑΚΡΥΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ

"Ηταν μιά γυναίκα κι' ἓνας ἄν-
τρας μιά φορά κι' εἶχαν ἓνα παιδί.
Τὸ παιδί ἦταν μικρό, κι' ὁ ἄντρας
πῆγαινε μοναχὸς στὴ βοσκή, κι' ἡ
γυναίκα τοῦ ἔφερνε τὸ ψωμί. Μιά
μέρα τῆς λέει:
—Ταχιά νὰ στεῖλῃς τὸ παιδί νὰ
φέρῃ τὸ ψωμί.
Καὶ τῆς λέει ἡ γυναίκα:
—Τὸ παιδί εἶναι μικρὸ καὶ δέν ξέ-
ρει ποῦ νάρρῃ.
Καὶ τῆς λέει αὐτός:
—Βάνω ἐγὼ ἄχυρα, σὰ στράτα,
κι' ἔρχεται τὸ παιδί.
Πάει ὅμως τὸ στοιχεῖο κι' ἀλλάζει
τ' ἄχυρα κατὰ τὴν τρύπα του, καὶ
πάει τὸ παιδί νὰ φέρῃ τὸ ψωμί καὶ
τὸ στοιχεῖο ἔφαγε τὸ παιδί.
"Ερχεται τὸ βράδι αὐτὸς στὸ σπι-
τι του, καὶ τῆς λέει:
—Πῶς δέν μοῦ ἔφερες ψωμί;
—Καὶ αὐτὸ τοῦ ἀπαντᾷ:
—"Εστεῖλα τὸ παιδί σήμερα, δέν
σοῦ ἔφερε ψωμί;
Τότες σηκώνεται κι' αὐτός, καὶ
παίρνει τ' ἄχυρα γραμμὴ, καὶ φτά-
νει ὡς τὴν τρύπα, καὶ τὸν ἔφαγε κι'
αὐτὸν τὸ στοιχεῖο.
Κατέθηκε ἄγγελος ἀπ' τὸ Θεὸ στὴ
γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε:
—Μὴν κλαῖς! Αὐτοῦ ποῦ κλαῖς,
μάσε μιά κοῦπα δάκρυα, καὶ πιέ τα

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Ὅριζοντίως: 1) Χρῆμα, λεφτὰ (δημ.), 2) Σημεῖονεται
συμβολικῶς διὰ τοῦ Ω, ἐνθ' τὸ ἀντίθετόν του σημεῖονεται διὰ τοῦ Α,
3) Εἶναι ἡ γρίπη, ἡ ἰλαρὰ κλπ. (καθαρ.). 4) Νησί τοῦ Σαρωνι-
κοῦ. 5) Θηρίον.

6) Περιήγησις "Αγ-
γλος συγγραφεύς.
7) Τὰ δικά σου. 8)
Δύο φωνήεντα, μὲ
τὴν αὐτὴν προφο-
ράν, ἀλλὰ μὲ δια-
φορετικὴν γραφὴν.
9) Κλωστή. 10)
Κατοικία ζώων.
11) Μικρὸν ἱστοι-
κόφρον(καθ. δστ.).
12) Θεὰ τοῦ "Ο-
λύμπου, ἀγγελια-
φόρος τῶν θεῶν,
τῆς ὁποίας τὸ ὄ-
νομα φέρει ἓνα
συνηθισμένον οὐρά-
νιον φαινόμενον
(αἰτ.). 13) Λέμ-
θος (δημ.). 14)
Τοὺς ὑπάρχοντας
(ἀφσ.). 15) Εἶναι
εὐεργετικὸς τὸ
καλοκαίρι ὅποτε
μᾶς ἀνακουφίζει
ἀπὸ τὴν ζέστην, ἀλλὰ τρομερὸς τὸν χειμῶνα. 8) Εἰς τὸ Ἀσκανὸν
μέτωπον καὶ τὸ μέτωπον τῆς Λιθύης, αἱ... τῶν Ἱταλῶν διαδέχονται
ἡ μία τὴν ἄλλην. 16) Κράτος τῆς ΒΑ. Εὐρώπης. 17) Τροφὴ τῶν
ζώων (αἰτ.). 18) Τὴν κερδίζουν κάθε μέρα στὰ ἀλβανικά βουνὰ τὰ
γενναῖα στρατεύματά μας (ὄνομ.). 19) Δικός σου. 20) Μήτηρ Θεῶν.
2) "Αρβρον (γεν.). 11) Τραγουδοῦ, ψάλλω (ἀρχ.). 21) Ἐντὸς (δη-
μοτ.). 22) Ὄνομα πόλεως τῆς Γαλιλαίας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς
ἔκαμε τὸ πρῶτο τοῦ θαύμα. 23) Τὰ πανιά τῆς βάρκας (καθαρ.).
24) Προῖον πολυτίμων διὰ τὰς κυρίας ἰδίως, τὸ ὁποῖον προέρχεται
ἀπὸ τὴν ἀλεπού καὶ ἄλλα ζῶα. 25) Σκεπασμένος διάδρομος καὶ
εἶδος κτίσματος συνηθισμένου εἰς τὰς ἀρχαίας ἐλληνικὰς πόλεις(γεν.).
ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι
ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦν ἓνα ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σο-
φοῦς.
1) Ἑλληνικὸ βουνό, 2)
Πατὴρς ἡρώων, 3) Κράτος
τῆς Εὐρώπης, 4) Ὁκεανός,
5) Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος,
6) Πόλις τῆς Πελοποννή-
σου, 7) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου,
8) Μία τῶν δωδεκανήσων
ποῦ περιμένει καὶ αὐτὴ τὴν
ἀπελευθέρωσιν τῆς, 9) Ἀρ-
χαῖος Ἑλλήν ποιητής, 10)
Χώρα τῆς Δ. Ἀσίας.
Ν. Α. ΗΛΙΑΚΗΣ

Κρυπτογραφικόν

123456789 = "Ὄνομα
8416789 = "Ἦρας
653459 = Βασιλεὺς
645259 = Θεός
123459 = Νῆσος
45359 = Νῆσος
38759 = Νῆσος
61959 = Νῆσος
5994 = "Ὅρος
1489 = Θεός

Ο ΔΑΚΡΥΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ

καὶ τοῦ παραγγέλλει ἓνα σκεπάρνι.
Καὶ τοῦ φτειάχνει ὁ γύφτος ἓνα σκε-
πάρνι. Τὸ παίρνει αὐτός, τὸ ρίχνει
κατὰ γῆς, καὶ τσακίζεται. Γυρνάει
καὶ τοῦ λέει:
—Φτειάξε μου ἄλλο σκεπάρνι.
Τὸ παίρνει κι' αὐτὸ, τὸ ρίχνει κατὰ
γῆς, καὶ τσακίζεται κι' αὐτό. Τότες
γυρνάει καὶ τοῦ λέει:
—Φτειάξε ἓνα ἄλλο γερότερο.
Τὸ παίρνει κι' αὐτὸ καὶ τὸ ρίχνει
κατὰ γῆς, καὶ τσακίζεται. Τότες ση-
κώνεται τὸ παιδί καὶ πάει στὸ κονά-
κι του, καὶ παίρνει καὶ τὴ μάνα του,
καὶ φεύγει πέρα.
Ἐκεῖ ποῦ πάγαιναν πέρα, βρῆ-
καν τὸ στοιχεῖο γιὰ νὰ τοὺς φάῃ,
καὶ τοῦ δίνει μιά μετὸ σκεπάρνι τὸ
παιδί, καὶ τὸ σκοτώνει, καὶ τράθη-
ξαν πέρα.
Ἐκεῖ ποῦ πάγαιναν τώρα, βρῆκαν
μιά πλάκα τετράγωνη μὲ σαράντα
κρίκους, καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν πλά-
κα ζούσαν σαράντα δράκοι. Μόλις
τὴν εἶδε τὸ παιδί, κάνει ἔτσι μιά,
καὶ τὴν πετάει πέρα. Καὶ μπαίνουν
μέσα. Σὲ λίγο ἔρχονται οἱ δράκοι
καὶ βρίσκουν τὴν πλάκα πεταγμένη.
«Ποῖος ἔφερε πόσες χιλιάδες νὰ μῇ-
καν ἐδῶ μέσα» λένε οἱ δράκοι. Κι'
ἀφοῦ ἔκατον κάνα δύο μέρες καὶ
πεινάσαν, στέλνουν ἓνα δράκον ντυ-
μένο στὰ διακονιάρικα νὰ δῇ τί συμ-
βαίνει. Μπαίνει λοιπὸν μέσα καὶ βρί-
σκει τὴ μάνα τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς
λέει:
—Εἰστε πολλοὶ ἐδῶ μέσα;
(Ἀκολουθεῖ)

ὁ κῆπος τῶν

Η ΑΔΕΡΦΟΥΛΑ

Είναι κάμποσος καιρός, πού ἡ «Νεολαία» ἀπέκτησε καί μιὰ ἄλλη ἀδερφούλα. — τὴν «Ἐξόρμησι». Θὰ τὴν ἔχετε δῇ, στὰ κιόσκια καὶ θὰ ἀκούσατε τοὺς ἐφημεριδοπώλας νὰ τὴν διαλαλοῦν κάθε Τετάρτη στοὺς δρόμους καὶ θὰ τὴν ἔχετε διαβάσει ἀσφαλῶς καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς. Ἡ καινούργια αὐτὴ ἀδερφούλα εἶναι λίγο ζωηρά, εὐθυμὴ καὶ καλοκαρδὴ καὶ τὰ χει βάλει πρὸ πάντων μὲ τὸν Μουσσολίνι καὶ τοὺς Ἰταλοὺς. «Ὦχ! τί γίνεται κάθε βδομάδα μὲ δαύτους! Κοροϊδία γιὰ τίς ἥττες τοὺς, περίεργο γιὰ τὴ φουσκωμένη μεγαλομανία τοὺς, πού ξεκίνησαν νάρθουν νὰ πάρουν τὴν Ἑλλάδα μας καὶ ἀντὶ νὰ τὴν πάρουν... τοὺς πῆραν φάλαγγι τὰ φανταράκια καὶ

τοὺς κυνηγᾶν νὰ πᾶν νὰ τοὺς ρίξουν στὴν θάλασσα.. Ὑστερὰ γράφει γιὰ τὰ φτερά... ἀκούς νάχουν φτερά στὰ καπέλλα τοὺς σὺν κοκκόρια! Ἡ «Ἐξόρμησι» ὕστερὰ δημοσιεύει εὐθυμότατα τραγουδάκια, στίχους, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἶναι γεμάτη ἀπὸ γελοιογραφίες ἐπικάιρες πού φιλοτεχνοῦνται ἀπὸ τοὺς καλύτερους σκιτσογράφους μας, πού σὲ κάνουν νὰ γελάς μὲ τὴν καρδιά σου.

Ἡ «Ἐξόρμησις» ἀνήκει βέβαια στὴν Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία καὶ τὴν ἐκδίδει κυρίως διὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς μαχητὰς μας τοῦ Μετώπου, ὅπου καὶ τὴν στέλλει δωρεὰν μὲ σκοπὸ νὰ σκορπίσῃ λίγη εὐθυμία καὶ γέλιο στὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεως σ' ἐκείνους πού ἐργάζονται καὶ θυσιάζονται γιὰ τὴ Δόξα καὶ τὸ Μεγαλεῖο τῆς Μεγάλης μας Ἑλλάδος.

Ὅσοι ὅμως θέλουν νὰ τὴν διαβάσουν τὴν βρίσκουν σ' ὅλα τὰ κιόσκια καὶ σ' ὅλα τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Γράμματα

Ἐκαπανέων

Ἀγαπητὴ μου «Νεολαία»,

Σοὺ στέλνω τὸ γράμμα μου αὐτὸ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ δημοσιεύσῃς γιατί εἰμαι βέβαιος πὺς τὴν πρότασι πού κάνω θὰ τὴν δεχθοῦν ὅλοι οἱ συναγωνισταί μου Σκαπανεῖς καὶ οἱ Σκαπάνισσες ἀκόμη. Καθὼς καὶ σὺ ξέρεις τὰ σχολεῖα μας ἐκλείσαν καὶ ὅπως εἶναι φυσικὸ διαλείμματα δὲν ἔχει πιά. Στὸ διάλειμμα ὅμως ποὺς λίγο ποὺς πολὺ, ὅλοι πέραμα τὸ κουλοῦρι μας. Τὰ φράγκα αὐτὰ τί γίνονται τώρα; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Ξέρω ὅμως πὺς πρέπει νὰ γίνῃ κάτι γιὰ τοὺς στρατιῶτες μας πού πολεμοῦν στὴν Ἀλβανία. Προτείνω λοιπὸν νὰ γίνῃ ἓνα Ταμεῖο πού νὰ ὀνομασθῇ «τὸ κουλοῦρι τοῦ Σκαπανέως» κ' αὐτὸ νὰ μαζεῖ ὅλες τὶς δραχμὲς πού κάθε ἐβδομάδα θὰ τοῦ τίς στέλνουμε ἐμεῖς. Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο. Ὅλοι οἱ Σκαπανεῖς καὶ οἱ Σκαπάνισσες θὰ τίς παραδίδουν στὸν Ὑπομέτα τους κ' αὐτὸς θὰ τίς στέλνῃ στὸ Ταμεῖο. Καὶ θὰ μαζεῖ τοὺς μπόλικες δραχμὲς, γιατί ζῶ νὰ χουμε δὲν εἴμαστε καὶ λίγοι ἐ-

Τοῦ σκύλου ἢ οὐρά

Ἐχὼ ἀκούσει χίλια λόγια χαρωπά λυπητερά μὰ ποτέ, καμμιά φορὰ δὲν μοῦ μίλησαν τὰ λόγια σὺν τοῦ σκύλου τὴν οὐρά.

Ἀνταμώθηκαν ἀνθρώποι πούχουν κλάψει ἀπὸ χαρὰ μὰ κανεῖς καμμιά φορὰ «καλῶς ὦρισε» δὲν μοῦπε σὺν τοῦ σκύλου τὴν οὐρά.

Καὶ σὲ φίλους καὶ σὲ ξέ-
[νοὺς]
ἔχω δώσει τὴ χαρὰ
— μὲ ξεχάσαν μιὰ φορὰ —
μὰ πιστὸς μοῦ μένει ὁ σκύ-
[λος]

καὶ σαλεύει τὴν οὐρά.

+ ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

μεῖς οἱ Σκαπανεῖς. Μποροῦν νὰ μοῦ ποῦν μερικὸ ὅτι τὸ κουλοῦρι τοὺς τὸ τρῶνε καὶ τώρα. Κολά, μὰ διὰ ὅλους, δὲν πρέπει νὰ προσφέρωμ κ' ἐμεῖς κάτι στὸν Ντούτσε; Οἱ φαντάροι μας τοῦ προσφέρουνε μπόμπες καὶ σφαίρες. Ἐμεῖς λοιπὸν θὰ τοῦ προσφέρουμε τὸ κουλοῦρι μας.

Μὲ ἀγάπη
Λευτέρης Ἰωάννου
Σκαπανεύς.

διὸς ὁ κύριος πρώην πού τὸν πῆρε εἰδήσι, μεταμορφώθηκε σὲ εἰσπράκτορα καὶ τώρα κοιτάζει νὰ τὸ σκάσει; Τὸ ἴδιο σουλοῦπι, τὸ ἴδιο ἀνάστημα!

Γρήγορα γρήγορα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ θγαίνει κ' αὐτὸς στὰ σκαλοπάτια μὲ κίνδυνο νὰ κόψῃ τὸ λαϊμό του... γιατί εἶναι τράγος, ὅσο κ' ἂν εἶναι ἀστυνομικὸς καὶ στὴν ὑπηρεσία τοῦ κύρ Μπούλη, δὲν εἶναι κατάλληλος γιὰ μιὰ τέτοια γυμναστική.

Προχωρεῖ λίγα βήματα ἀπάνω στὰ σκαλοπάτια καὶ φτάνει ὡς τὸ διαμέρισμα πού καθόταν ὁ κύριος πρώην... Κοιτάζει μέσα... τίποτα... Τὸ πούλι εἶχε πετάξει.

«Τί βλάκας πού εἰμαι» εἶπε μόνος του... «τὸν ἄφησα καὶ μούφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου».

Στὸ μεταξὺ ὁ τάχα εἰσπράκτορας πηδᾷ κάτω καὶ παίρνει τὸν κατήφορο μὲ τὰ τέσσερα...

— Στάσου μασκαρά! φωνάζει ὁ γέρο-τράγος καὶ χωρὶς νὰ λογαριασῇ πὺς μποροῦσε νὰ τσακιστῇ πηδαίει κ' αὐτὸς...

Τρομάρα του! Τὸ κεφάλι του χτύπησε τόσο δυνατὰ σ' ἓνα τηλεγραφόφυλο, ὥστε, μ' ὅλο πὺς ἦταν γραμμὴν καὶ ἡ ἰδιότητα του, πὺς ἦταν ἀστυνομικὸς. Τότε μόνον ἡ τηλεφωνήτρια ἔγινε ἡσυχη σὺν ἀρνάκι πραγματικὸ καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τηλεφωνήσῃ.

Αὐτὸ τὸ νερὸ τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Σηκώθηκε κ' ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ κοιτάξῃ γύρω τριγύρω γιὰ νὰ κατατοπιστῇ. Ἡσυχία παντοῦ. Τίποτα δὲ φαινότανε...

Κουτσά στραβά μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο, τρέχει βιαστικὰ στὸν πῖδ κοντινὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ζητάει νὰ τηλεφωνήσῃ στὸν κύρ Μπούλη, τ' ἀφεντικὸ του.

Ἡ τηλεφωνήτρια, μιὰ νεαρὴ καὶ κομψὴ ἀρνάδα, φλύαρη σὺν κίτσα, δέχτηκε αὐτὸ τὸ περίεργο πρόσωπο μὲ τὰ ξεσκισμένα καὶ λασπωμένα ροῦχα μὲ τρομερὴ πολυλογία. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν ὁ γέ-

Ἐκαπανέων μας

Καθημερινὲς σκηνές

ΤΟ ΤΑΛΛΗΡΟ ΤΟΥ ΝΑΣΟΥ

Στὴν ἀπόμακρη συνοικία τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς ὁ Νάσος, τὸ γνωστὸ σκανταλιάρικο τῆς γειτονιάς, πού τὰ κατορθώματα καὶ τίς σκανταλιές του θὰ τὰ θυμοῦνται χρόνια ὅλοι ὅσοι τὸν γνώρισαν. Ὁ Νάσος—πού λέτε—τὸ πειρακτῆριο τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων παρακολουθοῦσε μιὰ παρέα ἀπὸ τρία ἄλλα παιδιὰ πού γυρνοῦσαν τὰ μικρομάγαζα τῆς συνοικίας καὶ τὰ σπίτια καὶ ἔλεγαν τὰ κάλλαντα.

Ὁ Νάσος ἔβαλε στὸ νοῦ του—καθὼς ἦταν καὶ χειροδύναμος—ἅμα θὰ εὑρίσκε πὺς τὸ κουτὶ θάχε πολλὰ χρήματα νὰ τοὺς κάμῃ ἐπιθεσι, νὰ τοὺς τὸ ἀρπάξῃ καὶ νὰ τὸ σκάσει... Ἀρχισε λοιπὸν, παριστά-

νοντας τὴν πάπια, νὰ τὰ πλησιάζῃ. Τὰ παιδιὰ ἐξακολουθοῦσαν «νὰ τὰ λένε», χωρὶς νὰ βάλουν καθόλου

Ὁ Νάσος ἔβγαλε κ' ἔρριξε στὸ κουτὶ ἓνα τάλληρο.

κακὸ στὸ νοῦ τους. Ὁ Νάσος ὅταν ἐπλησίασε εἶδε πὺς τὸ κουτὶ πού μέσα ἔρριχναν τὰ χρήματα εἶχε μιὰ ὠραία ἐπιγραφή ἐπ'αὐτοῦ: «Υπὲρ τῶν γεν-

ναίων τραυματιῶν μας». Ἐκατάλαβε τότε πὺς τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἔλεγαν τὰ κάλλαντα γιὰ νὰ βοηθήσουν τίς πολεμικὲς ἀνάγκες καὶ συνεκινήθη τόσο πολὺ, ὥστε τοὺς φώναξε:

— Ἐλάτε δῶ ρε!

— Τί θέλεις; τὸν ἠρώτησαν τὰ παιδιὰ.

— Θέλω νὰ πῆτε καὶ σὲ μένα τὰ κάλλαντα. Θὰ σὰς πληρώσω γι' αὐτὸ.

Τὰ παιδιὰ γέλασαν, μὰ ἄρχισαν τὴν «Ἀρχιμηνιά» κ' Ἀρχιχρονιά» καὶ ὅταν ἐτελειώσαν ὁ Νάσος σοδάρωτατος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του ἓνα ὀλοστρόγγυλο τάλληρο καὶ τὸ ἔρριξε στὸ κουτὶ.

— Πάρτε τὸ ρε! καὶ μπρά-
βο σὰς! Δὲν ἔχω ἄλλο' μὰ ἂν εἶχα θὰ τὸδινά κ' αὐτὸ.

Κ.

ΕΞΥΠΝΑ

ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Μπόμπε εἶναι συγχυσμένη μὲ τὴ μικρὴ τῆς κόρη, τὴν Πίτσα, πού δὲν ἐννοεῖ νὰ κοιμηθῇ.

— Μητέρα, φωνάζει ὁ Μπόμπε, νὰ σοῦ φέρω βραστὸ νερὸ νὰ τῆς χύσῃς γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

— Τρελλάθηκες, παιδί μου; — Καθόλου μητέρα! Ἀμα θέλεις νὰ τὴν ἐμπνήσῃς, δὲν τῆς χύνεις κρύο νερό;...

Κὼσ τὰ κ' κ'ς: — Μὰ γιατί, μπαμπά, ἔλεγε ἡ μαμά χθὲς πὺς ὁ γείτονας μας ὁ μπάρμπα-Θωμάς εἶναι ἐλαφρὸς ἀνθρώπος; Αὐτὸς καλὲ, πού εἶναι χοντρός σὺν τὸ βαρέλι;

Ἡ μικρὴ Ἀννα, στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, φωνάζει ν' ἀνάψουν τὰ ηλεκτρικὰ.

— Μὰ δὲν ἔχει ἀκόμα ρεῦμα, τῆς λένε.

Κ' ἔκλεινε: — Ἀνοίξατε λοιπὸν τὰ παράθυρα, νὰ γίνῃ!

— Πολὺ καλὰ... Εὐχαριστῶ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε κ' ἀπὸ μέσα τοῦ ὁ κύρ Μπούλης, πού τὸν ἀκούσε καὶ ἔτριψε τὰ χέρια του, δηλ. τὰ πόδια του, ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Οἱ δρόμοι τῆς Βοϊδοπούλης ἦσαν ἔρημοι. Οἱ κάτοικοι τοῦ προαστείου κοιμώονταν μὲ τίς κότες καὶ ἔμπνοῦσαν μὲ τοὺς κοκκόρους. Ἀπὸ τίς 8 ἡ ὥρα πρὶν ἀκόμη σκοτεινιάσῃ καλὰ καλὰ δὲν ἔβλεπες κανένα στὸ δρόμο...

Κε φ. 3.

Ὁ πρώην Νομάρχης περπατᾷ μὲ μεγάλὰ βήματα, μὰ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γυρίζει καὶ κοιτάζει πίσω του μὲ προφύλαξι. Τί εἶναι ἀράγῃς ἐκεῖνη ἡ σκιά πού τὸν παρακολουθεῖ; Κανένα μεθυσμένο μοσχάράκι; Σταματᾷ αὐτὸς, σταματᾷ καὶ ἡ σκιά. Τρέχει, τρέχει κ' ἐκεῖνη. Κρύβεται σὲ μιὰ γωνιά, τὸ φάντασμα χάνεται. Μὴν εἶναι παιχιδιὶ τῆς φαντασίας του; Ὦχι, ὄχι, κάποιος τὸν ἔχει πάρει ἀπὸ πίσω.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ κεφάλι του χτύπησε δυνατὰ σ' ἓνα τηλεγραφόφυλο.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

5. (Συνέχεια)

Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πῖδ πιστοὺς ὑπαλλήλους τοῦ κύρ Μπούλη, τοῦ ἀστυνομίου. Ἦταν πιστὸς καὶ ἀξιοπρεπὴς γέρο-τράγος.

Ἀμα φτάσανε στὸ σταθμὸ ὁ κύρ Νομάρχης ἔτρεξε νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο μὲ τὸ Ἐξπρές-Ὀριάν, γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ. Πῆρε πολλὰς ἐφημερίδες καὶ ἐγκατεστάθηκε μεγαλοπρεπῶς στὴν πρώτη θέσι.

Στὸ μεταξὺ κ' ὁ γέρο-τράγος δὲν ἔχασε τὴν ὥρα του... Ἀφῆκε τ' ἀμάξι του σὲ κάποιον ἄλλο κ' ἀνέβηκε κ' αὐτὸς στὸ τραῖνο τὴν ὥρα πού ξεκινούσε. Πῆγε καὶ κάθισε στὸ διαμέρισμα πού πηγαίνουν οἱ ἐπιβάτες γιὰ νὰ πάρουν τὰ δροσιτικὰ τους... Ἦταν ὅμως ἔτσι μεταμορφωμένος πού δὲν γνωρίζονταν...

Τὸ Ἐξπρές τρέχει μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα. Σηκώνει σύννεφο ἀπὸ σκόνη κ' ἀπὸ τὴν καπνοδόχο τῆς μηχανῆς πετιοῦνται τουλοῦπες ἀπὸ καπνὸ γεμάτο ἀπὸ καρβουνάκια. Ὁ γέρο-τράγος ἐκεῖ πού καθόταν ἡσυχα καὶ καλὰ δέχτηκε ἓνα τέτοιο στὸ μάτι. Ξεφωνίζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τρίβει τὸ μάτι ἀπελπισμένος.

Μὰ τί εἶναι αὐτό; Στὸ διαμέρισμα τοῦ πρώην Νομάρχης κλείνει μιὰ πόρτα μὲ μεγάλο κρότο. Μ' ὅλο τὸν πόνο του ὁ γέρο-τράγος πετιέται στὸ παράθυρο...

Ἐνας εἰσπράκτορας τοῦ τραίνου μὲ κίτρινα γαλὸνια περπατεῖ στὰ σκαλοπάτια τοῦ τραίνου... Τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ σβελλτοσύνη του. Λὲς κ' ἦταν πίθηκος!...

Βρὲ κ' ἂν εἶναι πραγματικὰ πίθηκος; Κ' ἂν ὁ πίθηκος αὐτὸς εἶναι ὁ ἴ-

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Α.Ε. ὁ Ἀρχηγὸς καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰ. Μεταξᾶς παρέστη εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς πηττας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Χιλιάδες λαοῦ, συγκεντρωθέντος πρὸ τοῦ κτιρίου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἀπεθέσαν τὸν Ἀρχηγὸν κατὰ τὴν ἀφίξιν καὶ ἀναχώρησίν του. Οἱ ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, τῆς Δ.Α. Σ., τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων καὶ τῶν Ταγματῶν Ἐργασίας μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κ.Ε.Ν. κ. Α. Κανελλόπουλον ὑπεδέχθησαν τὸν Ἀρχηγὸν μετ' ἐξαλλοῦ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν. Ἀφ' οὗ μικτὴ χορὴ τραγοῦδεν τὸν ὕμνον τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸν «Πολεμικὸν Ἀν-Βασίλη» ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Κανελλόπουλος προσεφώνησε τὸν Ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος ἀπήντησεν ὡς ἀκολούθως:

«Συναγωνιστὲς καὶ Συναγωνίστριες, Ἀγαπητὰ μου παιδιά,

Ἐρχομαι σήμερον μετ' ἐξαιρετικὴν συγκίνησιν μαζί σας. Ἐνεκα τοῦ πολέμου τὸν ὁποῖον διεξάγομεν, συνέστησα νὰ ἐλαττώσωμεν τὰς ἐορτάς μας εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἀλλ' ἐδῶ σήμερον δὲν εἶναι ἐορτὴ. Εἶναι συνάντησις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν ὅλων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, διὰ νὰ σὰς εἰπῶ πόσον εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ὅτι αὐτὸ τὸ δημιουργημα, τὸ ὁποῖον ἐβγήκε ἀπὸ τὴν 4ην Αὐγούστου, ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας πόσον μοῦ ἱκανοποιεῖ τὴν ψυχὴν, διότι παντοῦ ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῶσιν οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργάνωσως Νεολαίας, εἴτε ἄρρενα εἴτε θήλεα, ἔκαμαν μετὰ ζήλου

καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὸ καθήκον τους, εἰς σημεῖον ὥστε νὰ προκαλέσουν ὅχι μόνον τὴν ἐκτίμησιν ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς Κοινωνίας. Λέγω παντοῦ ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῶσιν, καὶ δὲν κάμνω καμίαν ἐξαιρέσιν. Βέβαια ἦσαν περιστάσεις ὅπου ἄλλοι Σχηματισμοὶ Ε.Ο.Ν. προσέφερον περισσότερα καὶ ἄλλοι ὀλιγώτερα. Ἀλλὰ ἐν γένει ἡ διάθεσις ἦτο ἡ αὐτὴ καὶ δὲν ἔχω παρὰ ν' ἀναφέρω τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐτηλεγράφησε καὶ μοῦ διηγήθη προσωπικῶς ὁ Ὑπουργὸς τῆς Προνοίας, ὁ ὁποῖος παρευρέθη εἰς τὸν τελευταῖον βομβαρδισμόν τῆς Κερκύρας, ὅπου ἐσκοτώθη καὶ ἐπληρώθη τὸς κόσμος καὶ ὅπου ἡ Νεολαία ἐπρωτοστάτησε προσφέρονσα ὅλην τὴν βοήθειάν της εἰς τοὺς τραυματίας καὶ διὰ τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν. Καὶ ὅλα αὐτὰ ὅχι μετ' ἰσχύος, ὅχι μετ' ἰσχύος κατεβασμένα, ἀλλὰ διαρκῶς μετ' ὅ το τραγοῦδι τῆς Νεολαίας εἰς τὰ χεῖλη.

Μαντεύετε πόση εἶναι ἡ ἱκανοποίησις μου, ὅχι μόνον διότι αὐτὸ ἦτο ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀλλὰ καὶ διότι ἐπάνω σὲ σὰς βασιζώ τὴν μέλλουσαν ἀνάπλασιν τῆς φυλῆς μας. Εἴσατε τυχεροὶ, διότι εὐθὺς μόλις ἐσχηματίσθητε ὡς Ὀργανισμὸς καὶ περίπου συνεπληρώθητε, ἐτυχεν αὐτὸς ὁ μεγάλος πόλεμος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀπ' ὅσους ἔχει κάνει ἡ Ἑλλάς ποτέ, καὶ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον εὐρεθήκατε πολλοὶ ἀπὸ σὰς στρατιῶται εἰς τὸ Μέτωπον. Ἄλλοι εἶναι ἀξιωματικοὶ εἰς τὸ Μέτωπον, ἄλλοι εἶναι ἀξιωματικοὶ συν-εργάται τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ Μέτωπον. Ὅσους ἀπὸ σὰς ἡ ἡλικία σας δὲν ἔ-

φερει εἰς τὸ Μέτωπον, ἐργάζεσθε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐκτιθέμενοι καὶ σεις εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους λόγῳ τοῦ ἐνσερίου πολέμου.

Αἱ γυναῖκες ἄλλαι εἶναι νοσοκόμοι, ἄλλαι περιφέρονται διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ συναθροίσουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα πολλὰς φορὲς εἶναι τόσο ἀναγκαῖα διὰ τοὺς στρατιώτας τοῦ Μετώπου καὶ τὰ συνοδεύουν πολλὰς φορὲς οἱ ἴδιες ἕως τὸ Μέτωπον.

Οὐτε οἱ Σκαπανεῖς οὐτε αἱ Σκαπανίσσαι δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν πρόσκλησιν αὐτῇ. Καὶ οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς προσέφεραν καὶ αὐτοὶ τὴν βοήθειάν τους παντοῦ καὶ πάντοτε ὥσπου τελευταῖα ἐπροκάλεσαν καὶ συγχαρητήρια τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ, τὸν ὁποῖον ἐβοήθησαν εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τῆς βάσεώς του.

Ἀπὸ αὐτὰ ὅλα ἐννοεῖτε πόσον εἶμαι εὐχαριστήμενος πρὸς εἰς ἐμὰς, διότι ἱκανοποιήσατε τὰ ὄνειρά μου καὶ πόσο χαίρομαι διότι ἐτύχαιε εἰς τὴν αὐγὴν αὐτὴν ἔτοιμοι, εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ, ὥστε νὰ προσφέρετε ἄλλοι τὸ αἷμα σας, ἄλλοι τοὺς κόπους σας, ἄλλοι τὴν θυσίαν σας εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς Νέας Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποῖαν βαίνομεν ἐξ ὁλοκλήρου πλέον.

Σὰς εὐχομαι ὁ νέος χρόνος νὰ εὐρὴ τὴν Ἑλλάδα νικητρία παντοῦ. Σὰς εὐχομαι ὅχι εἰρήνην γιὰ τὸν νέον χρόνον, ἀλλὰ ἀγῶνα καὶ δόξαν καὶ σὰς προσθέτω ὅτι εἶμαι βέβαιος ὅτι τόσοι σεις, ὅσον καὶ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος θὰ εἶναι ἔτοιμον ὅχι μόνον διὰ θυσίας εἰς τὸν ἐρχόμενον χρόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς μεγαλύτερας στερήσεις καὶ τὰ μεγαλύτερα δεινοπαθήματα, ἀρκεῖ μόνον ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα ὅχι μόνον νὰ ἔχουν σωθῇ ἀλλὰ καὶ νὰ στέκουν παντοῦ ψηλά γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

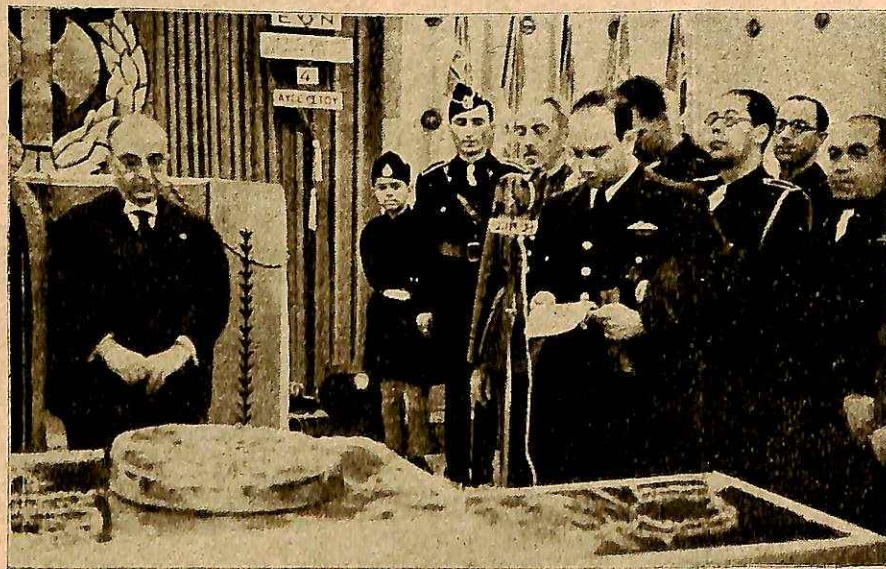
Ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ἐκάλυψαν τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Κατόπιν προσέφερον εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ὡς Ἀγιοθαυσιώτικον πολεμικὸν δῶρον ἕνα ἀντιαεροπορικὸ πυροβόλο ἐν μικρογραφίᾳ καὶ ἔκοψεν ἐν συνεχείᾳ τὴν πηττα.

Ὅταν ἐδόθησαν ἀπὸ ἕνα κομμάτι πηττας εἰς κάθε Περιφέρειαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων τῆς Κορυθῆς καὶ τοῦ Ἀργυροκάστρου, ὁ Ἀρχηγὸς προσέθεσε:

«Πρέπει νὰ προστεθῇ τώρα καὶ γιὰ πάντα πιά καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Δωδεκανήσου».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐκαλύφθησαν μετ' ἐκδηλώσεως ἐξάλλου ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Ἀρχηγὸς προσφωνούμενος ὑπὸ τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλου κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς πηττας τῆς Ε.Ο.Ν.

Κεντρικὴ Διοίκησις

ΑΠΟΝΟΜΗ ΗΘΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΕΙΣ ΚΑΛΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ

Ὁ Διοικητὴς τῆς Β' Ἀνωτέρας Στρατιωτικῆς Διοικήσεως Ἀντιστράτηγος κ. Ν. Ραγκαθέης ἐξέδωκε τὴν κάτωθι Διαταγὴν:

«Λαθὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι Φαλαγγίται τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Λαρίσης κατὰ τὸν γενόμενον βομβαρδισμόν τῆς 21ης παρελθόντος ἐν Λαρίσῃ ἐπέδειξαν θάρρος καὶ ἀλληλεγγύην ἀνωτέρων τοῦ ἀπλοῦ καθήκοντος καὶ παρὰ τοὺς πιθανοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς τῶν ἐσπευσαν εἰς τὸν τὸνον τοῦ βομβαρδισμοῦ, περισυνέλεξαν καὶ μετέφεραν εἰς Νοσοκομεῖα τραυματίας καὶ νεκρούς, διαρκείᾳ τοῦ συναγερμοῦ, ἐπαινῶ ἰδίᾳ μὲν τοὺς κάτωθι 7 Φαλαγγίτας: 1) Πατέραν Ἰωάννην, Τετράρχην, 2) Κακουλίδην Ἰωάννην, Τετράρχην, 3) Κουτσικογιάννην Δημ., Λοχίτην, 4) Χρονίδην Κωνσ., Λοχίτην, 5) Ἀρμενόπουλον Κων., Λοχίτην, 6) Μερτζανίδην Γεώργ., Φαλαγγίτην, 7) Φούτσην Χαρίλ., Δόκιμον Ἀξιωματικόν.

Διότι

ἐφθασαν ἐκ τῶν πρώτων διὰ τὴν παροχὴν τῶν βοηθειῶν τῶν εἰς τὸν τόπον τοῦ βομβαρδισμοῦ.

Ποιοῦμαι δὲ εὐφρομένην μνησὶν τῶν κάτωθι 12, διότι καὶ αὐτοὶ συνέβαλον εἰς τὴν παροχὴν τῶν Ἀ' Βοηθειῶν πρὸς τὰ θύματα τῆς δολοφονοῦ ἐχθρικής ἐπιδρομῆς: 1) Κοσμοπούλου Θωμάν, Ἐνωμοτάρχην, 2) Παντελόγλου Ἀπόστ., Ἐνωμοτάρχην, 3) Μύτικα Δημήτριον, 4) Γραμματίδην Χρ., Ὁμαδάρχην, 5) Νίκαν Δημ., Ὁμαδάρχην, 6) Χριστοφορίδην Εὐάγγ., Ὁμαδάρχην, 7) Παπαλαζάρου Δημ., Φαλαγγίτην, 8) Μπελτέ Ἀστ., Φαλαγγίτην, 9) Ἀναστασίου Γεώργιον, Φαλαγγίτην, 10) Ἀλιόπουλον Σωτ., Φαλαγγίτην, 11) Σαρδάρην Γεώργ., Τετράρχην καὶ 12) Βουρίκον Σωτ. Ἐπιτελῆ».

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Ἡ Περιφ. Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας (Βασιλίσσης Σοφίας ἀριθ. 23).

Παρακαλεῖ θερμῶς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ συμβάλωσι διὰ τὴν ἀρτίαν λειτουργίαν τῶν νεοϊδρυθέντων «Σπιτιῶν τοῦ Στρατιώτου», ὅπως εὐαρεστοῦμενοι μᾶς χορηγήσωσι τὰ κάτωθι τυχόν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν εἰδῶν:

Πλυντρίδας, θερμοσίφωνας διὰ ξύλου, λουτήρας, καταιωνίσσεις καὶ λοιπὰ ἐξαρτήματα λουτρῶν καὶ ἐν γένει εἰδῶν ὑγιεινῆς, καθὼς ἐξυλίσταν οἰασθῇ ποτε οἰκοδομικῆς μορφῆς, καύσιμον τοιαύτην, κουφώματα, κεράμους, πλακάκια κλπ.

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Ὁ Σκαπανεὺς Ἀρβιλιᾶς Ἰωάν. τοῦ 5ου Τάγματος τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων Ἀθηνῶν ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἀρχηγόν τῆς Κυβερνήσεως

κ. Ι. Μεταξᾶν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, ἡ ὁποία συνωδεύετο μετ' ἐπιταγῇν δραχμῶν 1.000.

Σεβάστέ μου Ἀρχηγέ,

Εἶμαι μικρὸς τοῦ Λυκείου «ΠΥΡ-ΣΟΣ» καὶ ἐκεῖ ἐδιδάχθηκα τὴν ἀρετὴ τῆς φιλοπατρίας ὡς τὸ ὑψηλότερον καθήκον. Εἶμαι μικρὸς καὶ δὲν μπορῶ νὰ προσφέρω τὸ αἷμα μου γιὰ τὴν Πατρίδα. Αἰσθάνομαι ὅμως τὴν ἀνάγκη νὰ προσφέρω ὅ,τι ἔχω, δραχμὲς 1.000, ὅσας μου τὰς οικονομίας σὺ ταμιευτήριον τοῦ φύλαγα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου τὰς προσφέρω γιὰ τὸ ἐνδοξον Ναυτικόν μας, γιὰ τὸν Βασίλέα μας, γιὰ Σὰς. Βιάζομαι νὰ μεγαλώσω γιὰ νὰ προσφέρω ὅσας μου τὰς δυνάμεις.

Ζήτω ἡ Πατρίδα».

Ἰωάννης Ἀρβιλιᾶς
ἐτῶν 11 μαθ. α' ὀκταετίου
Μαρομυχάλῃ 100

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΩΣ

Ἡ Ε.Ο.Ν. εἰδοποιεῖ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι ἐκ δωρεᾶς τῆς Χαρτοποιίας «Γ. Χ. Σαραντόπουλος» διαθέτει πρὸς πώλησιν χαρτόνια γκρι εἰς ὅλα τὰ νοῦμερα πρὸς δραχμὰς 165 ἐκάστην δεσμίδα.

Οἱ βουλόμενοι δέον νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Σταδίου 28, ὁδὸς β', Γραφεῖον ἀριθμ. 35, τηλ. 20-362.

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ ΜΕΤΩΠΟΥ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἑλληνίδες,

Ἐχομεν ἐπιτακτικὸν καθήκον, ἱερὴν ὑποχρέωσιν, νὰ βοηθῶμεν τὰ παιδιά καὶ τὴν Οἰκογένειαν ἐκείνων ποὺ πολεμοῦν. ΓΙΑ ΜΑΣ ΟΛΟΥΣ, μέσα στὰ χιόνια, τὰ βουνά τῆς Ἀλβανίας.

Ἐξοικονομήσατε ὅ,τι μπορεῖτε:

- Ἀπὸ τὰ γλυκά σας.
- Τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν σας.
- Τὰ τσουρέκια σας κλπ. καὶ παραδώσατέ τα στὸν Ὑπομέα Θηλέων τῆς Γειτονίας σας. Θὰ διανεμηθοῦν.
- Στὰ Παιδιάκια.
- Στὴν Γυναικία.
- Στὴν Οἰκογένειαν τῶν γενναίων ὑπερασπιστῶν μας.

Ὅλοι σὲ μιὰ προσπάθεια σ' ἕναν ἀγῶνα ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ!!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Π.Υ.Α.Μ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας (Π.Υ.Α.Μ.), ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Ν. Παπαδημάς ἐπέστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολήν, εὐχαριστῶν διὰ τὰς προσπάθειάς της ὑπὲρ τῶν πολεμιστῶν μας καὶ τῶν οἰκονομῶν τῶν.

«Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον ἐκτιμῶν τὰς ἀδιαλείπτους καὶ ἐπαινετὰς ὑμῶν προσπάθειάς πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἡρώδως ἀγωνιζομένων τέκνων τῆς Πατρίδος, ἐκράζει τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπίδειχθεισάν ὑφ' ὑμῶν πρόθεσιν πρὸς ἱδρυσιν σπιτιῶν στρατιώτου ἐνταῦθα καὶ ἐν Πειραιεὶ διὰ τὴν στέγασιν καὶ περιθαλψιν τῶν τραυματιῶν, τῶν μὴ δυνάμενων ν' ἀναχωρήσωσιν ἐντεύθεν διὰ τὰς ἐστίαις των, λόγω δρομολογιακῆς ἀνωμαλίας τῶν Σιδηροδρόμων ἢ τῶν ἀττοπλοίων».

Ἀθῆναι τῇ 21ῃ Δεκεμβρίου 1940

Ὁ Ὑπουργὸς
Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΕΝΙΣΧΥΟΥΝ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ Π.Υ.Α.Μ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Ἐμπεδου Πυροβολικοῦ Ἀθηνῶν δι' ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπιτροπὸν Νεολαίας, καθιστὰ γνωστὸν ὅτι θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας (Π.Υ.Α.Μ.) τὸ πᾶν τῶν 11 χιλιάδων δραχμῶν, προὐκ ἐράνου μεταξὺ τῶν Ἀξιωματικῶν τοῦ Ἐμπεδου.

Οὕτω προσέφερον οἱ κάτωθι ἀξιωματικοί: Μπουφέας Κ. 500, Φιλίππιδης Π. 400, Γεωργιάδης Ν. 300, Δούκας Α. 300, Ἰατρίδης Κ. 300, Ράντης Θ. 250, Νικολέτοπουλος Π. 250, Καραμούζης Ι. 250, Ἀρχος Γ. 250, Κατσάρος Α. 250, Στρατῆς Ι. 250, Δρακόπουλος Δ. 250, Δεσποτόπουλος Ε. 250, Σπερετζόπουλος Γ. 250, Μοσχολάκος Κ. 250, Καλλιάνης Β. 200, Μπουλουγούρης Κ. 200.

Ὁ Ἀρχηγὸς, ὁ Κ.Ε.Ν. καὶ ὁ ἐπιτελάρχης τῆς Ε.Ο.Ν. Συναγματοῦ κ. Σ. Ρουβάλης εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς πηττας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Π.Δ.Ο. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΣΥΓΧΑΙΡΟΥΝ ΤΑΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΣ

Πρός την Περιφερειακή Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης άπεστών η κάτωθι έπιστολή:

«Μετά μεγίστου θαυμασμού παρακολουθούμεν τας άκόνους προσπάθειάς που καταβάλλετε δια τας οικογενείας των έπιστρατευθέντων φρουρών της Πατρίδος, Μεγάλης μας Έλλάδος, συμπληρώνοντες τήν αναδιοργανωτικήν έργον της 4ης Αυγούστου.

Η εργασία σας αυτή δύναται να παραέλθῃ με τήν ίδιαν μας άποστολήν ως φρουρών των συνόρων.

Σας παρακαλούμεν όπως διαβιβάσῃτε εἰς τήν μέλη της Οργάνωσέως σας τή θερμότερά συγχρητήριά μας.

Παπαδόπουλος Βασίλειος

ΥΙ Β. Ορεινών Χειρουργείων, Τ.Τ. 624

Νικολόπουλος Νικόλαος

ΥΙ Β. Ορεινών Χειρουργείων, Τ.Τ. 624

Υπαξιωματικοί

Κάτοικοι Αθηνών, Παγκρατίου 5

Η Ε.Ο.Ν. ΕΝΙΣΧΥΕΙ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝΤΩΝ

Φαλαγγίτισσας της Διευθύνσεως Αμάχου Πληθυσμού της Περιφερειακής Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Έκδοσις της Ε.Ο.Ν. υπέρ των σκοπών της Κεντρικής Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου. Σειρά από είκοσι φωτογραφίας μέσα από τήν σκληρή μάχης τή φωτιά.

Καταλληλότερες δι' ευχήτηρια. Πωλούνται παντού όπου πωλούν κάρτ-ποστάλ.

ούσης (Π.Υ.Α.Μ.), έπεσκέφθησαν πολλές οικογενείας στρατευθέντων και διένειμαν εἰς αὐτάς διάφορα είδη ρουχισμού και κλινικοεξοπλισμοῦ.

Αἱ οικογένειαι των στρατευθέντων πύχαριστῶσαν θερμάς τας Φαλαγγίτισσας διὰ τήν ζωηρόν ενδιαφέρον τόν ὁποῖον ἐπιδεικνύει δι' αὐτάς ἡ Ε.Ο.Ν.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Φαλαγγίτισσαι της Περιφερειακής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης έπισκέπτονται καθημερινώς τή Νοσοκομεία και προσ-

φέρουν δώρα και άνθη εἰς τούς ἐνδόξους τραυματίας μας.

Ὅπως λένε οἱ ἴδιοι τραυματίαι μας ἕνα τριαντάφυλλο δοσμένο ἀπ' τὸ χέρι μιάς Φαλαγγίτισσας, λίγα λόγια παρηγορητικά μετ' τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά τους, τούς μετριάζουν τὸ πόνο.

Εἰς ἄλλου Φαλαγγίτισσαι της Περιφερειακής Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης προσφέρουν ὑπηρεσίας εἰς τήν Π.Υ.Α.Μ. και τήν Κ.Υ.Α.Μ. και εἰς ἄλλας Ὑπηρεσίας.

ΔΩΡΑ ΣΕ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ἡ Περιφερειακή Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης ἀντὶ καθε ἄλλου εορτασμοῦ ἐπὶ τῷ Νέῳ ἔτει διένειμε σὲ 15.000 περίπου Σκαπάνισσας και Φαλαγγίτισσας, παιδιὰ στρατευθέντων, γλυκίσματα και διάφορα δωράκια.

Ἡ διανομὴ ἐγένετο εἰς τούς Ὑπομηείς, ὅπου ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐγένοντο εορταστικά συγκεντρώσεις.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ

Αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ τμήματος Ἐπικονωνίας της Περιφερειακής Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, (Π.Υ.Α.Μ.), έπεσκέφθησαν ὡς συνήθως τούς ἡρωικούς τραυματίας μας και ἐξοήθησαν αὐτούς εἰς τήν διεξαγωγήν της ἀλληλογραφίας των.

Οὕτω ἀπεσπώθησαν ὑπὸ της Π.Υ.Α.Μ. 266 ἐπιστολαί και δελτία, και εἰσδοιοῦθησαν ἄρκετοι συγγενεῖς των τραυματιῶν ἐντός της Περιφέρειας της Πρωτευούσης.

Η Ε.Ο.Ν. ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ ΤΗΣ ΧΕΙΜΑΡΑΣ

Πρός τήν Α. Ε. τὸν Πρόεδρον της Κυβερνήσεως και Γενικόν Ἐπιθεωρητὴν της Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξῶν ἀπεσπώθησαν τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα, ἐπὶ τῇ καταλήψει της Χειμάρρας.

Εἰς Ἀλεξανδρουπόλεως: «Α. Ε. Πρόεδρον Κυβερνήσεως και Γενικόν Ἐπιθεωρητὴν Ε.Ο.Ν. Ἀθήνας: Ἐπὶ καταλήψει Χειμάρρας ὑπὸ ἡρωικοῦ μας ἐνδόξου Στρατοῦ, ὑποβάλλομεν εὐχάς μας ὑπὲρ τελεωτικοῦ ἔθνικου μας ἀγώνος. Ε.Ο.Ν. πανηγυρίζει θρίαμβον Νίκης. Ἡ Περιφερειακή Διοίκητριά Ὀλγα Μηλιώρη».

Εἰς Χαλκίδος: «Α. Ε. Πρόεδρον Κυβερνήσεως Ἰωάννην Μεταξῶν Ἀθήνας: Πανηγυρίζοντες διὰ νέον περίλαμπρον Νίκην Ἑλληνικῶν ὅπλων διαδοχικῶς πιστὴν και ἀφοσίωτον ἀκλόνητον. Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Εὐθείας Δούρος Βασιλείου».

Εἰς Καλαμῶν: «Ἀρχηγὸν Κυβερνήσεως και Γενικόν Ἐπιθεωρητὴν Ε.Ο.Ν. Ἀθήνας: Ἐπὶ περιφανεί Νεῇ Νίκῃ Ἑλληνικῶν ὅπλων ἄπαντες Συναγωνιστῆς Μεσοηρίας παρακαλούμεν δεχθῆτε ἑκφρασίην βαθείας ἐμπιστοσύνης, ἐλχομένοι ταχεῖαν και πλήρη κατίχησιν Ἑλληνικῶν ἡρωικῶν ὅπλων. Ζήτω τὸ ἔθνος, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, Ζήτω ὁ Στρατὸς Ἐπιθεωρητὴ Ε.Ο.Ν. και προσωρινὸς Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Μεσοηρίας Στάγκος Χρήστος».

Ἐκ Καλαμῶν: «Ἀρχηγὸν Κυβερνήσεως και Γενικόν Ἐπιθεωρητὴν Ε.Ο.Ν. Ἀθήνας: Ἐπὶ περιφανεί Νεῇ Νίκῃ Ἑλληνικῶν ὅπλων ἄπαντες Συναγωνιστῆς Μεσοηρίας παρακαλούμεν δεχθῆτε ἑκφρασίην βαθείας ἐμπιστοσύνης, ἐλχομένοι ταχεῖαν και πλήρη κατίχησιν Ἑλληνικῶν ἡρωικῶν ὅπλων. Ζήτω τὸ ἔθνος, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, Ζήτω ὁ Στρατὸς Ἐπιθεωρητὴ Ε.Ο.Ν. και προσωρινὸς Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Μεσοηρίας Στάγκος Χρήστος».

αὐτῶν, και παρουσίασαν και ἕνα Ἰταλὸν στρατιώτην θανόντα ἐξ ἐλνοσισίας ὡς πεσόντα ἡρωικῶς μαχόμενον κατὰ τήν μάχην της Ψίνθου, εἰς μνήμην τοῦ ὁποῖου ἐστήθη κορύφωμα ἀπάτης ἐν Ψίνθῳ και ὀλόκληρον μαρμαρίνον ἥρων, διὰ τοῦ ὁποῖου δολλῶς ἐξηπάτησαν ὀλόκληρον τὸν κόσμον περὶ της δῆθεν μάχης της Ψίνθου. Ἐλτομονήθησαν δὲ οἱ Ρόδιοι, εἰς οὐς ὀφείλεται ἡ ἑκκαθάρισις της Ρόδου ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν στρατόν.

Γ. Θ. Γεωργιάδης

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΛΕΩΝ. ΣΥΣΤΡΟΝ, ἔφεδρον ἐξωμωτικὸν πεδινὸν πυροβολικοῦ, Τ.Τ. 724.

Με βαθύτατην συγκίνησιν ἐδιαβάσαμε τὸ ἐνθουσιώδες γράμμα σας. Ἰδοὺ μικρὰ περικοπὴ του: «Νέους, πού τους εἶχα λίγον καιρό πρὶν στὴ δύναμὶ μου ὡς υποφαλαγγάρχης, πολεμοῦν τώρα δίπλα μου με μῖσος και γενναϊότητα τὸν ἐχθρό. Πότε με τραγοῦδι και με γέλιο, πότε με ὄργη και βρυαίεσι και πότε με τήν ἐπικληρὴ φρόνη Παναγία μου» πολεμοῦν οἱ χθεσινὸι «συναγωνιστές» και σημερινὸι «συμπολεμιστές» μου σὺν θρυλικῇ ἥρῳε, ἀντάξια παιδιὰ των πολεμιστῶν τοῦ Μεγάλου Ἀπελευθερωτικοῦ Ἀγῶνα «μεθυσμένα» ὅπως παραγέλει ὁ ποιητὴς — με τὸ ἀδάματο κρασί τοῦ Εἰκοσιεῖναι... Ἀράματα δειγμάτων ἀπαράμιλλου ἡρωϊσμοῦ και θυσίας! Ἐποιοί, πού «δὲν ἔδω γράφῃ» ποτὲ και ἀπὸ κανένα ποιητῇ, ὅσο μεγάλος κι' ἂν σταθῇ, γιατί ἐπερνᾷ τὰ ὅρια της φαντασίας. Νικημοί, θά νικῶμεν και θά νικησώμεν, ἐπειδὴ τὸ θέλομε ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Οἱ στρατευμένοι, ἀπὸ τὸν φαντάρῳ ὡς τὸν ἀνώτατο Ἀρχηγό, κι' οἱ ἀστράτευτοι, ἀπὸ τὸ νήπιον ὡς τὸν γέροντα. Θά νικησώμεν ἐπειδὴ πολεμοῦμε σὺν ἥρῳε σὺν ὁπλῶν και ἐστιῶν, ἀλλὰ και σὺν ἀνθρώπῳ με βαθύτατο τὸ αἰσθημα της ἐλευθερίας, ἐναντίον τοῦ πῶ ἀνελεύθερου, τοῦ πῶ τυραννικοῦ, τοῦ πῶ ταπεινωτικοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπον καθεστῶτος, ἐναντίον τοῦ Φασισμού! Θά νικησώμεν ἐπειδὴ τὸ νοιώθουμε χρέος νὰ νικησώμεν ἐκδικησόμενοι γιὰ τήν προσβολή πού ἐγίνε στὴ Μάνα τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ πολεμοῦμε γιὰ τήν ἐλευθερία μας κι' ἀκόμα ἐπειδὴ πολεμοῦμε ἐναντίον τοῦ Φασισμού. Σ' ὅλα αὐτὰ τί νὰ προσβάσωμεν ἑμείς; — ἈΝΩΝΥΜΟΝ.

Μας γράφετε ἀντολεῖτε: «Σὰς ἐσώκλειε ἕνα μικρὸν ποίημα πρὸς δημοσίευσιν στὴ «Νεολαία». Ἡ προσφιλέας μας Πατρίς, πού δοκιμάζεται τόσο σκληρᾷ, ἐξόπνησε και δημιουργήσε μέσα μας ὀλόκληρον κόσμον ἀνωτέρων αἰσθημάτων». Ὑπογραφή Ἑλληγνίς. Σας συχαίρομε γιὰ τὸ περιεχόμενον της ἐπιστολῆς σας, ἀλλὰ σὰς κακίζομε γιὰ τὴν χρῆσιν ψευδωνύμου, πού — τί νὰ τὸ ἀποσιωπήσωμε; — σὺν νὰ διαφεύδῃ τὰ ὅσα γράφετε σὺν γράμματι σας. Διότι μιά Ἑλληνίς — και πού περὶσσότερο σήμερα — ἔχει νὰ πῇ τὸ λέει, ὅτι αἰσθάνεται τὸ διακηρύττει χωρίς διαταγῆς και ἐπιφύλαξης, χωρὶς νὰ παίζῃ τὸ κρυφτούλι! Ἀν μὰς ξαναστεῖλε τὸ ποίημα σας με τὴν ὑπογραφή σας, χωρὶς τὸ μόνο σὺν μίαν ὀψι τοῦ χαρτιοῦ. — ΓΙΑΝΝΗΝ ἈΝΔΡΙΤΣΑΚΗΝ, Φαλαγγίτην. Μπράβο σου! Πολὺ καλὸ. Σὲ συχαίρομε. Ἰδοὺ τὸ:

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Πατρίδα ἡ ἀγάπη μας τὰ ὅρια ἐπερνῶσι κι' ἡ πίστις μας ὀλόκληρη βουνά μετανίει. «Ἡρὸ» ἡ στιγμὴ νὰ δειώμε τὴ δύναμὶ πού σπείρει μηχανοκίνητες ὀρδές, με μίᾳ πελώρια ὀρμῇ.

Νικᾷ τὴν ὕλη τὴ φθαρτὴ, τὸ φθαρτὸ τὸ πνεῦμα, πέφτουν συντρίμια οἱ μηχανεῖς στὴ δοξασμένη Καστρίνα στήθια στήνονται με τ' Ἀρχηγῷ τὸ νεῦμα και φεύγ' ἡ βαρβαρότητα με ἄτακτη φυγή.

Γιὰ Σέ, Πατρίδα γαλανὴ πού ἄλλη σὺν και ὀλοῦθε κι' ἂν γυρίσωμε δὲ θάδρωμε καμιά. «Μεθάμε με τ' ἀθάνατο κρασί τοῦ Εἰκοσιεῖναι» και ρίχνουμε μέσ' στὴ φωτιά νεῖατα, ψυχὴ, [κορμιά].

Γιάννης Ἀνδριτσάκης

ΓΙΑΝΝΗΝ ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, Ἀγρίνιον. Ἀπὸ τὸ ποίημα σου «Ὁ στρατιώτης στὴν Πατρίδα» δημοσιεύομε ἐδῶ δύο στροφές:

Ποτὲ μου δὲ θά λυγιστῶ
δὲν ἀντικρύσω, μπροστὰ μονάχα δὲ ριχτῶ
κι' ἐκεῖ θά πολεμήσω.

Κάλλιο τὸ αἷμα μου νὰ δῶ
στὴ γῇ νὰ τρέχῃ βρόση
παρὰ τὸ χῶμα πού πατῶ
Ἰταλὸς νὰ τὸ πατήσῃ.

ΑΘΗΝΑΝ ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ. Ἐπιστολὴ και ποιήματα σὺν ἴδιῳ χαρτί και γραμμένα στὶς δύο

ὄψεις. Μὰ δὲν διαβάσεις τὴ «Νεολαία» — ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. Μὰς ἐστεῖλατε ἕνα ὀκτάστιχο με τὸν πρῶτο στίχο «Ἔρχετο τόσα γρηγορά και με δυσανάχνησθε ὑπογραφή. Πῶς θέλετε νὰ μαντεύσωμε τὸ νόμιμα σας και τὸ ἐπώνυμό σας ἀπὸ τὴν πρώτη φορά βλέπομε τὴν ὑπογραφή σας: Κρατοῦμε τὴν ὀκτάδα, πού εἶναι ἐπιτυχής, περιμένοντας ἀπάντησιν σας. — ΟΛΕΓ. ΚΟΡΤΣΑΚ — ΓΚΡΕΤΣΙΝΑ. Γιὰ τὴς πνευματικῆς ἀσκήσεις θά σοῦ ἀπάντησῃ ὁ ἀρμόδιος συντάκτης. — ΙΩΑΝΝΗΝ ἈΛΜΠΡΟΥ. Ἐπῆμα Ἀλμπρο, ν' ἀντιμετωπίζῃς τὴν ἀνάνκτησιν μας ἐναντίον της Ἰταλίας νὰ ἐσπᾷ ἀκόμη και ἐμμέτρως, ἀλλ' ὅχι ὁμῶς και με τέτοιους στίχους, σὺν αὐτοῖς πού μὰς ἐστεῖλες. Ἀν τὸς διαβάσῃ κανένας Ἰταλὸς θά πῇ: «Οἱ Ἕλληνες εἶναι καλοὶ πολεμισταί, ἀλλὰ κακοὶ ποιηταί». Καὶ θά ἔρρη, Ἀλμπρο, πὼς ἀκόμη και στὴν ποίησιν βάζομε κάτω τὸς Ἰταλούς. Ἀσὸ λοιπὸν τὸ ποίημα κατὰ μέρος. — Χ. Τὸ ποίημα «Ἐἶχα ἕνα περιθώριον» δὲν θά δημοσιευθῇ. — ΓΙΑΝΝΗΝ Κ. ΛΕΟΝΤΕΙΝΗΝ. Τὸ «Στὸν Ἀρχηγόν» ἔχει καλὸς στίχους, ἀλλὰ δυστυχῶς και κακούς. Βάλε τὸ στὰ μέτρα του και θά βρῇς τίς ἐλλείψεις του. Συμβουλεύσομε προηγούμενο τέλος, σὺν ὁποῖο δίδομε μετρίκεις ὁδηγίες. — ΔΡΑΚΟΝ. Συναγράφῃς τὸ σὲ κανονικὸ χαρτί — ὅχι χαρτονάκια κόνκινα — και στείλε τὸ με εὐανάγκιστο τὴν ὑπογραφή σου. Ἡ στὴλὴ αὐτὴ εὐχεται στοὺς ἀλληλογραφούντας και νέους συνεργάτας της «Νεολαίας» εὐτυχισμένο τὸ 1941 και νικηφόρο κι' ἐνδοξὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας. — ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΧΙΩΤΗΝ. Μονὰς 474, Τ.Τ. 712. Σὲ συχαίρομε θερμά και σὲ θαυμάζομε ἡρωικῇ νεῇ πολεμικῇ. Νὰ τὸ χαριτωμένο σατυρικὸν σιχούρημά σου:

Ἰταλία καυμένη μου στάσου
και πού σ' ἔφερε ὁ Ντούτος στοχασμοῦ:
Κορυστὰ, Πρεμιέτῃ και Ἀγίους Σαραντὰ
Ἀργυρόκαστρο κι' ἀβρίο ἄλλα και ἄλλα
θὰ τ' ἀφήσεις — ντροπὴ! — με τρεχάλα.

ΣΥΓΥΡΟΝ ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ. Τὸ «Τραγοῦδισε ὀλόγλυκα τὴ Φύσι» ἄρκετὰ καλὸ. Τὸ φυλάσσομε γιὰ εὐθεώτερον χρόνον. — ΜΙΚΗΝ ΘΕΟΔΩΡΑ. ΚΗΝ. Τὸ «Στ' ἀδάματα βουνά μας» πολὺ μακρὸ. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸς τελευταίους στίχους:

«Δόξα αὐτ' ἀθάνατα βουνά
οὗτ' ἡ κραυγὴ και μὴν
ἄς μὴν φόρος μας βαρὺς
και μὴν μας τιμὴ
στὰ βράχια, πού οἱ ἀθάνατοι
της λευτερίᾳ οἱ κλῆνοι
ἐκεῖ πρωτοσυρτρώσανε
βροχοντοῖς ἄγρια γῇ!...»

ΑΘΑΝ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ ποίημά σου «Κρίνα μου λευκὰ και μυρωμένα ἀποτελεῖ ἱερὸ σῶμα» Ἀπορομὲ πὼς ὑπέρβησε νὰ γράψῃς ποίημα, ὡς χε τὸ πρὸς τὸν μεγάλο και ἱερὸ μας ἀγῶνα! Τὰ παιδιὰ μας μαχόμενα, τ' ἀδελφὰ μας χύνομεν τὸ αἷμα τους στὰ χιονισμένα βουνά της Ἀρσαντίας γιὰ νὰ ἐκασφαλίσουν τὴν ἐλευθερία, τὴν νίκη και τὴν δόξα κι' ἑμεῖς ἐδῶ νὰ γράφομε ποίηματα γιὰ τὰ λευκὰ τὰ κρίνα, ἂν μὰ πάει πολὺ! Τὸ ἐγράψαμε: κι' ἡ Μοῦσα εἶναι σήμερα ἐπιστρατευμένη! Τέχνη γιὰ τὴν Τέχνη δὲν γίνεται σήμερα. Κι' ἂν τυχόν κανεὶς ἐξωκλῇσθῃ νὰ καμῇ Τέχνη γιὰ τὴν Τέχνη πρὸς τὸν ἀγῶνα. Εἶναι ἀξίως της πῶ βαρεῖας μορφῆς. Νόος και καρδιά πρέπει νὰ πᾶν πάντα στραμμένα πρὸς τὰ ἑκεῖ! Πρὸς τὴν Ἀλθονία, ὅπου ἡ Ἑλλάδα με γεγωνισμένο τὸ σπᾶθὶ ἀγωνίζεται — ἐναντίον πολυαριθμότερου ἐχθροῦ — τὸν ὑπὲρ βωμῶν και ἐστιῶν ἀγῶνα. — ΒΑΣ. ΔΟΥΜΑΖΟΝ, ἀντίτρονον πολεμοῦ.

Σας συχαίρομε γιὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ ποιήματος σας «Ἡ Ἑλλάς θά ζήσῃ». — ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ ΒΑΡΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ, Τ.Τ. 712. Ἐνθουσιώδες τὸ γράμμα σου, ἡρωικῇ πολεμικῇ. Χτυπάτε, παιδιὰ! Χτυπάτε ἀλόπητα! Ὁ ἀγῶνας μας δὲν εἶναι μονάχα ἀγῶνας Ἑλληνικὸς, μ' ἀγῶνας παγκόσμιος ἐναντίον τοῦ Φασισμού. Χτυποῦντας τὴν Ἰταλία, πού θέλομε νὰ μὰς καθυποτάξῃ, χτυπάτε μαζὶ και τὸν Φασισμό, πού ἂν ἐπικρατοῦσε θά βύθιζε τὴν ἀνθρωπότητα σὺν σκοτεινὸν τὸ μεσσηνίαν. Παιδιὰ, γενναία παιδιὰ! Πολεμεῖτε γιὰ τὴν Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ και γιὰ τὴν παγκόσμια Ἑλευθερίαν! Κι' ὁ κόσμος, ὀλόκληρος ὁ κόσμος, σὰς θαυμάζει και σὰς ἐδυνάμωνει. Πιστὴ σὺν ἀγῶνα κι' ἀπόλυτῃ ἐμπιστοσύνῃ σὺν μεγάλῳ μας Ἀρχηγῷ, πού ἀπὸ τὸ πῶ κοντινὸ κι' ἀσφαλὲς μονοπάτι σας ὁδηγεῖ στὴ Νίκη και στὴ Δόξαν! Μὰς γράφετε:

«Μακριὰ ἐκείπου» ἐδῶ στὴν Ἡπειρὸ, ἡμεῖς, μ' ἐφ' ὅλοκν λόγῃ, φρουροὶ της Ἑλλάδας, στέλλομε σὲ σας ὅλους τοὺς Φαλαγγίτας και Σκαπάνεις με τὴν καρδιά μας χαίρετισμοῦς. Ὁ κάθε φαντάρης σήμερα πού ὑπηρετεῖ τὴν Πατρίδα, εἰτε κληρωτὸς εἶναι, εἰτε ἐκέρως, και πρὸ παντός γιὰ λόγους εὐνοίας ὁ Ἡπειρώτης φαντάρης αἰσθάνεται πολὺ βαθὴ στὴν ψυχὴ του τὸν προσορισμὸ και τὴν εὐθὺν ἀπάντησιν της Πατρίδος, τόσο, ὥστε νὰ ἀδμονεῖ διὰ τὴν

Γοργὰ σὺν ἀνέθῃ
στὰ νέρη ψηλά
ἡ γῇ της ἐφάνῃ
γιά εὐθεώτερον χρόνον. — ΜΙΚΗΝ ΘΕΟΔΩΡΑ. ΚΗΝ. Τὸ «Στ' ἀδάματα βουνά μας» πολὺ μακρὸ. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸς τελευταίους στίχους:

«Δόξα αὐτ' ἀθάνατα βουνά
οὗτ' ἡ κραυγὴ και μὴν
ἄς μὴν φόρος μας βαρὺς
και μὴν μας τιμὴ
στὰ βράχια, πού οἱ ἀθάνατοι
της λευτερίᾳ οἱ κλῆνοι
ἐκεῖ πρωτοσυρτρώσανε
βροχοντοῖς ἄγρια γῇ!...»

ΑΘΑΝ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ ποίημά σου «Κρίνα μου λευκὰ και μυρωμένα ἀποτελεῖ ἱερὸ σῶμα» Ἀπορομὲ πὼς ὑπέρβησε νὰ γράψῃς ποίημα, ὡς χε τὸ πρὸς τὸν μεγάλο και ἱερὸ μας ἀγῶνα! Τὰ παιδιὰ μας μαχόμενα, τ' ἀδελφὰ μας χύνομεν τὸ αἷμα τους στὰ χιονισμένα βουνά της Ἀρσαντίας γιὰ νὰ ἐκασφαλίσουν τὴν ἐλευθερία, τὴν νίκη και τὴν δόξα κι' ἑμεῖς ἐδῶ νὰ γράφομε ποίηματα γιὰ τὰ λευκὰ τὰ κρίνα, ἂν μὰ πάει πολὺ! Τὸ ἐγράψαμε: κι' ἡ Μοῦσα εἶναι σήμερα ἐπιστρατευμένη! Τέχνη γιὰ τὴν Τέχνη δὲν γίνεται σήμερα. Κι' ἂν τυχόν κανεὶς ἐξωκλῇσθῃ νὰ καμῇ Τέχνη γιὰ τὴν Τέχνη πρὸς τὸν ἀγῶνα. Εἶναι ἀξίως της πῶ βαρεῖας μορφῆς. Νόος και καρδιά πρέπει νὰ πᾶν πάντα στραμμένα πρὸς τὰ ἑκεῖ! Πρὸς τὴν Ἀλθονία, ὅπου ἡ Ἑλλάδα με γεγωνισμένο τὸ σπᾶθὶ ἀγωνίζεται — ἐναντίον πολυαριθμότερου ἐχθροῦ — τὸν ὑπὲρ βωμῶν και ἐστιῶν ἀγῶνα. — ΒΑΣ. ΔΟΥΜΑΖΟΝ, ἀντίτρονον πολεμοῦ.

Σας συχαίρομε γιὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ ποιήματος σας «Ἡ Ἑλλάς θά ζήσῃ». — ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ ΒΑΡΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ, Τ.Τ. 712. Ἐνθουσιώδες τὸ γράμμα σου, ἡρωικῇ πολεμικῇ. Χτυπάτε, παιδιὰ! Χτυπάτε ἀλόπητα! Ὁ ἀγῶνας μας δὲν εἶναι μονάχα ἀγῶνας Ἑλληνικὸς, μ' ἀγῶνας παγκόσμιος ἐναντίον τοῦ Φασισμού. Χτυποῦντας τὴν Ἰταλία, πού θέλομε νὰ μὰς καθυποτάξῃ, χτυπάτε μαζὶ και τὸν Φασισμό, πού ἂν ἐπικρατοῦσε θά βύθιζε τὴν ἀνθρωπότητα σὺν σκοτεινὸν τὸ μεσσηνίαν. Παιδιὰ, γενναία παιδιὰ! Πολεμεῖτε γιὰ τὴν Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ και γιὰ τὴν παγκόσμια Ἑλευθερίαν! Κι' ὁ κόσμος, ὀλόκληρος ὁ κόσμος, σὰς θαυμάζει και σὰς ἐδυνάμωνει. Πιστὴ σὺν ἀγῶνα κι' ἀπόλυτῃ ἐμπιστοσύνῃ σὺν μεγάλῳ μας Ἀρχηγῷ, πού ἀπὸ τὸ πῶ κοντινὸ κι' ἀσφαλὲς μονοπάτι σας ὁδηγεῖ στὴ Νίκη και στὴ Δόξαν! Μὰς γράφετε:

«Μακριὰ ἐκείπου» ἐδῶ στὴν Ἡπειρὸ, ἡμεῖς, μ' ἐφ' ὅλοκν λόγῃ, φρουροὶ της Ἑλλάδας, στέλλομε σὲ σας ὅλους τοὺς Φαλαγγίτας και Σκαπάνεις με τὴν καρδιά μας χαίρετισμοῦς. Ὁ κάθε φαντάρης σήμερα πού ὑπηρετεῖ τὴν Πατρίδα, εἰτε κληρωτὸς εἶναι, εἰτε ἐκέρως, και πρὸ παντός γιὰ λόγους εὐνοίας ὁ Ἡπειρώτης φαντάρης αἰσθάνεται πολὺ βαθὴ στὴν ψυχὴ του τὸν προσορισμὸ και τὴν εὐθὺν ἀπάντησιν της Πατρίδος, τόσο, ὥστε νὰ ἀδμονεῖ διὰ τὴν

Γοργὰ σὺν ἀνέθῃ
στὰ νέρη ψηλά
ἡ γῇ της ἐφάνῃ
γιά εὐθεώτερον χρόνον. — ΜΙΚΗΝ ΘΕΟΔΩΡΑ. ΚΗΝ. Τὸ «Στ' ἀδάματα βουνά μας» πολὺ μακρὸ. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸς τελευταίους στίχους:

«Δόξα αὐτ' ἀθάνατα βουνά
οὗτ' ἡ κραυγὴ και μὴν
ἄς μὴν φόρος μας βαρὺς
και μὴν μας τιμὴ
στὰ βράχια, πού οἱ ἀθάνατοι
της λευτερίᾳ οἱ κλῆνοι
ἐκεῖ πρωτοσυρτρώσανε
βροχοντοῖς ἄγρια γῇ!...»

ΑΘΑΝ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ ποίημά σου «Κρίνα μου λευκὰ και μυρωμένα ἀποτελεῖ ἱερὸ σῶμα» Ἀπορομὲ πὼς ὑπέρβησε νὰ γράψῃς ποίημα, ὡς χε τὸ πρὸς τὸν μεγάλο και ἱερὸ μας ἀγῶνα! Τὰ παιδιὰ μας μαχόμενα, τ' ἀδελφὰ μας χύνομεν τὸ αἷμα τους στὰ χιονισμένα βουνά της Ἀρσαντίας γιὰ νὰ ἐκασφαλίσουν τὴν ἐλευθερία, τὴν νίκη και τὴν δόξα κι' ἑμεῖς ἐδῶ νὰ γράφομε ποίηματα γιὰ τὰ λευκὰ τὰ κρίνα, ἂν μὰ πάει πολὺ! Τὸ ἐγράψαμε: κι' ἡ Μοῦσα εἶναι σήμερα ἐπιστρατευμένη! Τέχνη γιὰ τὴν

